

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Primer període

Sèrie P - Número 7

Dimecres, 22 de desembre de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 5

Í N D E X

Necrològica

en ocasió del cinquantè aniversari de la mort d'Antoni Rovira i Virgili (tram. 401-00002/06)

Report

de la Mesa de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 395-00014/06)

Composició

de les meses de les comissions

Proposició de llei

de modificació de la Llei 8/1996, del 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable (presa en consideració) (tram. 202-00022/06)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat (tram. 252-00001/06)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre el Procés d'Equiparació Dona - Home (tram. 252-00002/06)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació (tram. 252-00003/06)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Joventut a Catalunya (tram. 252-00004/06)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de l'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal (tram. 271-00001/06)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial (tram. 271-00002/06)

→

Í N D E X

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals (tram. 271-00003/06)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre l'elaboració i la presentació de l'avantprojecte de llei de pressupostos de la Generalitat, de les seves empreses i dels organismes autònoms per a l'any 2000 (tram. 300-00009/06)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la salut i la sinistralitat laborals (tram. 300-00063/06)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre l'estat de les finances públiques (tram. 300-00019/06)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la inversió comarcal a Catalunya (tram. 300-00003/06)

Preguntes**Interpel·lació**

al Consell Executiu sobre la política sanitària i especialment el seu finançament (tram. 300-00016/06)

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts.

—	Alteració de l'ordre del dia	
	<i>El president anuncia una alteració de l'ordre dia pel que fa al punt tercer, la qual és aprovada per assentiment.</i>	7
—	1. Necrològica en ocasió del cinquantè aniversari de la mort d'Antoni Rovira i Virgili (tram. 401-00002/06) (punt tercer de l'ordre del dia.) (10:06)	
	<i>El Sr. Carod-Rovira intervé per fer la necrològica de l'escriptor i polític Antoni Rovira i Virgili.</i>	7
—	2. Report de la Mesa de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 395-00014/06) (punt primer de l'ordre del dia.) (10:21)	
	<i>La secretària primera llegeix el report al Ple del Parlament de les decisions preses per la Diputació Permanent durant el període comprès entre la cinquena i la sisena legislatures.</i>	9
—	3. Composició de les meses de les comissions (punt segon de l'ordre del dia.) (10:22)	
	<i>El secretari segon llegeix la composició de les meses de les comissions.</i>	10
—	4. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1996, del 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable (tram. 202-00022/06) (punt quart de l'ordre del dia.) (10:27)	
	<i>Presentació: Sr. Bargalló Valls (ERC).</i>	10
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.</i>	11
	<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Fernández Deu.</i>	11
	<i>Posició del G. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Carbonell i Abelló.</i>	11
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.</i>	12
	<i>Votació (10:37): aprovada per 109 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.</i>	12
—	5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat (tram. 252-00001/06) (punt cinquè de l'ordre del dia.) (10:37)	
	<i>Presentació: Sr. Vallvé i Ribera (CiU).</i>	12
	<i>Posició del G. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Masllorens i Escubós.</i>	13
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Boada i Masoliver.</i>	13
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.</i>	14
	<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Vendrell i Bayona.</i>	14
	<i>Votació: aprovada per assentiment.</i>	14
—	6. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre el Procés d'Equiparació Dona - Home (tram. 252-00002/06) (punt sisè de l'ordre del dia.) (10:49)	
	<i>Presentació: Sra. Alemany i Roca (CiU).</i>	14
	<i>Posició del G. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sra. Baig i Torras.</i>	15
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.</i>	15
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sra. Porta i Abad.</i>	16
	<i>Posició del G. P. Popular: Sra. Mejías Sánchez.</i>	17
	<i>Votació: aprovada per assentiment.</i>	17
—	7. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació (tram. 252-00003/06) (punt setè de l'ordre del dia.) (11:07)	
	<i>Presentació: Sr. Millo i Rocher (CiU).</i>	17
	<i>Posició del G. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sra. Serra i Majem.</i>	18
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.</i>	18
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló Valls.</i>	18
	<i>Posició del G. P. Popular: Sra. Esteller Ruedas.</i>	19
	<i>Votació: aprovada per assentiment.</i>	19

8. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Joventut a Catalunya (tram. 252-00004/06) (punt vuitè de l'ordre del dia.) (11:23)	
<i>Presentació:</i> Sra. Font i Montanyà (IC-V).	20
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	20
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	21
<i>Posició del G. Socialistes - Ciutadans pel Canvi:</i> Sr. Jaime Ortea.	21
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Rull i Andreu.	21
<i>Votació:</i> aprovada per assentiment.	22
9. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de l'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal (tram. 271-00001/06) (punt novè de l'ordre del dia.) (11:37)	
<i>El president llegeix els noms dels diputats proposats pels grups parlamentaris, els quals són elegits per assentiment:</i> Sr. Rafael Hinojosa i Lucena (CiU), Josep Maria Rañé i Blasco (S-CC) i Sra. Alícia Sánchez-Camacho i Pérez (P).	22
10. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial (tram. 271-00002/06) (punt desè de l'ordre del dia.) (11:38)	
<i>El president llegeix els noms dels diputats proposats pels grups parlamentaris, els quals són elegits per assentiment:</i> Sr. Joaquim Ferrer i Roca (CiU), Sr. Alexandre Masllorens i Escubós (S-CC) i Sr. Joan Ridao i Martín (ERC).	22
11. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals (tram. 271-00003/06) (punt onzè de l'ordre del dia.) (11:39)	
<i>El president llegeix els noms dels diputats proposats pels grups parlamentaris, els quals són elegits per assentiment:</i> Sr. Jaume Camps i Rovira (CiU), Sr. Alexandre Masllorens i Escubós (S-CC) i Sra. Dolors Nadal i Aymerich (P).	22
Modificació de l'ordre del dia	
<i>El president anuncia la posposició de la interpellació corresponent al punt dotzè de l'ordre del dia.</i>	23
12. Interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració i la presentació de l'avantprojecte de llei de pressupostos de la Generalitat, de les seves empreses i dels organismes autònoms per a l'any 2000 (tram. 300-00009/06) (punt tretzè de l'ordre del dia.) (11:40)	
<i>Formulació:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S-CC).	23
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	24
<i>Rèplica:</i> Sr. Carnicer i Vidal (S-CC).	25
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	26
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
13. Interpellació al Consell Executiu sobre la salut i la sinistralitat laborals (tram. 300-00063/06) (punt catorzè de l'ordre del dia.) (12:05)	
<i>Formulació:</i> Sr. López Bulla (IC-V).	27
14. Interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral (tram. 300-00008/06) (punt quinzè de l'ordre del dia.) (12:15)	
<i>Formulació:</i> Sr. Rañé i Blasco (S-CC).	28
<i>Resposta conjunta:</i> conseller de Treball.	29
<i>Rèplica:</i> Sr. López Bulla (IC-V).	32
<i>Rèplica:</i> Sr. Rañé i Blasco (S-CC).	32
<i>Contrarèplica conjunta:</i> conseller de Treball.	33

—	Modificació de l'ordre del dia	
	<i>El president anuncia la posposició de la interpellació corresponent al punt setzè de l'ordre del dia</i>	34
—	15. Interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de les finances públiques (tram. 300-00019/06) (punt dissetè de l'ordre del dia.) (12:59)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	34
	<i>Resposta:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	36
	<i>Rèplica:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	37
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	38
—	16. Interpellació al Consell Executiu sobre la inversió comarcal a Catalunya (tram. 300-00003/06) (punt divuitè de l'ordre del dia.) (13:30)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	39
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	41
	<i>El conseller d'Economia, Finances i Planificació intervé per fer uns aclariments.</i>	42
	<i>Rèplica:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	43
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	43
La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts.		
—	17. Preguntes (punt vintè de l'ordre del dia.) (16:34)	
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per afrontar l'efecte 2000 (tram. 317-00003/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Pellicer i Punyed (CiU).	44
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	45
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre si la compra del local de Convergència Democràtica de Catalunya a la companyia Enher té cap relació amb el tracte que ha demostrat el Consell Executiu envers aquesta companyia (tram. 317-00004/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-V).	45
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat	45
	<i>Repregunta:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-V).	45
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	46
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la condemna de les actuacions que impedeixen l'exercici de la llibertat d'expressió a les universitats catalanes (tram. 317-00008/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Fernández Díaz (P).	46
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat	46
	<i>Repregunta:</i> Sr. Fernández Díaz (P).	46
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	47
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la política del Govern relativa a les autopistes en règim de concessió (tram. 317-00011/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	47
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	47
	<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	48
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	48
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre si creu que es pot defensar l'interès de Catalunya per mantenir el ministre de Foment en el seu càrrec pel fet que Convergència i Unió necessita el suport del Partit Popular (tram. 317-00013/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S-CC).	49
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	49
	<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S-CC).	49
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	49

—	Modificació de l'ordre del dia.	
	<i>El president anuncia la posposició de les preguntes núm. 6, 11, 15, 16 i 17 de l'ordre del dia.</i>	50
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la constitució del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (tram. 310-0002/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. López Bulla (IC-V).	50
	<i>Resposta:</i> conseller de Treball.	50
	<i>Repregunta:</i> Sr. López Bulla (IC-V).	50
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Treball.	50
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les propostes d'hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública de copagament per l'usuari de determinades intervencions quirúrgiques (tram. 310-0003/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	51
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	51
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	51
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	51
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les propostes de copagament per l'usuari de determinats serveis fets per hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública (tram. 310-0004/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	52
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	52
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	52
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	52
	<i>La Sra. Figueras i Siñol (S-CC) intervé per una qüestió d'ordre i el president li respon.</i>	53
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la reducció de llistes d'espera i de determinades intervencions quirúrgiques mitjançant el copagament dels serveis per l'usuari (tram. 310-0005/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	53
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	53
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	53
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	54
	<i>La Sra. Figueras i Siñol (S-CC) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	54
—	Preguntes al Consell Executiu sobre les conseqüències de la fallida voluntària de l'Hospital General de Catalunya (tram. 310-00012/06) i sobre els seus propòsits de capteniment en relació a l'Hospital General de Catalunya (tram. 310-00013/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	54
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	55
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	55
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	55
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Justícia pel que fa al dret civil català (tram. 310-00023/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Orriols i Sendra (CiU).	56
	<i>Resposta:</i> consellera de Justícia.	56
—	20. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política sanitària i especialment el seu finançament (tram. 300-00016/06) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (17:33)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).	57
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	58
	<i>Rèplica:</i> Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).	59
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	60
	La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i tres minuts.	

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 5.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i per la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

ORDRE DEL DIA

1. Report de la Mesa de la Diputació Permanent al Ple del Parlament. Tram. 395-00014/06. Mesa de la Diputació Permanent. Aprovació.

2. Composició de les meses de les comissions. Comunicació al Ple de les eleccions de les meses de les comissions.

3. Necrològica en ocasió del 50è aniversari de la mort d'Antoni Rovira i Virgili. Tram. 401-00002/06. Junta de Portaveus. Substanciació.

4. Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1996, del 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable. Tram. 202-00022/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 47).

5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat. Tram. 252-00001/06. Grup Parlamentari de Convergència i Unió i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

6. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre el Procés d'Equiparació Dona - Home. Tram. 252-00002/06. Grup Parlamentari de Convergència i Unió i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

7. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació. Tram. 252-00003/06. Grup Parlamentari de Convergència i Unió i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

8. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Joventut a Catalunya. Tram. 252-00004/06. Grups parlamentaris. Debat i votació.

9. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de l'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal. Tram. 271-00001/06. Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

10. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial. Tram. 271-00002/06. Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

11. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés de Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professi-

onals. Tram. 271-00010/05. Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística. Tram. 300-00073/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració i la presentació de l'avantprojecte de Llei de pressupostos de la Generalitat, de les seves empreses i dels organismes autònoms per a l'any 2000. Tram. 300-00009/06. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la salut i la sinistralitat laborals. Tram. 300-00063/06. Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral. Tram. 300-00008/06. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre els centres dependents de la Direcció General d'Atenció a la Infància. Tram. 300-00007/06. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de l'administració de les finances públiques. Tram. 300-00019/06. Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la inversió comarcal a Catalunya. Tram. 300-00003/06. Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i especialment el seu finançament. Tram. 300-00016/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

20. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

————— **Alteració de l'ordre del dia**

El primer punt de l'ordre del dia, que s'ha demanat una alteració d'aquest, és necrològica en ocasió del cinquantè aniversari de la mort d'Antoni Rovira i Virgili, president que fou d'aquest Parlament.

————— **Necrològica en ocasió del 50è aniversari de la mort d'Antoni Rovira i Virgili (tram. 401-00002/06)**

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquestes dies ha fet cinquanta anys de la mort, a Perpinyà, de l'escriptor i polític Antoni Rovira i Virgili. Enterrat al Pertús, en terra catalana i, malgrat tot, a l'exili, aquesta circumstància és el testimoni d'una època en què Catalunya fou derrotada i els protagonistes de la qual, a la diàspora i a la resistència, potser, no han rebut encara la consideració i l'homenatge públic que es mereixen.

Nascut el 1882 a Tarragona, de pare i mare amb oficis artesans, va ser company de curs de Marcellí Domingo, a qui introduí en les idees de progrés. Estudiant de dret a Barcelona, aquells anys d'aprenentatge, alternats amb feines d'administratiu a l'agència de duanes d'Evarist Fàbregues, els aprofità per enfortir els seus coneixements de francès, italià i anglès, i per devorar les biblioteques de *L'Avenç* i *Juventut*, entre d'altres. Casat amb la tarragonina Maria Comas, amb Amadeu Hurtado de testimoni a la cerimònia, s'establí al barri barceloní d'Horta i tingué una filla, Teresa, que avui ens acompanya, i un fill, Antoni, ja desaparegut.

La passió de Rovira per l'escriptura és solament comparable amb la que, en tot moment, va tenir per al seu país. Als onze anys ja esbossà un drama en vers, amb l'Havana en època d'insurrecció independentista com a escenari, i als vint-i-dos estrenava el drama *Vida nova*. Seduït pel teatre, n'exercí com a crític fins que la sorpresa el n'apartà. Traduí diverses obres literàries, i el 1947 publicà el recull poètic *La collita tardana*, i, ja a l'exili, va ser premiat en diferents edicions dels Jocs Florals.

Conscient de la importància de la llengua en tota comunitat nacional i de la necessitat de la seva normativització, pel que fa a la catalana, el juliol del 1911 reclamava el retorn de Pompeu Fabra, aleshores professor a Bilbao, perquè dirigís un projecte de modernització de l'idioma, al qual ell contribuï amb diccionaris, gramàtiques, ortografies i llibres de lectura.

La seva vocació periodística es desvetllà a la infantesa en una família on era habitual la lectura de la premsa diària, de manera que als dotze anys –als dotze– ja féu tot sol un diari manuscrit –durant tot un mes i amb totes les seccions convencionals d'un diari–, i als quinze publicà el seu primer text a la premsa de veritat.

Coincidint amb el canvi de segle, aparegué *Trench d'auca*, el seu primer article en català, i als vint anys ja dirigia el setmanari tarragoní *La Avanzada*.

El 1905 guanyava la plaça de redactor que oferia com a premi el concurs periodístic convocat pel diari *El Poble Català*, amb un article sobre la separació pacífica entre Suècia i Noruega, i un altre sobre la necessitat d'entesa entre catalanistes i republicans. Començava un període del tot decisiu per al seu futur personal i professional, amb una successió d'aventures periodístiques vinculades al combat ideològic, en el qual destaquen els escrits a *La Publicitat* i a *La Humanitat*, veritables assaigs breus, referents d'opinió insubstituïbles per a la societat catalana del moment. El 24 treia la prestigiosa *Revista de Catalunya* i, dos anys més tard, la illusió de la seva vida, el diari propi: *La Nau*.

En els anys quaranta col·laborà amb multitud de publicacions de l'exili, d'Europa i d'Amèrica. Propietari d'una prosa elegant i precisa, amb una sintaxi pulcrament estructurada de lògica llatina sobre una base lírica, concebí l'article periodístic com un autèntic gènere literari, del qual és exemple l'antologia *Teatre de la natura*, amb algunes de les pàgines més bellament escrites mai en català.

Ell va ser, també, l'introduïdor a casa nostra d'algunes novetats: el seguiment de l'actualitat i la premsa internacionals, la preocupació pels temes obrers molt abans de la revolució soviètica i, també, l'art del reportatge i la descripció d'actes polítics, amb fragments textuais dels oradors que hi participaven.

Conegut per la seva *Història nacional de Catalunya*, i convençut que sense consciència històrica no es podia tenir consciència nacional, aportà el seu rigor científic a l'anàlisi del passat, de tal manera que les seves obres com a historiador continuen sent, encara avui, tant vigents com útils. Estudià els grans noms del patrimoni col·lectiu: Pau Claris, Gifré I, Almirall, Prat de la Riba, amb altres intel·lectuals i polítics del XIX i del XX. Les dates més emblemàtiques: el Corpus de Sang, l'Onze de Setembre, així com la història europea. Quan el franquisme va desposseir-lo dels seus llibres i papers, i el forçà a l'exili, Rovira no defallí. Continuà treballant de forma incansable, redactant assaigs, escrivint articles, preparant llibres que no sabia si mai arribarien a publicar-se, mentre esdevenia un lector assidu de les biblioteques públiques, a Montpeller, primer, i a Perpinyà, després.

Rovira, que va créixer en un entorn familiar d'orientació republicana, als dinou anys presidia la Joventut Federal tarragonina i ja es revelava com a gran orador en mítings, amb frases brillants i lapidàries, i polemitzava amb lerrouxistes i carlins. A Madrid, constatà les dificultats per entendre la qüestió catalana per part dels coreligionaris seus d'aquell moment, de manera que hi trencà i s'adherí al Club dels Girondins i, més endavant, als nacionalistes republicans. El 1914 fundà l'Esquerra Catalanista i el 1922 figurà com a dirigent d'Acció Catalana, partit que no pogué representar com a diputat a causa d'una topinada. El 1930 creà Acció Republicana de Catalunya, més tard Partit Catalanista Republicà, amb l'antiga Acció, fins que, amb Pere Coromines i Carles Pi i Sunyer, ingressà a Esquerra Republicana de Catalunya, el 1932, i va convertir-se en diputat.

L'octubre de 1938, en la darrera sessió d'aquesta cambra on ara ens trobem, quan tot era ja perdut i la catàstrofe final era ja imminent, Rovira va ser escollit vicepresident del Parlament de Catalunya, i quan Irla substituï Companys, després del seu afusellament pels franquistes, al capdavant de la Generalitat, assumí la presidència de la cambra, el 1940; del Consell Assessor de la Generalitat, el 1944, en temps de gana i de fred, estretors i incomoditats de tota mena. Un any més tard formava part del Govern català a l'exili, integrat per personalitats.

Defensor aferrissat del sistema democràtic i de la forma de govern republicana estudià i teoritzà, particularment, sobre els sistemes electorals, el republicanisme i

el federalisme. Intel·lectual i polític, més de dotze mil articles i un centenar d'edicions de llibres seus és el llegat cultural que ens ha deixat en català, llengua que utilitzà per fidelitat a una causa nacional i pel seu apassionament «per una pàtria» –com ho deia ell– «víctima d'una reiterada dissort històrica». Aquesta va ser, en realitat, la columna vertebral de la seva condició de ciutadà i d'escriptor, la seva autèntica passió.

La defensa de la personalitat nacional dels pobles i el seu dret a la sobirania política i a la plenitud cultural, Rovira l'estructura a tres nivells de treball: la divulgació del pensament democràtic sobre la qüestió nacional, l'atenció a la política internacional i, finalment, la teorització sobre el catalanisme i la vindicació dels Països Catalans com a marc territorial de la nació catalana.

Dedicà a aquesta causa el bo i millor de les seves energies amb la paraula i la ploma, de jove i de gran; seduït inicialment pel caràcter abstracte del federalisme republicà, de matriu pimargalliana, acabà per donar fesomia catalana a aquell moviment progressista federal i introduí els factors de consciència nacional i, sobretot, de voluntat democràtica com a determinants del caràcter nacional dels pobles. Autor de la *Història dels moviments nacionals*, *La nacionalització de Catalunya*, *El nacionalisme*, *Nacionalisme i federalisme*, *Debats sobre catalanisme* i *Resum d'història del catalanisme*, va ser sempre un exemple magnífic de fidelitat a «una petita nació els ciutadans de la qual estimen, amb un doble amor inseparable, la pàtria i la llibertat», per expressar-ho en paraules que ell mateix havia escrit per al president Irla.

Tarragoní de soca-rel, ciutat a la qual ja no pogué tornar després del 39, fins en els moments de màxima adversitat continuava exclamant: «Jo no amollo!». Fins al darrer moment va mantenir-se en una actitud de dignitat personal i col·lectiva enmig de la desfeta i el seu nom, al costat de Pompeu Fabra i Pau Casals, va ser un autèntic símbol moral per a tot el poble català. Amic de totes les llibertats, segons Artur Conte, «fort, abrandat, ultraintel·ligent, optimista, patriota i recte», en paraules de Claudi Ametlla, va ser també «el més gran català i el número u dels catalans», segons deia Pau Casals.

Amb la sagacitat intel·lectual pròpia del càrrec de director general de Cultura Popular del franquisme, el titular del Departament prohibia la reedició de la *Història nacional de Catalunya* amb aquestes sàvies paraules: «Estoy convencido de que la insistencia del señor Rovira y Virgili en la nacionalidad catalana no es un simple juego de palabras.» Efectivament, no ho era.

Per acabar aquesta intervenció hem triat unes paraules que Rovira i Virgili va escriure en els moments més difícils per a ell com a persona, però també com a ciutadà d'aquest país. Unes paraules que enlloc li hauria plagut més que haguessin estat llegides com a la seu d'aquest Parlament de Catalunya recuperat, del qual ell en va ser diputat, vicepresident i, ja a l'exili, president. És el jurament de l'exiliat, que diu així: «Ara que Catalunya ha caigut trencada, esclafada, vençuda per la força; ara que volen esborrar el seu nom de la geografia, el seu idioma de la literatura, el seu amor dels cors; ara que Catalunya sembla que es desfàci i desaparegui

en el clot negre de la persecució i de l'odi; ara que centenars de milers de catalans han de sortir de la pàtria envaïda pels vells enemics i per enemics nous; ara que és una hora de dolor i d'amargor, el meu pensament nacional s'afirma amb més vigoria. Enmig del present, desolat i tràgic, poso la meua esperança en els dies que vindran, en el dret que triomfarà, en les llibertats que es restabliran, en la llengua que persistirà. No em descoratjo, no renuncio, no deserto. I somio amb la més gran Catalunya, la més gran pel territori, la més gran per la llibertat, la més gran per la civilització. De la màxima dissort sortirà el definitiu redreçament de la nostra història si els catalans sabem aprofitar les duríssimes lliçons que hem rebut. Treballar en tot allò que jo pugui perquè ressorgeixi, més sòlida, més pròspera i més noble encara que abans, la pàtria caiguda. Aquest és, mentre el tren en marxa m'allunya de Perpinyà, el meu jurament de català nacional. Que tots els catalans exiliats facin i compleixin el mateix jurament i vindrà el dia que podrem alçar damunt la recobrada terra de Catalunya les nostres veus, la nostra bandera i el nostre ideal.»

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Agraïm, també, la presència en aquest acte de commemoració d'en Rovira i Virgili la presència de la seva filla a la tribuna d'invitats, la seva filla Teresa. Moltes gràcies.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Report de la Mesa de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 395-00014/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el report de la Mesa de la Diputació Permanent a la Mesa del Parlament. Per tal de donar compliment a l'article 54.1 del Reglament, demano a la secretària primera de la Mesa que llegeixi el report de la Diputació Permanent.

La secretària primera

«La Mesa de la Diputació Permanent, en congruència amb el que estableix l'article 54 del Reglament, fa avinent:

»1. Que en la sessió tinguda el dia 14 de juliol de 1999, dins el període intermedi entre el vuitè període de sessions i la dissolució del Parlament de la cinquena legislatura, d'acord amb l'article 53.1.4 del Reglament del Parlament, la Diputació Permanent va rebutjar dues sol·licituds dels grups Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya, de convocar el Ple del Parlament.

»2. Que després de la promulgació del Decret 228/1999, de 23 d'agost, de dissolució del Parlament de Catalunya i convocatòria d'eleccions, i abans de la

constituïció de la sisena legislatura, la Diputació Permanent no ha tingut cap reunió.

»Signat per Joan Reventós i Carner, president del Parlament i el diputat secretari, Francesc Codina.

»Palau del Parlament, 3 de novembre del 99.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària primera.

Composició de les meses de les comissions

El tercer punt de l'ordre del dia és: Composició de les meses de les comissions.

D'acord amb l'article 37.2 del Reglament, demano al secretari segon que ho lleixi.

El secretari segon

Gràcies, senyor president.

«D'acord amb l'article 37.2 del Reglament i amb l'acord de la Mesa del Parlament del 23 de novembre de 1999, la composició de les meses de les comissions és la següent:

»Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local: Presidència, Grup Parlamentari de Convergència i Unió; presidenta, senyora Maria Eugènia Cuenca i Valero; vicepresidenta, senyora Montserrat Tura i Camafreita; secretari, senyor Joan Ridao i Martín.

»Composició de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana: Presidència, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; presidenta, senyora Manuela de Madre Ortega; vicepresident, senyor Jaume Farguell i Sitges; secretària, senyora Carme Porta i Abad.

»Composició de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost: Presidència, Grup Parlamentari de Convergència i Unió; president, senyor Antoni Castellà i Clavé; vicepresident, senyor Carles Bonet i Revés; secretària, senyora Pilar Díaz i Romero.

»Composició de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme: Presidència, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; president, senyor Miquel Barceló i Roca; vicepresidenta, senyora Trinitat Neras i Plaja; secretari, senyor Ricard Fernández Deu.

»Composició de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca: Presidència, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; president, senyor Jordi Ausàs i Coll; vicepresident, senyor Josep Micaló i Aliu; secretari, senyor Fèlix Sogas i Mascaró.

»Composició de la Comissió de Política Territorial: Presidència, Grup Parlamentari Popular; president, senyor Josep Maria Fabregat i Vidal; vicepresident, senyor Joaquim Llena i Cortina; secretari, senyor Salvador Esteve i Figueras.

»Composició de la Comissió de Política Cultural: Presidència, Grup Parlamentari de Convergència i Unió;

president, senyor Joaquim Ferrer i Roca; vicepresident, senyor Joan Surroca i Sens; secretària, senyora María Caridad Mejías Sánchez.

»Composició de la Comissió de Política Social: Presidència, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; presidenta, senyora Maria del Pilar Malla i Escofet; vicepresidenta, senyora Alícia Sánchez-Camacho i Pérez; secretari, senyor Josep Lluís Fernández i Burgui.

»Composició de la Comissió de l'Estatut dels Diputats: Presidència, Grup Parlamentari de Convergència i Unió; president, senyor Ramon Espadaler i Parcerisas; secretari, senyor Josep Bargalló Valls.

»Composició de la Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les Empreses Filials: Presidència, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; president, senyor Josep Maria Carbonell i Abelló; vicepresidenta, senyora Maria Concepció Tarruella i Tomàs; secretària, senyora María Àngeles Esteller Ruedas.

»Composició de la Comissió de la Sindicatura de Comptes: Presidència, Grup Parlamentari de Convergència i Unió; president, senyor Joan Manuel Sabanza i March; vicepresident, senyor Marc López i Plana; secretari, senyor Jaume Oliveras i Maristany.

»Composició de la Comissió del Síndic de Greuges: Presidència, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds; presidenta, senyora Dolors Comas d'Argemir i Cendra; vicepresidenta, senyora Rosa Bruguera i Bellmunt; secretària, senyora Alícia Sánchez-Camacho i Pérez.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari segon.

Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1996, del 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable (presa en consideració) (tram. 202-00022/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1996, de 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, no pas per treure importància a aquest punt, sinó pel fet que –les senyores i els senyors diputats ja en seran prou conscients– aquest és un punt conseqüència en bona part del debat del Ple passat, en el qual ja, de manera prou prolíxa, vam estar parlant dels mitjans de comunicació audiovisuals i, en concret, vam estar parlant del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Ens sembla, al nostre

Grup, per tant, que seria balder, avui, intentar tornar a reproduir aquell mateix debat. I, en aquest sentit, el nostre Grup posa a votació del Ple la proposta de llei de modificació de la Llei 8/96, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, en aquells articles que fan referència al Consell de l'Audiovisual de Catalunya. El nostre Grup, fins i tot, havia demanat als altres portaveus de no fer ni tan sols intervencions pel motiu que els acabo d'esmentar.

En tot cas, la nostra intervenció anirà només en dos sentits: en primer lloc, des de la consciència que hi ha també el compromís de tots els grups de la cambra de crear una ponència conjunta per modificar el marc legislatiu de l'Audiovisual de Catalunya i el convenciment que en el proper Ple podrem passar a l'acord de la creació d'aquesta ponència conjunta, la petició als serveis de la cambra perquè, un cop s'hagi aprovat —com ho esperem— aquesta Proposició de llei i s'hagi aprovat en el proper Ple la creació d'aquesta ponència conjunta, no s'estableixin dos camins distints, sinó que el text d'aquesta Proposició de llei que avui es prendrà en consideració —ho esperem— s'hi pugui subsumir.

En tot cas, també, per altra banda, només lamentar, des de l'estranyesa, que aquesta presa en consideració no pugui ser avui —ho sembla— aprovada per unanimitat, tot i que habitualment si algú s'oposa a les preses en consideració no són els altres grups de l'oposició, sinó que és habitualment el Grup del Govern, que avui no ho farà, i al qual, per a això, estem molt agraïts.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres estem d'acord amb el plantejament que acaba de fer el senyor Bargalló i, per tant, no tenim cap inconvenient, sinó tot al contrari, que la Proposició de llei que han presentat sigui incorporada a la ponència que ha d'estudiar la reforma, la modificació de la Llei que fa referència al Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Entenem, a més a més, que això permet avançar els treballs, i, per tant, doncs, considerem positiu que s'hagi presentat.

Evidentment, a l'hora de veure l'articulat que ens presenta Esquerra Republicana hi ha alguns punts, doncs, amb els quals lògicament estem d'acord, i alguns altres als quals farem aportacions o que discutirem. Per exemple, entenem que una de les qüestions a debatre, des del punt de vista d'assegurar la garantia d'independència del Consell de l'Audiovisual, és fins a quin punt els seus membres han de ser reelegits o només haurien de tenir un sol període d'exercici i, en tot cas, que la reelecció no fos consecutiva. Són coses a discutir.

Entenem, també, que s'haurien de fixar les responsabilitats i el control d'aquest Consell de l'Audiovisual —ja es preveu a la Llei que hi hagi un informe que es presenti al Parlament per part del Consell de l'Audiovisual. Entenem que, a més a més, caldria fixar fins a

quin punt es poden supervisar o no les tasques que fa el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

I, per tant, doncs, entenem que és una proposta de treball, i no hi tenim cap inconvenient, sinó tot al contrari, que sigui presa en consideració per aquesta cambra, avui.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa una setmana, tots els grups amb representació en aquesta cambra vàrem decidir la posada en marxa d'una ponència conjunta per tal de treballar, entre altres, la Llei que fa referència al tema del qual avui estem tractant, fonamentalment, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Amb anterioritat a aquest fet —concretament, el dia 23 de novembre—, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya havia presentat —i la Mesa ho havia admès a tràmit— la Proposició de llei que avui estem sotmetent a la consideració pertinent.

Nosaltres entenem que, a partir del moment en què els grups polítics —tots els grups polítics— accepten la constitució d'aquesta ponència conjunta, no té sentit el fet d'arribar, als inicis de la seva feina, amb cap mena de preeminència, ni tan sols amb cap mena, diguem-ne, de condicionant que vingui a entorpir i que vingui a fer més difícil el que nosaltres considerem una feina que s'ha de dur a terme des de la pràctica del consens.

És per aquesta raó, senyor president, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup ha determinat prendre la decisió d'abstenir-nos davant d'aquesta presa en consideració, no entrant en el contingut de la proposta dels il·lustres diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya, sinó només pel fet que volem arribar a aquesta ponència sense cap mena de condicionant. Aquesta és la raó —hi insisteixo, senyores i senyors diputats, senyor president— per la qual el nostre Grup s'abstindrà.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, nosaltres donarem el nostre suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei perquè, independentment que en el proper Ple, el dia 28 —n'estic convençut perquè aquest és l'acord dels portaveus—, constituïrem la ponència conjunta que haurà de desplegar els acords parlamentaris del proppassat debat de l'audiovisual, és cert que ja tindrem un material de treball que podrem incorporar a la ponència. Això ho parlava abans amb en Josep Bargalló: aquest és un

excel·lent document de treball per poder integrar en els serveis de la ponència. És un document, és una proposta que toca dos aspectes realment importants: composició del Consell –i, per tant, garanties perquè el Consell pugui desplegar les seves atribucions amb plena independència– i, en segon lloc, noves funcions del Consell, en la línia del debat, del passat debat de l'audiovisual.

Per tant, creiem que és un excel·lent document de treball que incorporarem a la Ponència, i per això el nostre Grup donarà el seu vot favorable a la presa en consideració.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, ens trobem davant de la presa en consideració –que vol dir això, presa en consideració– d'una Proposició de llei d'Esquerra Republicana, que va ser presentada amb anterioritat al debat. Com a conseqüència del debat, un dels acords a què vam arribar és que es constituïria una ponència que estudiés i elaborés el que hauria de ser la nova llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Nosaltres ho vam dir en aquell moment, ja, que estàvem disposats a participar en la ponència, vam anunciar quins eren els trets característics amb els quals nosaltres estaríem d'acord en aquest text, i també vam dir aquelles coses en què serà difícil que hi puguem trobar acords, en relació amb el nomenament i en relació, especialment, amb el que fa referència a si el futur Consell de l'Audiovisual ha de donar o no les freqüències de ràdio i de televisió. Aquest és un tema que vostès ja saben que nosaltres hi tindrem, diguem-ne, conflicte, i que, fruit del debat, doncs, ja veurem què és el que passarà, i estarem oberts a fer-ho, doncs, amb el mateix esperit amb què hem fet tots aquests treballs. Això no està renyit amb el fet que, com deia amb anterioritat, hi ha hagut una petició de presa en consideració d'aquesta iniciativa parlamentària.

Nosaltres, en la línia de voler ser coherents amb el debat, amb la mateixa manifestació que ja vam anunciar que votaríem favorablement aquesta presa en consideració, i perquè –no ens enganyem– aquest text és un text que s'ha dit que és excel·lent –i jo ho penso que és un bon text–, que ha sortit, no fruit de la casualitat, ha sortit –jo m'atreuria a dir-ho– de dos llocs bàsicament: del debat de fa molt de temps dels mateixos grups de la cambra, i d'alguna mà que ha fet que, recollint l'interès general de tots els grups i afegint-hi la seva aportació personal, tingués la redacció que ha tingut finalment.

Tots coneixem quina és la mà; tots coneixem quina és la voluntat dels grups parlamentaris i, per tant, no tindria cap mena de sentit que avui no votéssim favorablement aquesta presa en consideració.

Senyores i senyors diputats, senyor president, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, anem a procedir a la votació.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei ha sigut acceptada per 109 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat (tram. 252-00001/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és: Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat. Per presentar la qüestió, hi ha algun grup que demana la paraula? (*Pausa.*) Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Vallvé.

El Sr. Vallvé i Ribera

Senyores i senyors diputats, la creació d'una comissió permanent legislativa sobre la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat em sembla que és un fet important. Només destacaré, breument, cadascun d'aquests aspectes. La Unió Europea es troba, en aquest moment, en un replantejament de les seves institucions, i s'ha anunciat una conferència intergovernamental per a l'any 2000, que prepari una Unió Europea per acollir els estats del centre i de l'est d'Europa.

Quan a la Unió Europea es parla de col·laboració del Parlament Europeu amb els parlaments nacionals és un fet que és molt clar en els estats uninacionals, als estats plurinacionals, quan podríem referir-nos al Parlament való o al Parlament de Baviera o al Parlament de Catalunya, no hi ha una col·laboració directa amb el Parlament Europeu. Crec que una Comissió d'aquest tipus pot establir aquests lligams que necessitem amb el Parlament Europeu.

Les actuacions exteriors són també un aspecte molt important. Avui s'ha parlat, aquí, de Rovira i Virgili, només m'hauria de referir a la conferència del CADCI, de Rovira i Virgili, ja als anys deu, quan parlava de la necessitat de l'actuació exterior de Catalunya. I, finalment, també, el que fa referència a cooperació i solidaritat. En aquest sentit, només recomanaria la lectura de l'anuari darrer del Cidob per analitzar els indicadors de desenvolupament humà i veure la necessitat que els estats desenvolupats col·laborin, amb la cooperació amb la resta del món.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Algun grup...? *(Pausa.)*
Molt bé, l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens té la paraula.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats, de fet, el que volem remarcar és que estem parlant d'una comissió que, en bona part, ha tingut diversos antecedents en aquesta mateixa cambra; hem de recordar, en la legislatura anterior, la de Seguiment de la Política Europea i Exterior de la Generalitat i, també, en el seu moment, la Comissió de Tercer Món, i d'altres que han existit.

En aquesta ocasió pensem, però, que es tracta de fer coincidir –com el mateix nom de la Comissió indica– la política europea i d'actuacions exteriors amb la cooperació i la solidaritat. És una bona ocasió, també, per treballar amb fermesa per millorar la cooperació amb els països del sud, vinculant-la inequívocament amb tota la resta de la política d'actuacions exteriors de la Generalitat.

Aquesta Comissió ens sembla que haurà de fer el seguiment, molt de prop, de totes les actuacions exteriors del Govern, vetllant molt especialment per les relacions amb la Unió Europea, i perquè el nostre país es pugui beneficiar, més del que avui ja ho està fent, dels beneficis que ha de reportar ser membres de la Unió. I, en aquest sentit, hem de recordar –com s'ha dit algunes vegades– algunes ajudes que es perden de la Unió Europea, especialment pel que fa al sector agrari català, i també la necessitat d'una major presència, tant en els òrgans representatius com en els mateixos òrgans de decisió de la Unió Europea. I cal que, d'això, en puguem fer un seguiment.

I finalment, em sembla que aquesta Comissió pot ser clau, també, perquè es doti Catalunya ben aviat d'una llei de cooperació pròpia, que estableixi un marc normatiu pel que fa a la cooperació per al desenvolupament que es fa, ja avui, amb els països del sud, però que es fa no sempre amb coordinació, també, amb els ens locals, que ja estan fent molta coordinació.

Esperem i desitgem, doncs, per tant, que la creació d'aquesta Comissió i l'aprovació de l'esmentada llei de cooperació i d'altres que es puguin fer des de la mateixa Comissió, bastirà una nova i més ferma política d'exterior i de solidaritat de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé. El nostre Grup també votarà favorablement la creació d'aquesta Comissió Permanent de Legislatura, però, abans de parlar de dos o tres qüestions de fons, sí que voldríem fer esment

auna qüestió formal. Nosaltres hauríem preferit –i, fins i tot, hauria set més correcte– que aquesta proposta hagués estat feta no només per dos partits, sinó que hagués estat presentada per tots els grups de la cambra, com en alguns aspectes també ja es veurà en altres propostes que ja s'han presentat de creació de comissions, més que res, perquè ja teníem o ja existia una comissió de seguiment, que ja va estar aprovada per unanimitat, i potser reflectia una mica més aquesta unanimitat que, de ben segur, es repetirà avui. En tot cas, és una qüestió formal que també té la seva importància.

Quant a les qüestions de fons, comparteixo tant el que ha dit el senyor Vallvé com el senyor Masllorens sobre la necessitat d'aquesta Comissió per discutir, proposar o pronunciar-se sobre aquestes actuacions, encara que ens queda tota una situació una mica poc clara d'aquesta Comissió. Primer, perquè potser hauríem de tractar que els temes de la Unió Europea no siguin vistos excessivament com una cosa forana, sinó que en cada comissió es poguessin discutir, de la mateixa manera que discutim els temes catalans, els temes del nostre país, poguéssim discutir, també, els de la Unió Europea; encara que això també pot ser una qüestió formal, però –ho suposo– hauríem d'anar insistint en això.

I l'altre tema de què parlava també el senyor Masllorens: en la discussió que haurem de fer al més aviat possible, que també comparteixo, de la Llei de cooperació al desenvolupament, ja es planteja la creació d'una comissió parlamentària de cooperació al desenvolupament; jo voldria que, llavors, tota aquesta Comissió que creem avui fos provisional, perquè en crearem una que es dediqui exclusivament a debatre les línies generals i les directrius sobre cooperació al desenvolupament de la Generalitat de Catalunya, del Govern de la Generalitat, i no voldríem que quedés tot aquí, en aquesta amalgama d'actuacions exteriors, Unió Europea, cooperació i desenvolupament, sinó que quedessin ben diferenciades. Penso que el que aprovem avui haurà de ser provisional per quan aprovem la resta.

I, sobretot, aquella discussió eterna –almenys, des que joestic aquí, en aquest Parlament, els meus companys de fa més temps ho diuen– de la modificació del Reglament perquè aquestes comissions es converteixin en una comissió legislativa, que és el que hem dit sempre –ho vàrem dir el 96, quan vàrem aprovar aquesta Comissió de seguiment amb l'esperança que es convertís en una comissió legislativa. Hi ha d'haver una reforma del Reglament. Aquesta reforma sembla que no hi ha manera que la puguem abordar d'una manera definitiva, però sí que seria necessari, tant aquesta d'actuacions exteriors i Unió Europea com la de cooperació al desenvolupament, que veritablement poguessin ser unes comissions legislatives, amb la força que representa aquest caràcter.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Jordi Ausàs.

Punt 5

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. En la mateixa línia que els diputats que han intervingut, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana es mostra totalment favorable a la constitució, a la creació d'aquesta Comissió. Recordar que aquesta Comissió d'Actuacions Exteriors i Seguiment de la Unió Europea existia a l'anterior legislatura, va ser aprovada, com bé s'ha dit, per la unanimitat dels grups; va ser a proposta, en aquell moment, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Això, doncs, destaca la importància que representen per al nostre Grup les actuacions exteriors i la Unió Europea.

Es proposa, en aquests moments, l'afegit, no pas marginal, no pas sense importància, que aquesta Comissió reculli, també, totes les qüestions de solidaritat, de cooperació internacional. Benvingut sigui. Nosaltres apostem, també, perquè aquest sigui el marc d'elaboració d'una llei pròpia de solidaritat i de cooperació internacional. I bé, estem d'acord amb el que el senyor Boada deia: hagués estat bo, desitjable que la proposta hagués vingut i hagués estat proposada per la unanimitat dels grups que són representats a la cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup també votarà a favor de la creació de la Comissió sobre la Unió Europea.

En primer lloc, i de totes maneres, sumant-me al que ja ha manifestat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, a nosaltres també ens hauria agradat més que aquesta proposta de creació de comissió hagués estat signada per tots els grups. Era –i n'havíem parlat– una voluntat conjunta, es veu que no ha pogut ser. Jo, durant la intervenció dels companys de Convergència, he entès que han estat les distàncies les que han impedit aquesta firma conjunta, no?, però esperem que en el futur aquestes qüestions amb les quals tots estem d'acord no hagin de ser capitalitzades per un grup, si més no, per cortesia parlamentària.

En segon lloc, nosaltres considerem que la presència exterior de Catalunya és cada dia més necessària; presència en el marc de la Unió Europea, presència destinada a donar suport i a col·laborar en les tasques emprenedores d'exportació industrial de l'empresariat català, i presència necessària en l'àmbit de la cooperació i de la solidaritat. I aquesta presència, que el Consell Executiu ha impulsat, és una presència en la qual aquest Parlament també hi té a dir, i també ha de controlar a través d'aquesta Comissió.

Però el més important, a la nostra manera, és el tema de la solidaritat. Catalunya és solidària, i aquesta solidaritat, que d'una manera tan encomiable s'ha practicat a casa nostra, l'hem d'intensificar a l'exterior, ajudant els altres pobles en el seu desenvolupament i cooperant amb aquelles institucions de la societat civil que tenen

com a objectiu l'ajuda; ha de ser una política estructurada i coherent.

L'objectiu no és, a la nostra manera d'entendre, solidaritat i col·laboració, sinó que l'objectiu, per nosaltres, és una política de solidaritat i una política de cooperació conjuntament amb les ONG, amb d'altres institucions; una política que maximalitzi els actuals recursos i que incrementi recursos en el futur.

Nosaltres, com hem dit, votarem a favor de la creació d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Vist el posicionament dels diversos grups, proposo que sigui acceptada per assentiment. Així és i així constarà.

Moltes gràcies.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre el Procés d'Equiparació Dona - Home (tram. 252-00002/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és: Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre el Procés d'Equiparació Dona - Home. Per presentar la proposta, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Joaquina Alemany.

La Sra. Alemany i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat una proposta de resolució sobre la creació de la Comissió sobre el Procés d'Equiparació Dona - Home amb caràcter permanent de legislatura. També ho ha fet el Partit Socialista - Ciutadans i Ciutadanes pel Canvi, i també hem de dir que, tot i que en el tràmit parlamentari els altres grups de la cambra no han fet el tràmit, però sabem de la voluntat política de tots els grups..., de totes maneres, jo sí que voldria dir que aquest caràcter d'aquesta Comissió permanent de legislatura no és nou en aquesta cambra. És una comissió que ja té antecedents en les legislatures anteriors, però que caldrà adaptar als nous objectius, a la realitat, a la societat, als canvis que en aquest moment s'estan produint a la nostra societat.

La igualtat d'oportunitats entre dones i homes és un dels pilars bàsics sobre el qual es constitueixen les societats actuals. És un eix, també, dinàmic, que s'està contínuament readaptant; és un motor d'evolució i també de progrés, i és per tant una qüestió que ens afecta a tots, a tota la societat, a dones i homes, tant a nivell individual com col·lectiu.

La integració de les dones en tots els àmbits de l'estructura social ha comportat transformacions, transformacions en la vida quotidiana. Aquestes transformacions han estat en el mercat laboral, en la mateixa concepció de l'estat del benestar. Però hem de dir que avui cal

enfortir i consolidar aquesta participació activa de les dones en la societat, i cal, també, analitzar quines són les deficiències de les velles estructures socials que en aquest moment tenim i que fan difícil l'adaptació a les noves necessitats. Com més difícil sigui l'avenç de les dones també serà difícil l'avenç de la societat, d'una societat que volem que tingui un desenvolupament sostenible.

Per garantir, doncs, i consolidar la participació social i activa de les dones, per continuar avançant cap a una societat paritària, cal crear més infraestructures; cal crear, també, un tractament fiscal adient a la família; cal abolir les desigualtats en el món laboral, i oferir més oportunitats a les dones i a les persones joves. Cal tot això, és cert, però hem de tenir present que tots aquests camps d'actuació són necessaris, però no són suficients. Són necessaris perquè creen un marc de possibilitats, però no són suficients perquè han d'anar acompanyats d'un nou acord social –un nou acord social– que faci possible la modificació d'aquestes estructures que tenim avui dia, fent-les evolucionar cap a un model molt més igualitari i més equilibrat.

La Comissió parlamentària que avui estem debatent té aquest gran repte: el repte d'incloure la reflexió sobre el nou acord social en el debat polític habitual, el repte d'assegurar la transversalitat de la igualtat d'oportunitats de tota la tasca que es porti al Parlament de Catalunya, el repte, doncs, també, de crear un espai d'acord, de diàleg, de consens, i de cercar les coincidències, els punts de confluència de les forces polítiques i socials, per tal d'anar impulsant aquest nou pacte social, que serà positiu per a les dones, però també serà positiu per al futur de la nostra societat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Socialista - Ciutadanes pel Canvi, volem manifestar en principi un desig: que ens agrada una nova societat que fes innecessària una comissió com aquesta que avui hem de crear. Però, evidentment, com que estem a l'any 1999, encara que estem a les seves acaballes, ens cal treballar des del Parlament, i ho farem amb seguiment i amb exigència, també, al Govern per fer passos decisius.

Pensem que aquest és un treball que no es declina en un sol institut, en un sol programa o en un sol departament, sinó que hi estan involucrats diversos departaments, com els d'Educació, Cultura, de polítiques socials, Justícia, Sanitat, Treball...; ens cal, per tant, fer moltes polítiques interdepartamentals.

El nostre Grup, per cert, el més nombrós en nombre de dones –Convergència i Unió, de cinquanta-sis diputats té vuit dones; el Grup Socialista - Ciutadanes pel Canvi, de cinquanta diputats tenim setze dones–, hem de dir

que no ens sentim còmodes amb el nom d'aquesta Comissió, perquè –ens ho sembla– la finalitat no és cercar l'equiparació dona - home, ni home - dona; hi han molts aspectes tant de l'home com de la dona en què no ens cal arribar a l'equiparació. El nostre objectiu és avançar cap a una societat més igualitària en els drets a partir de la diferència. Aquest –ens ho sembla– és el motiu principal de treball, però, evidentment, com que *el hábito no hace al monje*, sigui el nom que sigui el de la Comissió, nosaltres treballarem per avançar en aquest objectiu.

El nostre objectiu és, evidentment, polític –no acceptarem aparences ni maquillatges–, i sabem que no és un objectiu únicament de les dones, sinó, també, i molt important, dels homes, i, per això, homes i dones, les persones, treballarem per eliminar les desigualtats que encara existeixen.

Ens sembla que l'avenç cap a la igualtat ha estat una de les grans conquestes de les dones en el segle xx; ara és la nostra responsabilitat treballar per preparar que el proper segle sigui realment el d'una societat més compartida.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició, els grups parlamentaris tenen la paraula; primer, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, expressa també l'acord perquè es creï aquesta Comissió permanent adreçada a avançar en tots aquests aspectes que tenen a veure amb aconseguir una major igualtat entre homes i dones.

Compartim el que ha expressat Assumpta Baig, que no ens satisfà el nom de la Comissió –no ens satisfà el nom de la Comissió– però no en farem qüestió del nom, com és lògic que no se'n faci, perquè, més enllà d'arribar a una equiparació de les dones respecte als homes, que finalment és el que sembla desprendre's del nom d'aquesta Comissió, entenem que cal avançar en el fet que els valors, les experiències i les sensibilitats de les dones es valorin també com un element constitutiu important en el funcionament de la nostra societat. Entenem que ara no és així perquè bàsicament els patrons pels quals es regeix són patrons bàsicament masculins. I, per tant, no n'hi ha prou a aconseguir la igualtat, que és molt important, sinó que cal anar més enllà, en el sentit que la societat, que bàsicament està organitzada a través de valors masculins, es feminitzi, també, i, per tant, incorpori aquestes dimensions. Però –hi insisteixo– no farem qüestió, com no és lògic fer-ne, de qüestions nominalistes.

Entenem que cal treballar i avançar en tota una sèrie de qüestions en aquest terreny que nosaltres situaríem en tres elements bàsics. Per una banda, en tot el que implica seguir treballant en qüestions no resoltes encara des

del punt de vista de la igualtat d'oportunitats, com són el cas de temes relatius a l'ocupació, relatius a l'accés a l'habitatge, relatius a algunes dimensions de l'educació, relatius a la salut, relatius al tractament que tenen les dones en els mitjans de comunicació, relatius al problema –no resolt i tan punyent– dels maltractaments que recauen en les dones, relatius a la participació social i política, que són, tots ells, elements en què cal avançar molt.

Entenem, també, i com a segona qüestió, que caldria incorporar en els treballs d'aquesta Comissió, totes aquelles qüestions noves i inèdites que sorgeixen del context canviant de la nostra societat i que sorgeixen, també, dels mateixos canvis que han experimentat les dones. Posaré un exemple, tan sols: si a finals dels anys seixanta i a inicis dels setanta un dels elements de reivindicació era en relació amb el control de la natalitat, per exemple, en aquests moments no deixa de tenir molta importància tot el que fa referència a la salut reproductiva i sexual, i, bàsicament, tot el que implica que les persones adolescents ho tinguin assumit. Però, en aquests moments –ho podríem dir–, ha canviat la significació d'aquest aspecte, perquè hi ha coses que ja s'han aconseguit. I, en canvi, hi ha una altra qüestió que és inèdita, que és nova, que cal dir fort també, que és que cal garantir que el dret a la maternitat pugui ser exercit. Perquè les condicions de vida que avui hi ha, amb elevada precarietat laboral, temporalitat dels contractes, dificultats de conciliar la vida familiar amb la vida laboral, dificultats d'accés a l'habitatge..., tot això fa que, avui dia, en la nostra societat, les dones siguin extremadament prudentes a l'hora de portar fills al món, i això ens dona una natalitat baixíssima. Això no és bo ni és dolent, no vull valorar això. El que sí que vull fer observar és que si temps enrere el que dèiem «volem tenir els fills que desitgem», ara, també «volem tenir els fills que desitgem», i, per tant, aquelles persones que vulguin tirar endavant projectes de maternitat que puguin realitzar-los. Per tant, això és un exemple de com sorgeixen situacions inèdites en la situació de les dones.

I, en tercer lloc, entenem..., el nostre Grup proposa que aquesta Comissió tingui una especial sensibilitat per aquelles situacions en què s'hi sumen diferents discriminacions. Si, a més a més de no tenir garantida la igualtat d'oportunitats pel fet de ser dones, hi sumem les situacions de pobresa –recordem que en la nostra societat s'està feminitzant la pobresa i, per tant, que és un element que cal tenir molt present–, o si tenim en compte la dificultat de dones pertanyents a minories culturals avui presents en el nostre país –per exemple, derivades de situacions de reagrupament familiar– que estan en situació d'aïllament, dificultats de comunicació i dificultats majors d'integració que altres col·lectius..., entenem que, aquestes situacions en què s'hi sumen discriminacions, caldria que fossin objecte d'especial sensibilitat i tractament per part d'aquesta Comissió.

Dit això, simplement, insistir que estem d'acord en la creació d'aquesta Comissió.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre senyora diputada Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tot i que la posició del nostre Grup cap a la formació d'aquestes comissions permanents de legislatura no pot ser cap altra que valorar de manera positiva la seva creació, sí que volem fer una observació crítica sobre les formes amb què s'han portat a terme les propostes.

Fins ara, tradicionalment, les propostes de comissions permanents de legislatura es portaven a terme de forma conjunta i consensuada, cosa que s'ha oblidat explícitament pels dos grups majoritaris d'aquesta cambra, precisament, ara, que s'obre un període legislatiu on el consens hauria de ser la manera més comuna d'acord. Per altra banda, tot i que des de l'inici d'aquesta sessió legislativa n'estàvem parlant amb les diputades d'algun altre Grup, precisament, de la creació d'aquesta Comissió permanent, se'ns ha oblidat a l'hora de tirar el tràmit endavant.

La Comissió sobre el Procés d'Equiparació Home - Dona..., tot i que estem plenament d'acord amb el contingut de treball de la Comissió, una proposta de consens també ens hauria permès un canvi de nom i no fer correccions d'última hora. Tot i així, estem d'acord amb la proposta que el Grup de diputats i diputades Socialistes - Ciutadanes pel Canvi ha tirat endavant, i creiem que hauríem de fer un esforç, tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, perquè aquest canvi de nom es tirés endavant.

«Equiparar» vol dir «comparar dues coses o persones, tot igualant-les entre elles», i hauríem de començar a treballar i a reflexionar a partir del dret a la diferència, més que no treballar per a l'equiparació d'homes i dones en un model social estàndard, creat a partir de valors masculins o, més aviat, de valors que algunes normes socials així els consideren, normes que afavoreixen la discriminació, una discriminació que pren formes molt subtils, però també, moltes vegades, formes de brutal violència.

Per superar aquestes desigualtats haurem d'afrontar les complicades relacions socials entre gèneres i aprofundir en l'anàlisi del sistema androcèntric, que ha afavorit el desequilibri entre homes i dones, tot reconeixent i donant valor a noves formes de comportament que els estereotips dominants ens han negat.

Així i tot, nosaltres, malgrat que no s'ha portat endavant el tràmit consensuat –i pensem que això hauria de començar a canviar-se–, donat que també el contingut i el treball de la Comissió hauria de ser cap al consens, votarem afirmativament la creació d'aquesta Comissió.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre senyora Maria Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular, com no pot ser menys, donarà suport a la creació d'aquesta Comissió, tot i que aquí s'ha fet per part de tots els grups parlamentaris un crit al detall d'aportació parlamentària: que hauria estat millor que això hagués estat una proposta consensuada, no?, i no una proposta per part de dos grups parlamentaris.

La necessitat de crear aquesta comissió posa de manifest que encara som lluny d'aconseguir una igualtat real i que, per tant, cal endegar polítiques actives que comportin un equilibri més gran de sexes en la societat.

Històricament, a les dones, se'ls ha donat sempre un paper secundari i, durant la segona meitat del segle XIX, van iniciar un camí de reivindicacions que les dones que comencem ara el nou mil·lenni ens veiem encara obligades a continuar, no?

Pel Grup Popular i, en particular, per la diputada que els parla, aquesta Comissió hauria de centrar els seus treballs partint del plantejament que els drets de les dones són una part integrant, inalienable i indivisible dels drets humans, i que, per tant, com a tals, se'ns ha de respectar. I els treballs de la Comissió haurien de centrar-se, bàsicament, en els punts següents: primer, continuar promovent l'accés de les dones en tots els processos educatius, en condicions d'igualtat, ja que el model educatiu ha d'estar assentat en valors igualitaris que comportin l'objectiu que els nens i les nenes aprenguin a compartir responsabilitats; en segon terme, impulsar polítiques actives encaminades a assolir l'objectiu de conciliar la vida familiar i laboral, perquè és ben clar que hi ha un període de vida en la vida de les dones que està íntimament lligat a l'atenció dels infants i la seva criança, i això comporta aturar el desenvolupament normal de la seva activitat professional i moltes dificultats a l'hora de reincorporar-se al món laboral; en tercer lloc, la Comissió hauria d'afavorir l'accés de les dones als processos de presa de decisions per tal d'aconseguir una presència més equilibrada, sempre en funció de la seva capacitat i mai en funció de quotes; en quart lloc, col·laborar amb els mitjans de comunicació per tal de vetllar i evitar el contingut sexista i generador de violència de les seves programacions. I, en darrer terme, el tema estrella, que ha estat, l'últim any, posat de manifest en tots els mitjans de comunicació, és la necessitat que des del Consell Executiu es porti a terme un pla integral de lluita contra els maltractaments, la violència que pateixen les dones, que, contínuament, es veuen reflectits en els mitjans de comunicació. L'elaboració d'aquest Pla ha d'establir, necessàriament, mesures dirigides a la prevenció, la difusió, la sensibilització de la societat davant la violència per raó de gènere, posant a l'abast de totes les dones afectades els recursos humans i tècnics que calgui.

Per tant, el Grup Popular donarà suport a aquesta Comissió, com no podia ser menys.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Vist el posicionament dels diversos grups, proposo que sigui acceptada per assentiment. Així és i així constarà.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació (tram. 252-00003/06)

El setè punt de l'ordre del dia és la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació. Per presentarla, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. La irrupció de la societat de la informació és un fet constatable, i la proposta de creació d'aquesta Comissió de seguiment ratifica l'interès que el Govern va tenir, fa un any i mig, en la creació del Comissionat per a la Societat de la Informació i en les actuacions dutes a terme d'aleshores ençà en aquest sentit.

Vull remarcar, especialment, que el Pla estratègic Catalunya en xarxa, presentat al Parlament el 14 d'abril de 1999, representa un compromís de país, fruit dels acords entre el Govern i Localret i de la participació del teixit social de Catalunya.

Tots aquests agents, de forma participativa, varen planificar les seves necessitats en matèria de la Societat de la Informació per consolidar a Catalunya el progrés social i la millora de la qualitat de vida, mitjançant l'oportunitat que representen les tecnologies de la informació i les telecomunicacions.

Convé esmentar, també, que el Govern, a través del Comissionat per a la Societat de la Informació, ja ha endegat la publicació periòdica de les estadístiques de la Societat de la Informació i l'oficina del seguiment del Pla estratègic. Dues iniciatives, aquestes, que poden servir de base a les actuacions de la Comissió de seguiment que es proposa. Aquesta oficina i les estadístiques de la Societat de la Informació poden actuar com a eina transparent per a rendir comptes de l'estat d'avançament de la societat de la informació a Catalunya.

Entenem, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –i en tenim el ple convenciment–, que tot allò que ajudi que el Parlament compleixi la seva tasca de control de l'executiu és bo per a l'enfortiment de la democràcia.

La nostra proposta, per tant, és que aquesta Comissió actuï com a òrgan, no tant de control, sinó com a òrgan actiu i col·laborador en les accions futures i que serveixi per a canalitzar totes les accions que el país vol dur a terme i que, per tant, actuï com a element catalitzador i potenciador de les mesures endegades, de les planificades i, fins i tot, d'aquelles que es puguin dur a terme en el futur.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hi ha un acord generalitzat sobre el pes que té en l'economia i el progrés d'un país el desenvolupament dels sectors econòmics relacionats amb les tecnologies de la informació i la comunicació. Països com Finlàndia, Holanda o Irlanda, de dimensió semblant a Catalunya, han pres el necessari paper actiu respecte a l'emergent societat de la informació i s'han situat en posicions de lideratge a nivell mundial.

Catalunya es troba en aquests moments en les millors condicions per fer, també, un salt endavant en els sectors vinculats a l'economia digital. L'existència d'empreses d'aquests sectors –algunes de grans i moltes de petites–, el lideratge d'empreses catalanes en sectors relacionats amb la creació, l'activitat de grups d'investigació, el grau de penetració d'Internet entre la població i el dinamisme de l'Administració local en aquest àmbit fan pensar que, efectivament, Catalunya podria fer aquest salt endavant. Actualment, Internet té una penetració a Catalunya del 14% i es preveu que, en els pròxims quatre anys, augmenti fins a sobrepassar el 50%.

Des del Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi volem impulsar decididament l'entrada de Catalunya en la societat de la informació, però l'entrada en una societat de la informació solidària, assegurant que l'aplicació a Catalunya de les noves tecnologies de la informació i la comunicació no accentuen les diferències que ja existeixen quant a l'accés al coneixement, la cultura i el lleure.

Per tot això, també, i per recolzar la creació a la Generalitat de la figura del Comissionat per a la Societat de la Informació, creiem necessària la creació d'una comissió per a la societat de la informació, que pugui, d'una banda, fer el seguiment per a l'execució del Pla estratègic per a la societat de la informació Catalunya en xarxa, elaborat conjuntament entre totes les administracions catalanes, Generalitat i administracions locals, junt amb amplis sectors socials i econòmics, i presentat a aquest Parlament el passat mes d'abril; involucrar, també, altres comissions en una actuació transversal i consensuada de manera que la societat de la informació es projecti a tots els sectors i àmbits de treball del Parlament; assegurar que les oportunitats i els avantatges que ofereixen les noves tecnologies de la informació i la comunicació s'apliquin a tot el propi treball parlamentari, afavorint i impulsant la transparència i la participació envers els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i que pugui actuar, també, d'observatori i d'estudi de les conseqüències polítiques, socials, econòmiques, culturals i tecnològiques que està produint Internet, fent propostes d'actuació i de regulació al Parlament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva oposició, els grups parlamentaris tenen la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquest cas, el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya - Verds, està d'acord, també, a impulsar la creació d'aquesta Comissió, tenint en compte la importància, cada vegada més creixent, que tenen avui dia les tecnologies de la informació i sent molt conscients que, actualment, l'accés al saber, o al revés, l'exclusió al saber, marcarà les diferències i els elements d'exclusió social en la societat. Per tant, entenem que caldria fer, realment, esforços perquè totes les persones tinguin accés universal al saber i a un dels instruments bàsics per a accedir a aquest saber, com són les tecnologies de la informació.

Per tant, celebrem que es creï aquesta Comissió. Entenem que caldria que hi haguessin accions decidides des del Govern per impulsar la formació, en aquest terreny, tant dels ensenyants com dels estudiants i, per tant, de les noves generacions; la incorporació de la informatització a sectors que encara avui estan molt marcats –el cas dels jutjats és evident–, i, per altra banda, regular i impulsar tot el que és el que fa referència a les tecnologies digitals i a les xarxes de telecomunicacions.

Dit això, expressar un cop més el nostre suport a la creació d'aquesta Comissió. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de l'escó estant, també, seguint aquesta tradició que s'ha instal·lat aquest matí de gairebé no utilitzar l'estrada, en tot cas, parlar de tradicions. El nostre Grup torna a lamentar profundament el trencament de la tradició parlamentària que han perpetrat els grups de Convergència i Unió i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, presentant pel seu cantó... –espero que no amb nocturnitat ni amb «alevosia», perquè el registre del Parlament té uns horaris més civilitzats que aquests–, per presentar pel seu cantó aquestes propostes de creació de comissió. En tot cas, sempre és bo saber els punts d'acord que tenen els altres, per saber també quines poden ser les teves actuacions referents a aquests punts d'acord.

Més enllà d'això, sí que –hi insisteixo– és parlamentàriament lamentable que les creacions de les comissions permanents de legislatura no es plantegin a tots els grups. Això pot ser per a algú un tema anecdòtic: sumant el nombre de diputats i diputades que representen ambdós grups és un nombre considerable, però la probabilitat és tot una altra cosa que l'aritmètica, i, a més

a més –hi insisteixo–, en aquest Parlament teníem –teníem, i ho espero, en nom del nostre Grup, que tindrem– aquesta voluntat d'anar per damunt de l'aritmètica en l'assoliment de la probabilitat.

Un cop dit això, que –hi insisteixo– no és anecdòtic i per al nostre Grup és molt important en aquesta Comissió, en concret, que se'ns proposa pel que fa al seguiment, a l'estudi, als treballs sobre la societat de la informació, sí que, com deien els portaveus i les portaveus que m'han precedit, aquest és un aspecte molt important per a la Catalunya del segle XXI.

Les tecnologies de la informació, que obren el camí, que són una via d'accés al coneixement i a la comunicació, són clau no només per a aquest coneixement i per a aquesta comunicació, sinó també per a molts aspectes d'equitat social. Però, al costat d'això, nosaltres tampoc volem oblidar ni podem oblidar –tot i que a alguns els agradaria que ho oblidéssim– que un país existirà en el segle XXI, en funció de dues constants: en funció de la capacitat de desenvolupament i d'exportació de les seves indústries de la cultura i en funció, també, de la seva presència en la societat de la informació i de la seva connexió arreu del món.

Per tant, des de la perspectiva d'una societat que vol ser equilibrada, és important que analitzem aquests aspectes, però també des de la perspectiva d'una societat que simplement vol existir –i avui començàvem parlant de Rovira i Virgili i citant algunes frases i alguns fragments que anaven en aquest sentit–, el nostre Grup se sumará entusiastament a l'acord unànim de crear aquesta Comissió.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Popular donarà suport a la creació de la Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació, que han presentat dos grups parlamentaris, tot i que ens hauria agradat que ens haguessin ofert, també, la possibilitat de ser-ne signants.

La societat de la informació representa el gran repte dels propers anys, ja que estem immersos en el procés de gran canvi tecnològic i social en què hi ha moltes dificultats pràctiques i conceptuals, algunes de les quals serà necessari tractar en els treballs que desenvolupi aquesta Comissió d'estudi, per tal que ens permetin aprofundir en el seu coneixement i poder conscienciar la societat davant el constant desenvolupament de les tecnologies de la informació i les comunicacions. Aquestes tecnologies estan produint transformacions a les formes de treball, de gestionar, d'aprendre i de comunicar-se en tots els àmbits –econòmics, socials, culturals–; formes d'organització política i administrativa, en definitiva, que afecten tot el nostre sistema de vida.

La societat catalana podrà beneficiar-se d'aquesta transformació en la mesura que sigui capaç d'adoptar amb rapidesa aquestes innovacions tecnològiques i, per tant, pugui gaudir de les noves oportunitats que se li presentin. Per això és necessari que empreses i ciutadans adquireixin la formació necessària per utilitzar i aprofitar al màxim la possibilitat que ofereixen les noves tecnologies. Si bé és cert que el sector privat constitueix la base del desenvolupament de la societat de la informació, la participació de l'Administració pública és essencial per assegurar un marc que estimuli la creació de noves empreses, la inversió en noves tecnologies i l'adquisició de coneixements necessaris per a la societat.

El nostre Grup és conscient de la importància que li correspon a aquesta Comissió, d'impuls de la societat de la informació. Considerem que els objectius en què s'han de basar les seves actuacions han de ser: la promoció i el desenvolupament de les tecnologies de la societat de la informació, l'estímul de la generalitat d'aquestes tecnologies per a les empreses, especialment les pimes i la resta de ciutadans, en igualtat de condicions, independentment de la seva localització geogràfica, i evitar desequilibris en el territori de Catalunya.

Així mateix, és molt important continuar impulsant l'adopció de noves tecnologies a totes les administracions de Catalunya, en benefici dels ciutadans i de les empreses, per tal d'assegurar una millor eficàcia de l'Administració davant la necessitat de la societat.

Per tant, des d'aquesta Comissió que avui creem, s'hauran d'impulsar i estudiar fórmules idònies, tot fomentant programes i projectes que s'hagin d'adoptar en les polítiques sectorials, així com adoptar mesures necessàries per tal de garantir l'accés de tots els ciutadans a la xarxa d'informació, tot evitant discriminacions.

Estem convençuts que treballarem conjuntament en aquesta Comissió per tal que s'integrin totes les propostes i poder aconseguir així els objectius que es fixin en el pla de treball.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Veient els posicionaments dels diversos grups, proposo que sigui votada per assentiment. Així és i així constarà.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Joventut a Catalunya (tram. 252-00004/06)

El punt vuitè de l'ordre del dia és la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Joventut a Catalunya. Atès que aquesta proposta és presentada per tots els grups parlamentaris, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, ateses les evidències que ens fan adonar de moltes de les necessitats dels joves a Catalunya i en molts àmbits, i per tal que cada vegada estiguin més garantits els seus drets i que puguin tenir la plena ciutadania, des d'Iniciativa per Catalunya - Verds considerem important la creació d'aquesta Comissió d'Estudi, amb el benentès que no es limitarà a ser un punt d'observatori passiu de la situació de la joventut en el nostre país, sinó que serà un òrgan d'anàlisi, valoració i seguiment de les diverses realitats i de les dificultats que viuen els joves, així com podríem dir, sobretot, de les polítiques de joventut que es portin a terme.

Sobre aquestes polítiques considerem que ja ha arribat el moment que les polítiques de joventut siguin realment transversals o, dit d'una altra manera, interdepartamentals, i no només de paraula, sinó de fets, i podríem dir que aquests fets només es demostraran amb una bona dotació pressupostària.

Per tant, des de la Comissió s'hauria d'analitzar i fer propostes sobre els diversos àmbits que dèiem, des del sistema educatiu, tenint en compte, doncs, com afecta temes com l'ensenyament secundari, la formació professional o la universitat, de tal manera que s'adeqüin a les necessitats actuals i de futur dels joves, i també hauríem de vetllar perquè s'hi adeqüin les polítiques d'habitatge, les de prevenció de la salut o les d'ocupació, tenint en compte la precarietat laboral en què es troben molts dels joves i de les joves del nostre país.

No haurem d'oblidar, tampoc, aquelles polítiques que afecten uns col·lectius determinats de joves; per exemple, doncs, els que viuen a pagès, les dones, les persones que vénen de fora i les persones amb disminucions, entre d'altres.

Tot aquest seguiment, a més a més, no el podrem fer al marge o sense tenir en compte tots els agents de la nostra societat, i en això, doncs, evidentment, hem de començar pels mateixos joves, representats sovint en una gran diversitat d'associacions i entitats o del mateix Consell Nacional de Joventut de Catalunya, però no podem oblidar-nos tampoc que hi han molts joves que no formen part de cap col·lectiu organitzat i també els haurem de tenir en compte.

Aquesta Comissió d'Estudi haurà de provocar no només l'intercanvi d'informació i d'opinió i de propostes, sinó que hi haurà d'haver un debat a fons i un debat que haurà de ser entre els mateixos representants d'aquest Parlament i els representants dels joves que dèiem fins ara, però també els representants d'agents socials, o d'estudiosos, o altres persones que puguin aportar les seves propostes i els seus punts de vista.

Aquestes propostes hauran d'anar a parar al mateix Govern i, també, a altres possibles agents implicats, de tal manera que els resultats del treball d'aquesta Comissió es puguin palpar i que aquesta realitat, que no ens convenç a cap de nosaltres i, molt menys, als mateixos joves, doncs, pugui millorar-se.

Per tant, quant al treball que es faci a la Comissió, a part que sigui bàsic l'intercanvi, serà bàsic, també, que la

Comissió tregui unes conclusions i que aquestes conclusions després siguin preses en consideració per qui pertoqui: el Govern o altres agents que ja dèiem que hi poden estar implicats.

Nosaltres treballarem perquè això sigui així, i considerem, com dèiem, important la creació d'aquesta Comissió.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé. Ens trobem ara amb una comissió d'estudi no permanent de legislatura, tot i que segurament, també, per tal de fer efectives aquestes polítiques transversals que s'esmentaven fa un moment, segurament que a la llarga hauríem d'anar una miqueta més enllà del que és la Comissió d'Estudi.

Jo crec que en relació amb el tema que estem plantejant, hi ha dos aspectes importants: un és la situació real, la situació que està passant en aquests moments, i que, d'alguna manera, la presentació d'aquesta iniciativa conjunta –tot i que la primera passa la va donar el Grup Popular, jo crec que també és just dir-ho aquí, doncs–, és evident que encaixa perfectament amb tota una altra estratègia, impulsada i iniciada pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i que té diversos agents protagonistes. Un d'ells és una proposició no de llei, que s'està redactant entre tots els grups, que sembla que ja està a punt que pugui ser entrada i consensuada. Un altre és el Pla nacional de la joventut que, d'alguna manera, hauria de fer el Govern, però també les línies de política juvenil del Consell Nacional de la Joventut, que va planejar el Consell Nacional de la Joventut. Un altre és una compareixença que s'hauria de celebrar a la Comissió de Política Cultural d'aquesta cambra, i que, d'alguna manera, hi ha el compromís dels grups parlamentaris que cada any el Consell Nacional vindria a explicar, d'alguna manera, la seva visió sobre la realitat de la política juvenil a Catalunya. I, finalment, la constitució d'aquesta Comissió. Comissió que, si bé neix a partir d'aquesta iniciativa, com deia abans, és evident que en aquests moments agafa una altra dimensió totalment nova, diferent i important, en el sentit que del Parlament estant, amb diputats i diputades, però també ja que la Comissió ho permet, en ser d'estudi, amb la participació d'agents socials, jo crec que podem fer una gran tasca en relació amb el disseny, aquest futur de les polítiques juvenils, sobretot també amb l'anàlisi present de la realitat dels joves.

El segon aspecte que volia comentar en relació amb aquesta iniciativa és, precisament, aquest: en aquests moments, quina és la política que s'ha de fer a nivell de la joventut, avui? Jo crec que aquest és un tema que mereix una reflexió, que mereix, evidentment, molta atenció per part dels governs. I dic «govern» en plural, perquè tant el món local com el de la Generalitat hi tenen molt a dir, entre altres coses perquè és evident que

la joventut ha canviat, com tot!, i seria bo, d'alguna manera, conèixer de primera mà quins són els valors dels joves d'avui.

I no només això, sinó, com ens adaptem a aquests valors? No què hem de fer per canviar-los, això seria, en tot cas, traïr gairebé l'essència de la vida.

Per tant, és evident, o en tot cas constatable, que fer polítiques de joventut no és gens fàcil, i que jo crec que el camí del consens, que ara sembla que s'ha iniciat i que va de debò, és un bon camí per tirar endavant aquesta recerca, d'alguna manera, de com s'han de fer les polítiques de joventut, i de com realment podem incidir en aquesta societat, que cada vegada, doncs, té més gent que precisament pertany a aquest col·lectiu, que es podria considerar com a gent jove, que es distancia del que és la participació, que es distancia del que és la política, que es distancia una mica del que és, doncs, la societat del futur.

Per tant, el nostre Grup, evidentment com a signant, donarà suport a aquesta iniciativa, i, a més a més, considerem que, emmarcada en tot aquest conjunt d'accions, és evident que això té sentit i que, de cara el futur, en definitiva, doncs, ens pot ser prou interessant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ha dit l'illustre diputat senyor Benach, arran de la compareixença dels representants del Secretariat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya en la Comissió de Cultura del 19 de novembre de 1998, el nostre Grup, el Grup Parlamentari Popular, va donar suport i va agafar el compromís de demanar en aquest Parlament la creació d'una comissió d'estudi sobre la situació de la joventut a Catalunya.

Així, doncs, aquesta serà la primera vegada que es creï en aquest Parlament una comissió d'estudi, de debò, que vagi molt més enllà d'unes simples enquestes o d'un observatori sobre la joventut de Catalunya, per veure quina és la situació real de la joventut a Catalunya, i serveixi, també, perquè tots plegats, Govern, Parlament i, també –i, també–, els mitjans de comunicació, comencem a parlar dels problemes de la joventut i no pas de la joventut com a problema.

I ho volem fer amb la participació activa de les organitzacions juvenils i del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i també amb el consens de tots els grups parlamentaris, un consens que ha vingut propiciat pels responsables del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i també pels diputats i diputades que l'anterior legislatura van portar temes referents a joventut.

Una bona mostra d'aquest consens i de la forma en què el nostre Grup creu que s'han de tractar els grans temes en aquest Parlament és la forma com s'ha tramitat aquesta sol·licitud de creació d'aquesta Comissió d'Estudi.

De les quatre comissions d'estudi que avui aprovarem, només aquesta –de la qual vull recordar que el Grup Popular és també signatari– ve signada per tots els grups de la cambra.

És a dir, senyores i senyors diputats, senyor Camp, senyor Nadal, només el Grup Popular ha convidat la resta de grups a signar de manera conjunta aquesta proposta de creació d'una comissió en aquest Parlament. Estic convençut, però, que tots plegats farem que aquesta Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Joventut a Catalunya constitueixi un espai de reflexió i de debat al voltant dels i de les joves i, de passada, si és possible, que aquesta Comissió serveixi per apropar el Parlament de Catalunya a la gent jove i enfortir la nostra democràcia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup vol expressar la satisfacció que ens dona l'aprovació d'aquesta Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Joventut a Catalunya. L'aprovació d'aquesta Comissió vol indicar la importància que aquest Parlament dona a les polítiques de joventut. Som conscients de l'amplitud i diversitat d'aquestes polítiques, temes tan diversos com educació, atur, habitatge, emancipació, moviments alternatius, sexualitat, podran ser tractats específicament, i això, per nosaltres, és molt important.

Els anunciem que el nostre Grup està disposat a treballar per trobar polítiques de consens. Aquest és l'ànim que impulsarà el nostre suport a la creació de la Comissió d'Estudi.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que reiteri, en certa mesura, els arguments que ja han donat els representants dels altres grups de la cambra, en el sentit que l'eina bàsica de treball en matèria de joventut, que hem aconseguit de poder-la travar al llarg dels últims anys, és, justament, el consens, i un consens que té la particularitat que no es basen directament en aquesta cambra, sinó que té un procés previ, emmarcat molt clarament en el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya que, com saben, és una entitat de dret públic creada, justament, per aquest mateix Parlament. És allà on s'estableixen les grans línies del joc, en les quals participen, evident-

ment, els grups d'aquesta cambra, els grups parlamentaris, però també –i d'una forma molt activa– el mateix Govern, a través de la Secretaria General de Joventut.

Em sembla que un dels més interessats a l'hora de crear això –tal com ho ha exposat la seva secretària general, la senyora Rosa Maria Pujol– és el mateix Govern de Catalunya.

L'objectiu d'aquesta Comissió, ja s'ha assenyalat –una comissió que, per cert, s'intentarà que tingui un treball que s'estengui al llarg, justament, de tota la legislatura, per bé que sigui una comissió d'estudi– que és treballar sobre allò que en diem les «polítiques de joventut», sobre la gent jove, i no des d'una visió estigmatitzadora del fet juvenil, sinó entenent que els joves són ciutadans complets, que, a través d'un procés de maduració, han de poder realitzar amb plenitud els seus propis projectes personals.

Ja s'ha comentat, i ho ha comentat l'il·lustre diputat Ernest Benach, en el sentit que els diversos grups també estem plantejant una proposició no de llei que, bàsicament, reconegui el paper fet pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i adopti com a document propi de treball, com a punt de partida d'aquesta Comissió, el document *Línies de política juvenil del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya*. Allí s'estableixen quines poden ser les prioritats, les mateixes prioritats que el Govern ja ha expressat, en el sentit de fomentar la participació que la política de joventut tingui aquestes tres característiques: que sigui integral, interdepartamental i interinstitucional; plantejar la política de joventut més com un estil i una tècnica de treball que no pas com un seguit d'actuacions adreçades a la gent jove, i que permeti, sobretot –i el que és més important–, que el jove no sigui un mer usuari de polítiques predissenyades, sinó que en sigui un actor de primera línia.

I em fa l'efecte que, si continuem aquesta línia del consens, ens en podem sortir i aquesta Comissió podrà fer una molt bona feina.

Per tant, permetin-me que, en nom del Grup de Convergència i Unió, i també de les joventuts que participen en aquest projecte –la Unió de Joves i la Joventut Nacionalista de Catalunya–, acollim molt satisfactòriament aquesta iniciativa, a la qual, òbviament, donarem suport.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També aquesta vegada, vist el posicionament dels grups, prego que sigui aprovada per assentiment. Així és i així constarà.

S'han d'elegir els diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats tres proposicions de llei. D'acord amb l'article 140.3 del Reglament, el Ple ha de determinar prèviament, per majoria absoluta, el nombre de diputats que s'han de designar. Els portaveus proposen de designar-ne tres. Si no se suscita cap objecció, la proposta pot ser aprovada per assentiment, que és el que els prego.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de l'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal (tram. 271-00001/06)

La primera és la designació que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 14/1994, de l'1 de juny, per la qual es regulen les empreses de treball temporal.

Els grups parlamentaris proposen els següents: l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé i la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez, que defensin aquesta Proposició de llei en el Congrés de Diputats. Si no hi hagués cap objecció, podria ser aprovada per assentiment.

Així, per tant, queden designats per a aquesta comesa els il·lustres diputats senyors Rafael Hinojosa i Josep Maria Rañé i la senyora Alícia Sánchez.

Moltes gràcies.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial (tram. 271-00002/06)

El punt desè de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, del poder judicial.

Els grups parlamentaris proposen els següents diputats: l'il·lustre diputat senyor Joaquim Ferrer, l'il·lustre diputat senyor Alexandre Masllorens i l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao. Si aquesta proposta és acceptada per assentiment, així és i així constarà.

I, per tant, han quedat designats els esmentats diputats per defensar davant el Congrés dels Diputats aquesta Proposició de llei.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals (tram. 271-00003/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la designació de diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de regulació de la societat civil d'activitats entre professionals.

Els grups parlamentaris proposen els següents diputats: l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps, l'il·lustre diputat senyor Alexandre Masllorens i la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

Si aquesta proposta fos acceptada per assentiment, que així és, i així constarà, aquests esmentats diputats són

designats per defensar davant el Congrés de Diputats aquesta Proposició de llei.

Modificació d'un punt de l'ordre del dia

El punt dotzè de l'ordre del dia, a petició del mateix interpellant i d'acord amb el conseller corresponent, aquesta interpellació, ha sigut ajornat.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració i la presentació de l'avantprojecte de llei de pressupostos de la Generalitat, de les seves empreses i dels organismes autònoms per a l'any 2000 (tram. 300-00009/06)

El punt tretzè de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració i la presentació de l'avantprojecte de llei de pressupostos de la Generalitat, de les seves empreses i dels organismes autònoms per a l'any 2000. És presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, per a la seva exposició, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el passat 30 d'octubre, quan tot just feia dues setmanes de les darreres eleccions, i quan encara faltaven més de dos mesos per acabar aquest any, el senyor Mas, aleshores com a conseller en funcions, va declarar que no pensava tramitar el pressupost de l'any 2000 fins passades les properes eleccions generals. Això vol dir –i segueixo amb el mateix fil argumental que ell utilitzava en aquelles declaracions– que no disposem de pressupost aprovat per la Generalitat de l'any 2000 fins al mes de juny. El país haurà perdut, d'aquesta manera, i sense cap mena de justificació, mig any.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És inconcebible que aquesta proposta parteixi del qui era –en el Govern anterior, i continua essent en l'actual Govern– el responsable de la confecció del pressupost. I és segurament per això que la reacció de tots els grups parlamentaris que no formen part de la minoria governamental va ser unànime, i es va concretar en la presentació d'una proposició no de llei per reclamar al Govern que presentés el Projecte de llei abans d'acabar l'any.

Cal dir que una demora, jo diria que no habitual, en la tramitació parlamentària d'aquesta iniciativa –ja que van passar tres setmanes des de la presentació fins que es va obrir el termini d'esmenes– ha retardat el que nosaltres entenem que havia de ser l'element essencial d'aquesta discussió en aquest Ple, i l'ha retardat fins al proper Ple.

És en aquest context que, al nostre Grup –tant per ressaltar la urgència del tema, com per preveure altres incidències processals–, ens ha semblat necessari presen-

tar aquesta interpellació; si més no, ja els vull anunciar des d'aquest moment que en el Ple del dia 28 retirarem la Moció corresponent en benefici de l'esmentada Proposició no de llei. El nostre propòsit –ha de quedar ben clar davant de tota la cambra– no és el d'obtenir un protagonisme addicional, sinó, en tot cas, el de clarificar el debat i, fins i tot, evitar que es pugui dir, el dia 28, que és massa tard i que ja no som a temps de res.

Nosaltres pensem que, en l'ordre tècnic, no hi ha d'haver especials dificultats perquè el projecte de pressupost pugui arribar aviat en aquest Parlament. Imaginem que els tècnics de les conselleries han complert ja la seva obligació, i el que podríem considerar la part referida a la despesa recurrent del proper any deu estar ja calculada. Quedarien, per tant, segurament, per definir els efectes econòmics de quines poden ser les noves inversions i, fins i tot, d'alguns programes que es poguessin iniciar a partir del proper any.

Tot plegat res que, en el temps que va del 29 de novembre, quan va ser nomenat el nou Govern, fins al 31 de desembre, no s'hauria pogut fer si aquesta hagués estat la voluntat política del Govern. En tot cas, segur que aquesta no és una excusa per ajornar més de tres mesos la presentació del pressupost.

Voldríem examinar quins són els arguments essencials que ha fet servir el conseller per justificar aquest retard, i que coneixem per alguns mitjans de comunicació. El primer d'ells és que no hi ha temps, que no hi ha temps suficient. Aquest ens sembla un argument feble i, en tot cas, clarament rebutjable; hi ha altres administracions que sí que han fet la feina que els tocava fer; que han entès la importància que els pressupostos tenen per al seu país, i que, havent viscut circumstàncies semblants a les nostres, tindran, l'any 1999, pressupost.

Sense anar més lluny, els diaris d'ahir ens informaven que la Cámara de los Diputados argentina ja ha aprovat el pressupost de l'any que ve –que, ara, és cert que ha de passar pel Senat–, però que el president De la Rúa, que va ser escollit més o menys en les mateixes dates que les nostres eleccions, va prendre en el seu moment la iniciativa política i, a través del seu ministre d'Economia, ha negociat directament amb els parlamentaris els que havien de ser els trets bàsics del pressupost de l'any que ve. I, tots, Govern i oposició, han comprès la importància de disposar del pressupost, i s'han posat d'acord en els elements essencials, els elements bàsics que havien de configurar aquest pressupost.

Però, si vol, també podem trobar un exemple en aquesta mateixa cambra: el pressupost de l'any 1996 va ser aprovat en un tràmit que va durar poc més d'un mes. Per tant, si el Govern hagués complert la seva feina, si el conseller d'Economia i Finances hagués presentat el projecte de pressupost, segurament que també podríem disposar de pressupost, si no l'1 de gener, sí que molt aviat.

El temps no ha d'ésser un impediment; es tracta, com moltes altres vegades, d'un problema de voluntats polítiques, i vostès estan demostrant clarament que no tenen voluntat política que la Generalitat disposi de pressupost aviat.

Segon argument: no seria bo perquè podria coincidir amb les eleccions. Amb les eleccions generals, s'entén. Supeditar, doncs, la presentació i l'aprovació del pressupost de la Generalitat al que poden ser els resultats de les properes eleccions generals és, per nosaltres, un exercici d'amputació de la llibertat d'aquest Parlament i un desistiment segurament de les pròpies capacitats.

En realitat, el que hi ha darrera d'aquest argument és que el que realment fa por al Govern és no ser capaçs d'obtenir les majories necessàries per assolir l'aprovació del pressupost, i, en realitat, el que posa en evidència és la seva incapacitat per negociar aquestes majories; prefereixen el regateig curt amb el grup polític que correspongui, que necessiti el seu suport en un altre àmbit parlamentari, i d'aquesta manera també obligar-lo a donar suports aquí. Però això, senyor conseller, és menystenir el paper d'aquest Parlament i menystenir, també, l'opinió dels ciutadans de Catalunya que van expressar en les darreres eleccions. Fins i tot podríem dir que els anomenats altrament «vots decisius a Madrid» en realitat s'han tornat en arguments per a la no-decisió a Catalunya; segurament, és un exemple lamentable de supeditació política.

I el tercer argument, fins i tot cronològic, perquè és el més recent, és..., diu: «Escolti, és que ens han de donar els cent dies.» Primer, segurament, ens hauríem de posar a comptar com comptem els cent dies: si els comptem del 17 d'octubre, vol dir que els cent dies s'acaben a finals de gener. Per tant, si aquest és l'argument, en tot cas, senyor conseller, plantegi-ho i parlem-ne. Però, en realitat —ens ho sembla—, això dels cent dies ha estat una manera de disfressar el mateix argument, l'argument inicial, el de dir: «El que hem de fer és passar les eleccions i després de les eleccions ja en parlarem.» Perquè si vostès compten els cent dies a partir de la presa de posició del nou Govern ens n'anem a meitat de març, data propera a la que podríem pensar que es poden haver celebrat ja les eleccions.

Amb tot, senyor conseller, la veritat és que aquest seria un argument que, si l'utilitzés un conseller nou, el podríem donar per vàlid. Si el conseller d'Agricultura ens digués: «escoltin, és que aquesta Proposició de llei jo no la puc fer servir, perquè jo necessito els cent dies», doncs, bé, miri, podríem entendre-ho. Però, senyor Mas, vostè *era* el conseller d'Economia i Finances, *era* el responsable de fer el pressupost, continua essent el conseller d'Economia i Finances i continua essent el responsable de fer el pressupost. Vostè tenia l'obligació de tenir-lo preparat de bell antuvi, d'abans ja, i, en tot cas, ara, posar-lo sobre la taula del Govern i dir: «Escoltin, què fem? Mirin, jo havia preparat això, va bé?, què toquem?, què retoquem?» Però, en tot cas, la importància del pressupost requeria que vostè tingués la feina feta i vostè no la tenia feta.

Per tant, els arguments que vostès han fet servir la veritat és que a nosaltres no és que no ens impressionin, és que no ens semblen vàlids. Ens dona la impressió, senyor conseller, que encara han d'aterrar en la nova realitat parlamentària, que la nova composició del Parlament també ha d'implicar una nova forma de treballar, que el canvi ha entrat en la política catalana i que no són presentables formes relativament prepo-

tents com les que vostè va fer, va utilitzar en el moment de fer les seves declaracions el mes d'octubre.

El Govern s'ha de conscienciar que disposa d'una autonomia limitada, que ha de cercar el consens com a fórmula parlamentària prioritària i que el consens en aquest Parlament requereix, avui, la presentació ràpida d'un pressupost que reculli les prioritats que el conjunt de la cambra considera necessàries per a aquest país.

Amb aquest retard estan perdent el temps, i segurament el que és més lamentable és que el fan perdre al país. En economia, no actuar a temps vol dir perdre oportunitats, i aquestes oportunitats, la major part de les vegades, no es poden tornar a recuperar.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Economia, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, jo li he de dir que, a mi, em sorprèn una mica aquesta interpellació que vostè presenta, no? I em sorprèn perquè vostè sembla que s'agafa molt a unes declaracions de finals d'octubre i dona la sensació que agafa aquestes declaracions per intentar portar l'aigua al seu molí, no?, a on li interessa arribar, a vostè? A vostè, em dona la sensació que li interessa arribar —i al seu Grup Parlamentari— a un punt on el Govern hagi de fer les coses malament, i no ho acabo d'entendre, perquè la voluntat de l'oposició també hauria de ser procurar que el Govern pugui fer les coses bé, no?

I, escolti, vostè sap o hauria de saber, en tot cas —i jo crec que la seva experiència demostra que ho sap—, que l'elaboració d'un pressupost no és una cosa qualsevol. Jo ara li posaré un exemple. Si jo, abans de ser nomenat conseller d'Economia i Finances, hagués dit: «El pressupost és aquest.» Vostès, què haurien dit? —què haurien dit? Vostès haurien dit: «Aquest és un prepotent.» Haurien dit... (*remor de veus*), sí, sí, haurien dit això. Haurien dit això perquè, lògicament, fins que... (*persisteix la remor de veus*) Escolteu, eh?, escoltin, si es tracta de guardar les formes democràtiques que s'han de guardar, vostès haurien dit: «Escolti, vostè amb quin títol parla? Vostè amb quin títol fa aquest projecte de pressupostos? Amb quin títol el presenta al mateix Govern, si és un govern en funcions?»

Escolti, el comptador comença a partir que el Govern entra, precisament, oficialment, definitivament, una vegada nomenat, entra a poder fer la seva feina; abans no se li pot demanar, a una persona que pot tenir l'expectativa d'estar en un govern però que només hi està en funcions —no se li ho pot demanar—, que faci una feina tan important com és l'elaboració d'un pressupost.

Per tant, jo, apellant a les seves responsabilitats de Govern que tenen en diferents àmbits, el que els dema-

no, una vegada més, és que siguin comprensius, simplement això: que siguin comprensius i que facin allò que es fa en tota situació democràtica, que és concedir al nou Govern —i aquest és un nou govern— aquests cent dies de gràcia. Això és el que jo demano.

Escolti, jo he estat també a l'oposició, en altres àmbits, eh?, i quan jo estava a l'oposició, el Govern d'allà on jo estava a l'oposició ens demanava, sovint, aquests cent primers dies de gràcia. I l'oposició en la qual jo estava i jo representava, aquests cent dies de gràcia, els concedia sempre, fins i tot, o especialment, per portar a terme aquelles decisions més importants, com és, per exemple, la de l'elaboració d'un pressupost.

Per què insisteixo en aquest argument, senyor Martí Carnicer? Doncs, hi insisteixo per una cosa molt senzilla, i és perquè nosaltres, com sempre hem procurat fer-ho —no sé si amb molt èxit o no, jo crec que amb una part d'èxit important, però vostès segurament pensaran el contrari—, nosaltres volem fer un bon pressupost. I un bon pressupost, un govern nou no el pot fer ni en una setmana ni en quinze dies, ni en tres setmanes: és materialment impossible.

De la mateixa manera que —ho suposo— no és molt demanar que quan en un govern nou hi ha sis o set consellers nous, lògicament aquestes persones, aquests nous titulars dels departaments tenen no només el dret, sinó l'obligació —tenen l'obligació— de poder estudiar a fons la situació dels seus propis departaments i tenen, també, el dret i l'obligació de poder fixar les seves pròpies prioritats dintre del que és el seu esquema pressupostari. Per tant, jo simplement el que reclamo és allò que se li concedeix a qualsevol, no reclamo res més que això: res més que allò que se li concedeix a qualsevol.

Hi insisteixo: a tots els governs quan entren —a tots els governs— se'ls concedeix aquests cent dies de *fair play*, per dir-ho així, que són cent dies que han de servir per moltes coses i, entre d'altres, perquè, si coincideix en el calendari, aquest nou Govern pugui elaborar la seva proposta de pressupostos.

És el que nosaltres pretenem fer durant aquestes properes setmanes. Hi insisteixo que haver-ho fet d'una forma diferent els hauria donat, a vostès, un gran argument, que lògicament no estàvem disposats a concedir-los, que és aquest gran argument de dir: «Vostès actuen amb aquella prepotència que vostès algunes vegades denuncien, dient que fem les coses com si les decisions ja estiguessin absolutament preses des de tots els punts de vista.»

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, per un temps de cinc minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor conseller, vostè tenia l'obligació de preparar el pressupost, fins i tot abans de les eleccions; no de presentar-lo, és cert, això no li he pas dit jo en la meua intervenció inicial, però sí que tenia l'obligació de pre-

parar-lo, de preparar-lo per a l'endemà de les eleccions, fos vostè el conseller o fos un altre. Vostè no va fer la seva feina en el seu moment i ara ha de buscar excuses de mal pagador. Si vostè hagués preparat aquell pressupost, avui, tots plegats, vostès mateixos tindrien la feina molt més senzilla.

En tot cas, senyor conseller, no confongui..., un nou govern, és cert, però amb el mateix president i amb el mateix conseller d'Economia i Finances. Per tant, les prioritats, els elements essencials de l'acció de Govern tampoc han d'haver variat tant. Vostès podien, havien de tindre el pressupost preparat i plantejar en aquesta cambra una data raonable.

Dir que el pressupost ja el farem, dir que el veurem el mes d'abril i que el mes de juny el tindrem aprovat és una proposta bastant poc presentable. En tot cas, senyor conseller, vostè ho sap perfectament, que un bon pressupost no vol dir un pressupost que sigui útil al país. Un bon pressupost aprovat el mes de juny no serveix per al país, un bon pressupost aprovat el mes de juny fa que perdem la meitat de les oportunitats. Vostès tenien l'obligació de prendre la iniciativa política i, en lloc de passar, «qui dies passa anys empeny», d'anar a buscar una data. Vostès havien de prendre la iniciativa política i plantejar, en el mateix sentit que els he explicat el cas de l'Argentina... El president De la Rúa —canvi de govern, canvi de president, canvi de lògica política— pren la iniciativa política i diu: «Escoltin, senyors de la cambra de diputats, discutim, posem-nos d'acord, perquè el país necessita un pressupost ràpidament, que no podem esperar.» I es pren la iniciativa i van al Parlament, i discuteixen, i aproven el pressupost que consideren, entre tots, que necessita aquell moment el país, renunciant, els uns i els altres, a lògiques de Govern i renunciant, també, a lògiques d'oposició.

Per tant, vostès havien de prendre aquesta iniciativa, vostès havien de venir aquí i dir: «Escoltin, com ho hem de fer, entre tots, per aprovar un pressupost ràpidament?» En lloc d'això, han volgut continuar utilitzant la seva lògica i continuar emparant-se en unes hipotètiques majories i resultats d'unes eleccions que es donaran el mes de març que els permetin seguir per un camí, pel camí del regateig, pel camí que han portat a aquest país els darrers anys, que —ho sabem tots plegats— no és un camí profitós.

Tenen temps per rectificar, i em sembla que, en tot cas, la virtut, o una de les virtuts d'aquesta interpellació, en tot cas, és posar sobre la taula que la setmana que ve, en el Ple del dia 28, haurem de tornar a parlar del tema dels pressupostos, i des d'un àmbit unitari —com hem volgut que fos també la nostra intervenció—, des d'un àmbit de les propostes que tots i cada un dels grups que no formen part de la majoria parlamentària els hem volgut plantejar.

En aquell moment podrem tornar a parlar de pressupostos, però, en tot cas, senyor conseller, vostè tindrà dues possibilitats: una, deixar que doni la cara el Grup Parlamentari i que el Govern, amb la proposició de llei, no és obligatori que surti, i que s'amagui darrere del Grup Parlamentari; o de donar la cara, en aquest Parlament, i de plantejar les coses que s'han de plantejar en rela-

ció amb el pressupost de l'any 2000. Quin és el termini de presentació raonable? Segurament la data del 31 de desembre jo la hi accepto, ja, des d'aquest moment. Discutir el dia 28 pot tenir problemes, plantejem quina és la data del dia de presentació raonable dels pressupostos; en tot cas, no la podem ajornar fins al mes de març.

Quines són les fórmules de debat d'un pressupost perquè tots plegats puguem tindre, Catalunya pugui disposar de pressupost al més ràpidament possible? I quines són les grans alternatives que els diferents grups considerariem que s'haurien de recollir en aquests pressupostos? El nostre Grup hi està treballant, el nostre Grup la setmana que ve li plantejarem quines són les alternatives que considerem prioritàries plantejar en el pressupost de l'any 2000. Està vostè disposat a discutir això amb els diferents grups? Està vostè disposat a acordar aquests plantejaments per tal que el país pugui tindre un pressupost per a l'any 2000 ràpidament, urgentment, i que d'aquesta manera pugui el país continuar avançant?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller, senyor Artur Mas, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, bé, com que vostè insisteix en el mateix argument, doncs ara no tinc més remei que dir-li una cosa que ja pensava al començament, no? I és que –ho comprovo– vostès tenien una confiança cega en la nostra victòria. (*Remor de veus.*) La tenien –la tenien, la tenien–, perquè si vostès mateixos ens deien que ja l'havíem de tenir preparat vol dir que vostès ja sabien que nosaltres seríem govern. I, aleshores, tot això del canvi, el canvi i el canvi ara sembla que, en aquestes primeres intervencions parlamentàries, això s'enfonsa totalment. (*Remor de veus.*) Són vostès que l'havien de tenir preparat, el pressupost, no nosaltres; és clar, i no el tenen –i no el tenen... (*Persisteix la remor de veus.*) I nosaltres farem les coses com s'han de fer, que és bé, les farem bé, les farem bé...

El vicepresident primer

Silenci, si us plau! Segueixi, senyor conseller.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Les farem bé, que és com sempre les hem intentades fer. I per fer-les bé insisteixo en un argument que veig que vostès, doncs, no compren, per dir-ho així, no?, i és que es necessita temps, es necessita el temps que té tot govern per poder fer un pressupost ben fet.

Escolti'm, jo ara no tinc al cap exemples anteriors de què ha passat en aquests últims anys allà on vostès han governat, però segur –segur– que no ens equivocarem gens si diem que quan vostès han tingut eleccions i estaven en el Govern a finals d'un any mai han aprovat el

pressupost abans de l'any següent. Mai. I aleshores jo em pregunto una cosa: per què quan vostès estan en els governs no fan aquesta pràctica i ho exigeixen als altres? O és que això només val per als altres i no val per a vostès? Quan vostès s'han trobat en aquestes mateixes circumstàncies han actuat exactament igual que està actuant aquest Govern, per tant, no critiquin –no critiquin– allò que és la seva pròpia pràctica. (*Remor de veus.*)

Vostè ens reclama que prenguem la iniciativa. Escolti, el conseller que els parla –i li ho dic amb tota la humilitat, el conseller que els parla– l'endemà de constituir-se el Govern, l'endemà, va fer una compareixença davant els mitjans de comunicació, que estic disposat a tornar-la a fer aquí quan vostès vulguin, per explicar quins serien els trets més genèrics del que podria ser el pressupost. En quina línia? Doncs, en la línia de dir: «Escolteu, tenim uns escenaris de consolidació pactats amb el Govern central, els respectarem, i això suposa reduir el dèficit, suposa moderar el que és el ritme d'increment de l'endeutament i significa això que vostè deia “les grans línies mestres del que ha de ser una certa prioritització de despeses en funció del que ja s'està fent en aquests moments.”»

Però, escolti, això és un marc general, és allò que a Madrid en diuen «la envoltante», eh?, però res més que això. I a partir d'aquí s'ha de treballar molt més detalladament –hi insisteixo– per poder fer un bon pressupost.

I deixi'm dir-li, també, una última cosa, no? Vostè dona la sensació que té molt poca confiança que nosaltres siguem capaços de formar majories en aquest Parlament, amb qui sigui, i jo crec que l'actitud del Grup de l'oposició, del principal Grup de l'oposició no hauria de ser aquesta; els ho dic també amb tota radicalitat, per dir-ho així: no hauria de ser aquesta. Vostès –ho crec– haurien d'estar en una situació, no perquè vinguin eleccions espanyoles, sinó simplement per la mateixa dinàmica parlamentària a Catalunya, haurien d'estar en disposició d'una certa obertura per poder parlar precisament d'aquest esquema pressupostari. Cosa que nosaltres, doncs, no ens neguem amb ningú, i, per tant, no prejudgem res, ni pressuposem res. Per al pressupost, evidentment, doncs, en el seu moment, en la seva tramitació, es podrà parlar, doncs, amb diferents grups parlamentaris, no?

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I, simplement, senyor Martí Carnicer, una última aportació: nosaltres, quan no hem tingut majoria absoluta, en tot moment, en aquest Parlament, hem trobat la majoria necessària per aprovar el pressupost, sempre. L'experiència demostra això: que en tot moment nosaltres hem estat capaços de poder aprovar els pressupostos en aquesta cambra. I, per tant, jo reclamo, en funció del que ha passat, del que compta, del que és real, del que és estadístic, jo demano que no es prejudgi que aquest Govern no tindrà la capacitat per poder formar les majories necessàries i les majories suficients per poder aprovar els propers pressupostos.

Reclamo això, que crec que tampoc és molt reclamar.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la salut i la sinistralitat laborals (tram. 300-00063/06)

El punt catorzè de l'ordre del dia és el de la interpellació al Consell Executiu sobre la salut i la sinistralitat laborals. L'ha presentada el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i, per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup té el més gran interès que en aquest debat tinguem tota la disposició per arribar a un principi de solució a un problema de gran abast, que continua provocant, ara, d'una forma alarmant, un gran dolor i patiment, i també una gran despesa als sistemes públics de protecció social. M'estic referint a la sinistralitat laboral que, donada la seva gravetat, és un tema d'interès nacional, malauradament, i que per abordar-la positivament recaptem consens actiu per tal de tenir millors instruments, millors recursos i marcs suficients que ens permetin avançar.

Observin el panorama. Des de gener d'enguany fins a l'octubre passat s'han produït a Catalunya 151.332 accidents de treball en les seves diverses tipologies. Això és tant en el centre de treball com *in itinere*, ja siguin mortals, greus i lleus. I un dolor que mai es veurà reflectit en cap estadística, en qualsevol cas, es plasmarà en jornades de treball perdudes o en grans despeses, en costos directes i indirectes. És obvi que no podem continuar per aquest camí, que també reflecteix els sistemes inadequats de producció de béns i de serveis. Una dada absolutament dramàtica és que més del 15% de la població assalariada de Catalunya està afectada directament per qualsevol tipologia de la sinistralitat laboral. La sinistralitat total en el període que observem s'ha incrementat en més del 14%, incidint principalment en les persones de treball precari, com és sabut. En conclusió, més accidents mortals greus i lleus, més *in itinere*. Pot ser una paradoxa, no dic que ho sigui, que continuïn incrementant-se les desgràcies, quan ens trobem en un context de plena vigència de la Llei de riscos i de funcionament de les mesures acordades el 30 d'abril de l'any passat en la sessió plenària d'aquest Parlament. No és paradoxal, és el resultat d'una sèrie de mesures ben intencionades, tot i que francament inadequades.

En la nostra opinió, l'actual model de lluita contra la sinistralitat està esgotat i no és capaç d'aturar el seu dramatisme. Ho està perquè no aborda les causes primeres que provoquen tanta desgràcia. Mentre l'Estatut dels treballadors mantingui el seu redactat en matèria d'organització del treball, no hi haurà progrés visible, perquè consagra que el qui dona el treball, l'empresari, és qui té l'única potestat del disseny de l'organització del treball.

Senyors diputats, senyores diputades, la seguretat i la salut no és una variable independent de l'organització del treball. Per tant, les condicions de treball —i la salut ho és, i la seguretat ho és, i la higiene ho és— estan determinades pels sistemes d'organització del treball. L'actual model només actua sobre les conseqüències i en clau de compensacions. La segona causa és la injustificada precarització del mercat laboral, que torna altre cop per antics camins. O existeix un canvi legislatiu en l'Estatut dels treballadors i una radical disminució de la precarització, o continuarem intervenint en les conseqüències compensant, rescabulant i no prevenint. Anar per aquest camí significaria intervenir en una nova cultura omnicomprensiva, orientada a les causes primeres, al quid de la qüestió. Ara bé, mentrestant, és a dir, mentre hi hagi o es busqui el consens per a la reforma de l'Estatut dels treballadors, és també necessària una nova intervenció, que superi les limitades mesures que segueixin tenint en l'actualitat gran part de les intervencions legislatives i administratives, incapaces de tallar *el rayo que no cesa* de la sinistralitat. Es corre el perill de seguir actuant en clau tradicional, que ja ha demostrat la seva ineficiència, tant per a les persones com per als centres de treball i també per a l'economia general i, en conseqüència, la sagnia dels sistemes públics de protecció.

Cerquem consens, consens actiu i no retòric, per abordar una proposta de canvis legislatius com a proposta d'aquest Parlament, pel que fa a les modificacions de l'Estatut dels treballadors, amb l'ànim d'intervenir en les causes primeres de la sinistralitat. I, mentrestant, cerquem també ara, en aquest moment, consens actiu per constituir un instrument de nova cultura realment preventiva més eficaç, ja que l'actual no serveix per a gran cosa.

Proposem la creació d'un institut català de condicions de treball, que observi els actuals sistemes d'organització del treball, que proposi sistemes alternatius més humanitzats i eficients, aprofitant les potencialitats reals de la innovació tecnològica. Això provocaria una considerable capacitat de proposta per millorar les condicions de treball i, en concret, la seguretat i la salut en el centre de treball. Es tracta de sortir definitivament de l'actual paradigma que entén de manera autònoma i escindida la salut, la higiene i la seguretat de la resta de les condicions de treball.

L'Institut Català de Condicions de Treball seria un instrument omnicomprensiu vinculant l'organització i condicions de treball, i lògicament aquest instrument hauria d'inscriure's en el Consell de Treball, Econòmic i Social, que, de manera incomprensible, està paralitzat, i vulnerar els acords presos per aquest Parlament el 16 de maig de 1997. Lògicament, l'esmentat Institut, instrument d'observació, anàlisi i proposta, hauria de constituir-se, també, amb la participació dels agents socials i econòmics, i amb la col·laboració de reconeguts experts en la matèria. Si es posa en primer pla la despesa que suposa tot això, segur que se seguirà en clau tan tradicional com ineficient. S'ha de tenir en compte que a una pregunta del nostre Grup, l'any passat, es deia que el Departament de Treball afirmava que el nombre de jornades perdudes l'any 94 van ser —de

jornades perdudes, no dic hores, van ser— 2.739.936; un cost directe de 29.240 milions de pessetes, i uns costos indirectes de 220.000 milions de pessetes. L'Institut que es proposa és una inversió, una inversió que produiria menys dol i menys patiment, també reduiria les despeses directes i indirectes, i és una inversió urgent. Llàstima que aquest injustificat retard de la presentació del pressupost de la Generalitat, que m'incomoda molt, amb comptador o sense comptador, doncs, no s'enllesteixi.

De manera que aquí hi ha la proposta: l'Institut Català de Condicions de Treball. I, lògicament, aquest instrument no pot anar en detriment, és obvi, de l'aplicació de la Llei i de totes les mesures administratives, incloses les sancionadores.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor conseller de Treball, Lluís Franco.

(Pausa.)

Escoltarem... (Veus de fons.) Senyor Rañé, vol acumular la interpellació? (Pausa.)

Interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral (tram. 300-00008/06)

Molt bé, doncs, té la paraula vostè mateix.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, tal com vàrem quedar en la conversa prèvia, acumularíem aquest torn, perquè la nostra interpellació és coincident amb la que ha substanciat el diputat José Luis López Bulla.

En primer lloc, senyor conseller, vull felicitar-lo pel nomenament. Jo, als meus amics i amigues, quan assoleixen un càrrec els faig una mica la brometa de felicitar-los pel càrrec i acompanyar-los en el sentiment per la càrrega. A vostè, com que no li tinc confiança, només el felicito pel càrrec, i complim el tràmit institucional correcte.

Però, deixant de banda aquest tema i entrant en matèria, des de bon principi ja li vull reconèixer en aquesta tramitació que vostè no ha tingut temps ni d'espalllar la situació ni de poder-la arreglar. Per tant, no és la persona responsable d'aquest element, però sí que considerem que una situació que dona un resultat —tancat el balanç a 30 de novembre— de 148 morts a Catalunya i 1.380 accidents greus —és a dir, de quasi 1.500 persones afectades per accidents laborals irreparables o de molt difícil solució—, necessita que aquest Parlament discuteixi i es plantegi aquesta situació.

Així, doncs, el que pretenem amb aquesta interpellació és veure si som capaços de coincidir amb el diagnòstic i amb l'anàlisi de la situació, perquè aquesta és la primera condició per poder abordar-ne la solució. I la magnitud és tan gran que, possiblement, té menys res-

sò que altres dades que ens van repetint, setmana a setmana, o cap de setmana a cap de setmana, però aquestes xifres que he donat de 1.500 persones amb mort o accidents molt greus de caràcter laboral són dades comparables a les que —ho repeteixo— cada setmana veiem o sentim en els mitjans de comunicació, que són el saldo, el compliment de les dades bàsiques de les operacions d'entrada i de sortida. La diferència, possiblement —totes les morts i tots els accidents són greus—, és que uns es produeixen quan la gent entrem i sortim intentant gaudir d'un cap de setmana, i aquestes es produeixen quan la gent, dissortadament, intenta guanyar-se la vida, i, al final, el resultat és que no se la guanya, sinó que la perd treballant.

La situació de les dades és realment preocupant, i les d'aquest any són dolentes. No farem els números, però en cap dels tipus de qualificacions d'accidents laborals hem baixat, tant si mirem en nombres absoluts els accidents greus, com els mortals o lleus, fins i tot d'accidents laborals sense baixes. Però el que, possiblement, és més greu és que estem pujant pel que fa a l'índex d'incidència, és a dir, en el nombre de persones afectades per accident per cada mil treballadors que estan treballant. Això vol dir que no estem davant una maledicció divina, en la qual el progrés d'uns quants s'ha de fer sobre la dissort d'uns altres, sinó que, a més a més, això s'està incrementant. Estem tenint un procés d'empijorament pel que fa a la salut laboral.

Al nostre entendre, la nostra percepció és que, després de quatre anys d'existència de la Llei de prevenció de riscos laborals, la Llei 31/95, a aquesta situació s'hi ha arribat, bàsicament, per un conjunt d'elements que —li ho repeteixo— no són de la seva responsabilitat, però que volem veure si coincidim, a fi i efecte que per aquí trobarem, en alguns casos, algunes vies de solució.

Considerem que no s'ha prioritzat l'acció del Govern pel que fa al tema del tractament, la vigilància i la persecució de totes les infraccions que es cometen en relació amb la prevenció de riscos. Això ho diem, bàsicament, perquè considerem que els plans de la Inspecció de Treball no han tingut en la seva planificació aquella prioritat que realment s'ha de donar a aquest tema, i quan, l'equip humà, el posem a treballar en alguna cosa, és, realment, quan estem fent política. El mateix podríem dir del Centre de Salut i Seguretat en el Treball.

Considerem que no s'han invertit prou recursos econòmics: els 20 milions. Sabem que hi ha el pressupost amb la partida de personal de centres de salut, etcètera, però els 20 milions de programes de seguretat i salut laboral són una quantitat que no tan sols ha estat congelada, sinó que ens sembla molt petita. No s'ha tingut l'encert de treballar conjuntament amb els agents socials i econòmics. El mapa de riscos, és veritat que es va aprovar el 96, però, a hores d'ara, està ja obsolet i convé seguir-lo plantejant, perquè el mapa de riscos laborals de Catalunya no és un document fix i estàtic, sinó que ha de ser un document, un element de treball permanent, amb permanent renovació, atenent les noves veritats. I, per una altra banda, l'acord Pimec - Sefes - Comissions - UGT ha estat durant molt temps dormint en un calaix sense recursos econòmics, que ha endar-

rerit que aquells que volien fer alguna cosa tinguessin els recursos suficients per poder-ho fer quan ho havien emprès d'una forma autònoma.

Ho crec i ho dic amb tota sinceritat: la Generalitat no ha estat pionera en el procés de canvi de mentalitat que han de seguir les administracions en relació amb la prevenció de riscos. Els serveis de prevenció de la Generalitat, com a entitat «empleadora», no s'han constituït, o van molt endarrerits. Podríem dir que, en aquest cas, a la casa del ferrer la cullera és de pal.

No s'ha constituït la fundació que preveu la disposició cinquena de la Llei de prevenció de riscos, i això ha estat en detriment, no tan sols de recursos per a Catalunya, sinó d'un excés de protagonisme de les mútues d'accidents de treball, que han monopolitzat aquesta actuació, no sobre la base dels interessos col·lectius sinó dels seus.

És, doncs, un conjunt d'actuacions de l'acció del Govern que pensem que poden i han de canviar-se. Però la més important, per nosaltres, la que ens sembla fonamental a l'hora de tractar el tema de la sinistralitat laboral, és que s'ha d'aconseguir un canvi de mentalitat: si no produïm una mutació i un canvi de mentalitat vers aquests temes, no aconseguirem res. La Llei 31/95 és la transposició d'una directiva europea i, a hores d'ara, la Comunitat Europea té obert un fort debat per com canviar les relacions laborals, com fer quadrar el cercle d'aconseguir flexibilitat i seguretat. Flexibilitat, que vol dir no desregulació, sinó una regulació flexible, una regulació que no sigui un reglament que digui quants lúmens per centímetre quadrat ha de tenir aquesta taula de treball perquè estigui en condicions, sinó que posi l'accent en la prevenció, amb una actitud vigilant, amb una actitud de consens, amb una actitud d'interrelació dels elements; i això vol dir superar la burocratització, superar l'estandardització del tractament de la seguretat.

I, dissortadament, el que estem tenint és que els plans de prevenció, en el meu temps, es deia que es feien amb ciclostil, ara es deuen fer amb algun programa informàtic en el qual s'afegeixen quatre dades i, automàticament, tot surt reproduït per la impressora corresponent. Però, si estiguéssim en els meus temps de clandestinitat, diria que són els fets amb vietnamita o amb ciclostil, perquè tots s'assemblen i són acceptats de manera indiscriminada.

Per explicar-los una anècdota: és conegut, entre tota la gent que tracta amb l'acceptació dels plans de seguretat, que hi ha una entitat, un servei de prevenció aliè, que fa molts plans de prevenció per a entitats i oficines, que un dels riscos que destaca en tots els seus plans de prevenció són els riscos que tenen els treballadors de les empreses d'oficines i despatxos a ser mossegats per animals.

Tots els plans de prevenció que fa aquesta empresa contenen el mateix risc laboral, que és que els mosseguin un gos. La veritat és que això demostra que aquests serveis de prevenció no estan fent un estudi de quines són les condicions de treball que hi ha en aquestes empreses, perquè no pot ser que, en totes les empreses d'oficines i despatxos d'aquest país, el risc sigui que

entrin gossos perillosos i mosseguin les persones que hi estan treballant. Aquestes són anècdotes que demostren que estem parlant d'una burocratització dels plans de prevenció de riscos, que no responen a la finalitat de fons.

Estem repetint els mateixos errors que es van cometre quan es va posar en marxa la Llei de les empreses de treball temporal. S'està burocratitzant, estem permetent que aparegui un mercat «cutre» –si em permet l'expressió– i de baixa qualitat, amb uns productes de baixa qualitat que l'únic que fan són papers en lloc de prevenció. I això és el que hem d'intentar superar i modificar.

Si en un tema no està permesa cap concessió a la manca de qualitat, és en la prevenció de riscos, perquè, a molta gent, li va no la qualitat de vida, sinó la vida mateixa.

Conseller, la seva màxima responsabilitat és escapar aquesta situació, que està naixent sota l'Administració. Ha de posar ordre, sense cap contemplació, i en això també ha de frenar totes les pressions de poderosos sectors que li vindran a sobre.

En aquesta tasca...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

...amb això acabo, senyor president...

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Rañé i Blasco

...li vull manifestar, ja d'antuvi, que comptarà amb el nostre més absolut suport per conduir aquesta situació, que es fa insostenible per a la seguretat social.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Treball, el senyor Lluís Franco.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, voldria adreçar-me a la cambra, en la qual intervinc per primera vegada, per agrair-vos que em permeteu parlar sobre un tema tan important per al conjunt de la societat com és la salut laboral, que constitueix per al Govern i per al Departament de Treball, en concret, una matèria prioritària per a la qual tenim una gran sensibilitat. De les intervencions anteriors, puc dir que –es veurà en el meu discurs– hi ha discrepàncies, però que també hi ha coincidències.

En segon lloc, atenent les interpellacions que se m'han adreçat, voldria desplegar breument la filosofia general que conformarà les nostres accions en l'àmbit de la seguretat i la salut laboral.

La promulgació de la Llei de prevenció de riscos laborals, que va entrar en vigor el mes de febrer de l'any 96, després d'un procés en el qual van intervenir intensament tots els agents socials, representa un canvi radical en relació amb l'etapa anterior. Efectivament, els instruments jurídics que conté la Llei constitueixen un conjunt d'eines eficaç per poder defensar el dret a la protecció de la salut, que tenen tots i cadascun dels treballadors.

Així, doncs, la prevenció esdevé el puntal de l'activitat preventiva a Catalunya i trenca el model que havíem heretat, històricament, d'una seguretat i d'una higiene basades, sobretot, en les indemnitzacions i la reparació dels danys produïts.

Però la importància d'aquest nou instrument rau, justament, en la concreció dels drets i de les obligacions dels treballadors, dels empresaris, dels fabricants i, també, de l'Administració, amb la finalitat d'assolir uns nivells de protecció eficaços i suficients. Potser el més essencial d'aquesta Llei és el fet que assumeix una forma de pensament moderna pel que fa a l'organització de la prevenció en el món de l'empresa. Per tant, des d'aquesta nova perspectiva, la prevenció dels riscos laborals pretén, per aquest ordre, abans que res, la preservació de la vida; en segon lloc, la millora de les condicions de salut dels treballadors, i, finalment, la millora intel·ligent en el rendiment productiu.

Després de quatre anys de la seva entrada en vigor, cal assenyalar –ho pensem nosaltres– que hem avançat. A tall d'exemple, el resultat de les informacions, que periòdicament recull el Departament de Treball de les empreses que visita, ens mostra que, si bé, l'any 98, el 69% de les empreses visitades coneixia la nova normativa de prevenció de riscos laborals, durant el 99, aquest percentatge s'ha incrementat, situant-se en el 89%. Dit això, també vull dir que no hem avançat fins allà on hauríem volgut, si tenim present la gravetat de la situació en què ens trobem: lamentablement –i ho reconeixem– els accidents continuen incrementant-se en termes absoluts i relatius.

Ara bé, senyores diputades, senyors diputats, en aquesta cambra –ho penso– tots hauríem de coincidir que no es tracta de mantenir una pura actitud defensiva de reacció envers el fenomen d'alarma social. Es tracta, segons la meua opinió, de promoure una conscienciació generalitzada, que comprometi l'assumpció de valors de qualitat de vida, d'excel·lència en el treball i en la producció, i en la sensibilitat col·lectiva.

Havent fet aquest plantejament previ i encara que corro el risc de repetir alguna de les xifres esmentades en les intervencions precedents, crec que convé que els ofereixi una anàlisi de la situació actual, si bé avanço, ja, que no pretenc entrar en cap guerra de xifres. El problema és greu i considero que no és un problema de guerra de xifres, però sí que vull entrar, una mica, a contextualitzar el problema.

En el període gener-setembre del 99, que és el que podem comparar amb les dades de l'Estat –vostès han citat dades posteriors d'octubre i novembre facilitades pel mateix Departament de Treball, però són les que podem comparar amb l'Estat–, segons els nostres estu-

dis, hem tingut 125.414 accidents en jornada de treball amb baixa, 9.455 accidents *in itinere* i 3.350 malalties professionals amb baixa. Totes aquestes xifres, amb més o menys intensitat, són, dissortadament, superiors a les registrades al llarg del mateix període de l'any 98.

Com hem esmentat en el període considerat, s'han registrat 125.414 accidents en la jornada de treball amb baixa, dels quals el 98,8% són lleus, l'1% són greus i, dissortadament, el 0,1% són mortals.

Ara podria passar a dades de tipus absolut, però, com que em penso que per a tots vostès són conegudes, les podríem, nosaltres, estalviar.

El que sí que vull dir és que, un cop presentades les xifres absolutes més significatives d'enguany, vull fer una referència especial als índexs d'incidència, ja que són els que ens permeten veure si el nombre d'accidents que es produeixen afecten o no un mateix percentatge de la població.

Globalment –ho reconeixem–, l'índex d'incidència ha augmentat, entre els mesos de gener i setembre de 1998 i el mateix període de 1999, de 4,36 punts per mil. També vull deixar clar que aquesta situació s'està produint de forma generalitzada a tot l'Estat i que, per tant, no és un fenomen exclusiu de Catalunya. Sobre aquest punt voldria afegir la reflexió següent, sense que pugui interpretar-se en cap cas com una minoració de la importància del problema: freqüentment –freqüentment– escoltem o llegim que Catalunya és la comunitat autònoma amb més accidents de treball. Això és cert, però només pel que fa a les xifres absolutes. D'altra banda, si utilitzem l'índex d'incidència per comparar la nostra situació amb la del conjunt de l'Estat espanyol, podem comprovar que Catalunya ocupa el sisè lloc respecte al conjunt d'accidents en jornada de treball, juntament amb Navarra i Castella - la Manxa, el setzè lloc respecte als accidents greus i l'onzè lloc respecte als accidents mortals, juntament amb la Rioja. Aquest enfocament, que –ho torno a dir– no vol treure cap mena d'importància –que la té, i greu– a les xifres de Catalunya, sí que ens permet una visió contextualitzada del nostre entorn.

Arribat a aquest punt, i ja que s'hi ha fet referència, vull introduir, també, una sèrie de consideracions a propòsit de les dades que acabo de citar. Segons el nostre parer, hi ha diferents elements que s'interrelacionen i que concorren amb un pes específic variable en l'increment de les xifres d'accidentalitat: l'augment de l'activitat econòmica, que hi incideix; un cert dèficit d'activitat preventiva en algunes empreses, com ho demostra el fet que la sinistralitat es concentra en un percentatge d'empreses relativament petit; tercer, la temporalitat de la contractació; quart, la preparació professional dels treballadors en relació amb el seu lloc de treball, que no té en compte, en ocasions, els elements de prevenció de riscos inherents a la seva feina –aquesta diferència s'agreuja per l'augment de la mobilitat cap a sectors amb una forta expansió–, i cinquè, una certa manca de consciència preventiva en el conjunt de la societat.

Tornant a la Llei de prevenció de riscos laborals, com vostès, senyores diputades i senyors diputats, saben

prou bé, un dels aspectes que deixa del tot clar és la distribució de responsabilitats entre els quatre grups protagonistes, que són: els empresaris, els treballadors, els fabricants i l'Administració. La Llei assigna a cadascun unes obligacions concretes, a fi d'obtenir els resultats que tots plegats desitgem. Sobre les responsabilitats conjuntes dels quatre, manifestaré el següent: primer, l'aspecte fonamental per garantir l'èxit i assolir els nostres objectius és la recerca del consens, perquè constitueix un tret fonamental de la nostra política de seguretat i salut laboral. Només amb el diàleg dels implicats podem tirar endavant un conjunt de pràctiques que demanen interès, sensibilitat, dedicació de temps, recursos econòmics i esperit de diàleg i participació a les empreses.

Segon, la falta de prevenció en el treball té un cost evident per al treballador, per a l'economia de l'empresa i, en conseqüència, també per a tot el país.

Tercer, actualment assistim a una evolució del sistema preventiu que afecta, principalment –s'ha citat–, el model organitzatiu i que deriva necessàriament en una vinculació estreta dels conceptes de seguretat i salut, d'una banda, i de qualitat i de competitivitat, de l'altra. Hem d'avançar cap a un model en el qual la prevenció formi part del concepte de qualitat total, de la mateixa manera que ja en forma part, per exemple, el tema del medi ambient.

Quart, en el cas de la defensa de la seguretat i salut dels treballadors, hem d'assumir sense usos partidistes, d'una forma paral·lela o simultània, totes aquestes responsabilitats, i ho hem de fer valentament, sense pretendre encobrir ni justificar les mancances que es produeixen en tots els sectors.

Seguidament exposaré en línies generals les nostres actuacions fins al dia d'avui, perquè s'ha de deixar constància –i ho vull fer– que ja s'està treballant en aquest camp. Una altra cosa és que sigui millorable i que, per part de les senyores i senyors diputats, com s'ha dit, es consideri que encara és insuficient. No obstant això, prèviament vull deixar clares dues coses: primer, la seguretat i la salut en el treball són una prioritat del Govern; segon, això s'ha fet, es fa i es farà des dels àmbits institucionals, que han estat auspicats per la mateixa Generalitat, amb el concurs dels agents socials implicats.

En general, les actuacions del Departament de Treball es canalitzen a través d'alguna de les grans línies o àrees d'actuació: la promoció, l'assessorament, la investigació i la vigilància i el control sobre el compliment de la legislació vigent. Jo aquí també portava una sèrie de dades, que, si em permeten, només en citaré algunes, per no allargar-me.

Mireu, des de la perspectiva de la circumstància de la promoció, durant l'any 99, s'han realitzat cent vint jornades i seminaris tècnics, s'han impartit noranta-dos cursos a treballadors i empresaris, s'han editat i reeditat dotze fullets informatius. Paral·lelament, continuem avançant en allò que anomenem «cultura preventiva», mitjançant actuacions dirigides a la formació professional.

L'assessorament, la perspectiva de l'assessorament: nosaltres pensem que hem de continuar en la perspectiva de l'assessorament. I per això també vull citar una dada: durant aquest any, s'han resolt al voltant de mil cinc-cents consultes des del Departament de Treball.

Des de l'àmbit de la investigació, hem fet un seguit d'activitats que pretenen incrementar els coneixements en temes específics, relatius a les condicions de treball i a les possibles conseqüències en la salut dels treballadors: sobre productes cancerígens, pesticides, amiant, etcètera –són prou conegudes. L'activitat se centra també, de forma prioritària, en l'examen de la sinistralitat i de les causes que la generen; les conseqüències que en deriven serveixen, sense cap mena de dubte, i serviran per dirigir les actuacions futures.

I, en l'àmbit de la vigilància i el control, durant 1999 –són dades, això sí, de gener a octubre–, s'han realitzat 12.901 requeriments i s'han imposat 6.243 sancions.

A més a més del que hem fet i de la programació de les activitats de l'any 2000 que desenvolupen els centres de seguretat i condicions de salut en el treball, davant de la situació exposada, tant pel que fa als fets, als comportaments i a les actuacions, és propòsit del Govern i d'aquesta Conselleria, primer, vetllar per aconseguir disminuir l'elevat índex de sinistralitat que pateix el nostre país; segon, aprofundir en els programes i en les actuacions que s'estan portant a terme en l'actualitat; tercer, iniciar durant l'any 2000 un pla d'acció directa complementari, que s'està dissenyant en aquest moment i que, a grans trets, té quatre línies bàsiques: a) acció a les empreses d'alta accidentalitat, b) prevenció d'accidents en la contractació temporal, c) actuació en el sector de la construcció i d) actuacions en els serveis de prevenció aliens. Tot seguit passo a exposar-los breument.

Acció a les empreses d'alta accidentalitat. L'objectiu d'aquest programa és, sens dubte, la reducció de les taxes d'accidentalitat a les empreses afectades, perquè convé saber que a Catalunya el 2% –el 2%– de les empreses acumulen el 48% de la sinistralitat; dit d'una altra manera: que és el 2% de 240.000 empreses, eh? Concretament, les empreses que seran objecte d'aquest programa són les que presenten, com és lògic, elevats índexs d'accidentalitat en comparació amb la resta d'empreses de la mateixa activitat, la qual cosa justifica una actuació específica.

Segon, he parlat de la prevenció d'accidents en la contractació temporal. De l'anàlisi de les estadístiques elaborades a partir dels comunicats d'accidents, podem constatar que el col·lectiu de treballadors amb un contracte de treball temporal acumula el doble d'accidents que no pas els que disposen d'un contracte de treball fix. Això obliga a aprofundir en l'aplicació correcta de la normativa actual, que regula aquest tipus de relacions laborals.

Actuació en el sector de la construcció. Tradicionalment aquest sector és el que acumula, en proporció, el major nombre d'accidents. És un sector en el qual es fa necessari, per tant, un sobreesforç, per causa de la varietat del treball, la mobilitat, la versatilitat dels treballadors respecte a un mateix lloc de treball i la contínua

evolució de l'execució d'obres. Tot això implica l'acció conjunta de diversos programes.

I quart, els serveis de prevenció aliens. Una de les novetats de la normativa de prevenció de riscos laborals estableix l'obligació de disposar d'una organització preventiva en el si de les empreses que presenten riscos. Aquesta organització es contracta, majoritàriament, amb les entitats que hem anomenat «serveis de prevenció aliens», les quals han de rebre una acreditació prèvia per part de l'autoritat laboral. Un control rigorós per part de l'Administració sobre les actuacions dels serveis de prevenció aliens i, si s'escau, la retirada de l'acreditació han de tenir un efecte positiu en la millora de les condicions de treball en les empreses que confien en aquestes entitats i que en depenen.

Relacionat directament –perquè també se n'ha fet esment– amb els punts anteriors, i dins del marc de la Comissió Territorial de la Inspecció de Treball i Seguretat Social de Catalunya, s'ha fixat molt recentment, fa molt pocs dies, un objectiu prioritari: la vigilància en les matèries de prevenció de riscos laborals.

En síntesi, il·lustres senyors interpellants, senyores i senyors diputats, és el propòsit del Departament de Treball vetllar per l'extensió d'una cultura preventiva i per l'aplicació rigorosa de la legislació vigent, cercar el consens i la implicació d'altres sectors afectats, impulsant l'acord, i fer tot això en el marc i diàleg de la col·laboració de què ens hem dotat, és a dir, en el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral.

Crec que tenim a les nostres mans els instruments vàlids per superar la situació actual i per continuar aprofundint en un camí de conscienciació i de l'extensió d'una consciència de la prevenció i de la salut laboral, enteses com un bé social i com un factor de progrés.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. En torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Jo tampoc vull entrar en una guerra de xifres, senyor conseller, perquè aquest és un tema dolorós, dramàtic, i, efectivament, necessita tot el consens del món.

Tanmateix, haig de dir-li que no em trobo satisfet per la seva intervenció, perquè em fa l'efecte que és gairebé la mateixa que les intervencions anteriors, diguem-ne, com si estiguéssim en una situació normalitzada, tranquil·la, i no amb aquestes xifres tan terribles i –hi insisteixo– amb aquest dol, dolor i despesa.

Jo em felicito, de totes formes, que vostè torni a dir, continuant el que va dir l'any passat l'anterior conseller, que ell ens parlava que és una pedra de toc..., vostè n'ha dit «matèria prioritària», me'n felicito. Però haig de dir-li que això, almenys en la intervenció de l'anterior conseller –no dic pas en la seva, que ha començat amb bon peu, almenys pel que fa referència a la pro-

cupació dels problemes–, és un consens retòric, i espero que el seu no ho sigui, perquè, per exemple, com és possible que el Pla de prevenció de riscos, amb el que està caient, encara tingui com a pressupost zero pessetes –zero pessetes? I si no és això, digui'm quin és el pressupost del Pla de prevenció de riscos, no dels altres instituts, del Pla de prevenció de riscos.

Crec, senyor conseller, que no heu estat a l'altura quan heu dit que, evidentment, Catalunya té en xifres absolutes la sinistralitat més gran que la resta de l'Estat espanyol, però és que la sinistralitat són persones de carn i ossos. I a mi, què m'importa, senyor conseller, els percentatges, si del que estem parlant és de persones de carn i ossos? Aquesta és la mentalitat rutinària –ho penso jo– en funció d'un problema realment dramàtic: usos partidistes, cap –i no vull que confongui tampoc el to vibrant de la meva intervenció amb una falta de respecte, en absolut–, però, coresponsabilitat, no la podem tenir si no hi ha –ho deia l'il·lustre diputat Rañé– canvi de mentalitat; però, tot i essent una condició necessària, el canvi de mentalitat no és suficient encara. Són necessaris nous instruments, perquè un canvi de mentalitat –i la Llei de riscos era un canvi quantitatiu, senyor conseller, no pas qualitatiu– no significa nous instruments.

Acabo, de totes maneres, dient –i acabo– que solament a les comarques de Barcelona la sinistralitat laboral en costos directes i indirectes significa, com vós sabeu, el 5% del PIB català.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Josep Maria Rañé, té la paraula.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com vostè ha dit, jo no tinc cap interès a discutir les xifres, perquè crec que les valoracions que hem fet són coincidents. En tot cas, que no se'ns oblidí, a ningú, que hi ha una altra cosa que no té la virulència de l'accident laboral, però que també està present, que són les malalties professionals. Que d'aquestes en parlem molt menys, perquè, quan apareixen, apareixen ja en un estat molt més important, i aquesta és una qüestió en què la prevenció és doblement important perquè va per sota, i quan apareix, apareix amb molta força, com un volcà, per tant, ja bastant incontenible en la seva activitat.

Jo crec que l'Administració té les seves responsabilitats, els agents socials tenen les seves, però hi ha una cosa molt important que l'Administració ha d'assumir: és el lideratge, que això possiblement és un intangible, però que és un element necessari. O l'Administració es posa al capdavant d'aquest tema, o, realment, el canvi de mentalitat, de conducta, que és una condició necessària però no suficient, com deia en José Luis ara fa un moment, es retardarà encara molt més, i això ho pagarem amb elements molt més complicats.

Senyor conseller, jo l'he trobat...–suposo que és el que toca fer als consellers de Treball, i el que ens toca fer

als diputats de l'oposició és molt més fàcil—, l'he trobat mancat d'explicar amb tota claredat que la política que prendrà, per dir-ho clarament i llançant un missatge a la societat, és de pal i pastanaga. És a dir, que aquell que compleixi una norma, pastanaga —formació, assessorament—, però que tindrà una actitud duríssima en aquest tema. I aquest és un missatge que hem de llançar entre tots, perquè és que, si no, se'ns en riuran —anava a dir una altra cosa, però aquesta és la frase més fina—; vull dir, se'ns en riuran tots.

Pal, pal perquè estem parlant de vides humanes i estem parlant de respecte a les vides humanes. I molta seriositat. Jo li he comentat molt per sobre que tindrà moltes pressions. Senyor conseller, vigili les jornades, no les que fa al Departament, les que es fan al sector, aquelles jornades que convoquen mútues d'accidents de treball i les que convoquen perquè donin curs les persones que han de fer els informes sobre els serveis de prevenció d'aquestes mateixes mútues o d'altres entitats. Vigili-les, perquè és molt difícil que l'Administració vagi un dia a explicar què farà en una jornada retribuïda com a docència i el dia següent hagi d'aixecar acta d'inspecció a aquella mateixa empresa, que és el servei de prevenció extern.

Hi han pressions, d'aquesta manera. Vigili-les, perquè —ho crec— hi han coses que grinyolen. Jo només li dic això. Jo suposo que vostè ja tindrà mecanismes per conèixer aquests temes en profunditat, perquè crec que, amb aquesta separació del paper de l'Administració, el que han de fer, el que és assessorament, formació, i el que són responsabilitats dels servidors públics, convé que fem una separació taxativa, dura, en aquest tema, per evitar, si més no, que hi hagi allò que expliquen a les escoles de negoci, quan et diuen que en la negociació col·lectiva l'important és fer-li l'abraçada a l'adversari, perquè d'aquesta manera elimines resistències. Doncs, a vegades, també es produeix aquesta tècnica d'eliminar resistències d'aquell que t'ha de vetllar pel teu element, a base de crear-li el *roce* i el *cariño*.

Doncs, vigili aquest tema perquè aquí hi ha un element important. M'ha agradat —li ho dic amb tota sinceritat— aquesta voluntat de fer una vigilància molt clara de les empreses de serveis de prevenció alienes, perquè —ho crec— l'aparició d'aquests intermediaris pot ser un element molt positiu perquè hi ha moltes empreses que no tenen la capacitat d'analitzar tècnicament els seus plans de prevenció, etcètera, però també la introducció d'alguna gent que són empreses que tant serveixen per fer un assessorament en mercats financers, exportació, com serveis de prevenció, tot la mateixa empresa, tot els mateixos assessors, tot en el mateix despatx, tots sense cap tradició, jo crec que convé que les anem mirant amb molta lupa. Perquè —ho repeteixo— correm el risc d'haver d'actuar després *a posteriori*, com ens ha passat amb les empreses de treball temporal, que podien ser un bon mecanisme per actuar en unes necessitats que té el mercat i que la seva deriva negativa ha donat lloc a situacions que ningú volem.

De totes maneres, tindrem un problema de fons, que va molt més en profunditat, i és que aquests problemes que tenim de seguretat i de salut laboral són fruit, també, d'un determinat model de competitivitat que estem

agafant. Si no superem la precarietat en el treball, difícilment superarem l'accidentabilitat en el treball. I en línies de precarietat, la veritat és que tenim perduda la batalla...

El president

Senyor Rañé..., senyor Rañé, ha acabat el temps.

El Sr. Rañé i Blasco

...davant altres mercats. Ara mateix acabo. Tenim la batalla perduda davant altres mercats i altres competidors que sempre podran produir més barat que nosaltres i en pitjors condicions. La batalla no la podem guanyar per aquí, sinó per l'altre sector de la qualitat i la seguretat. Res més i moltes gràcies.

Gràcies a la presidència per la seva benevolència.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En torn de dúplica, té la paraula l'honorable senyor conseller de Treball.

El conseller de Treball

Il·lustre diputat, no m'he pres la seva virulència, en cap moment, com una falta de respecte, sinó absolutament per una conscienciació que tenim tots davant un problema, i jo ja li he reconegut —i ho torno a reconèixer— que, evidentment, aquí estem parlant de persones. El que sí que he volgut és contextualitzar una mica el problema des de la perspectiva que, essent un problema greu en el qual hem de treballar i hem d'incidir, no és un problema, per dir-ho d'alguna manera, en el qual nosaltres —perquè hem fet coses— ens trobem en una situació sensiblement pitjor. Era l'únic motiu, però he dit —i ho he dit clarament—: «Això em preocupa igual.» M'és igual la xifra final que resulti sobre el tema.

Sobre algunes qüestions que han sortit en el tema, s'ha parlat per part dels dos il·lustres diputats del tema de la precarietat i el tema de l'estabilitat en el treball. Jo he reconegut, em sembla, amb la meua intervenció, que precisament els models de contractació —ho diuen les xifres— determinen diferents sinistralitats. Altra cosa és que necessitaríem entrar en un debat profund sobre aquesta qüestió, per què s'hi arriba. Però també penso que tenim algun factor, i no treu que sigui un dels elements que incideixen en la sinistralitat, que hem de tenir en compte. Miri, i lligat amb el tema de la qualitat en el treball, la taxa d'estabilitat en el treball, en el nombre total de contractes a Catalunya, l'any 95 era del 65,7%, i, en l'actualitat, el 70,2%, a diferència de l'Estat, que és del 65,3 el 95 contra un 66,7%. Què vull dir amb això? Que si bé tenim nosaltres un nombre de contractes temporals elevats, les taxes d'estabilitat —i això ajuda el model de qualitat— en els últims anys han millorat.

El tema concret de les malalties professionals. Jo he citat les malalties professionals. Ho he dit, he dit una xifra de malalties professionals, i és un camí en el qual haurem de treballar conjuntament —hi haurem de treballar conjuntament— des de la perspectiva dels diferents grups, la perspectiva dels treballadors, dels empresaris,

l'Administració, i a més –com ja estem fent–, dins de l'Administració, d'una manera coordinada.

Lideratge. Nosaltres, en aquest tema, he dit que és un tema prioritari. Des de la forma que és prioritari, farem tots els esforços possibles, i per això avui m'he permès –fins i tot, abans de fer-ho on entenc que havia d'haver mostrat les línies de disseny que hi ha en el Consell Català de Seguretat i de Salut en el Treball–, aquí, citar algunes de les línies. Jo penso que això forma part d'aquest impuls que ha de fer l'Administració. Però també vull dir una cosa, que ja ho he dit en la meua intervenció, que és –i no vull treure responsabilitats a l'Administració–: coresponsabilitat de tots en aquest tema.

I després, el tema dels serveis de prevenció. Pensi que serà una de les línies en què nosaltres incidirem. Fins ara era lògic que anéssim més en la línia de l'acreditació. Faltaven aquests instruments, ara els tenim acreditats. El que hem de veure és la rigorositat d'aquests. Molts ho fan i ho faran bé, aquests, nosaltres els mantindrem, i a aquells que ho facin malament –ja ho he dit– els haurem de treure l'acreditació, com és lògic.

I, per últim, en el tema de dir que aquest era un discurs una mica retòric en la línia, etcètera. Aquest discurs jo penso que aporta dues coses. Per una banda, evidentment, hi ha una continuïtat, perquè nosaltres estem convençuts que hem fet coses que són positives i que s'han de continuar fent, i el que passa és que hem d'anar a millorar-les, des de la línia de millorar, les actuacions aquestes, immediates. I un altre tema important: el tema del pal i la pastanaga. Relacionat amb això, fa pocs dies –fa pocs dies–, nosaltres vam arribar a establir una sèrie d'objectius amb la Inspecció de Treball per a l'any 2000. Dins d'aquests objectius vam prioritzar, i els vam fer quantificats, tota una sèrie d'actuacions quantitatives i qualitatives en matèria de riscos laborals, a fi i efecte de ser més eficaços durant l'any 2000.

Dit això, sí que vull agrair a vostès els suggeriments que també m'han fet, que estic segur que no només són a la cambra, sinó que em facilitaràn –i estic absolutament convençut que entre tots ho procurarem– de millorar aquesta situació que –jo hi coincideixo–, per a tots nosaltres, és una situació molt dolenta.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Modificació d'un punt de l'ordre del dia

El punt setzè de l'ordre del dia és ajornat a petició del mateix diputat interpellant i del conseller corresponent.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de l'administració de les finances públiques (tram. 300-00019/06)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de l'administració de les

finances públiques. Està presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la seva exposició té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el motiu de la interpellació està basat en una sèrie de casos que van succeir ja fa uns mesos a la delegació d'Hisenda de Catalunya, alguns estan dels quals en procés judicial, i també la preocupació d'aquest diputat i del Grup que representa, perquè per algunes dades que tenim, però que caldria confirmar encara més, ens sembla que mostren una distribució asimètrica de la pressió hisendística a l'Estat espanyol, amb una actuació molt zelosa sobre els febles i tolerant amb els poderosos; tolerància que arriba al frau i al suborn en alguns casos, per desgràcia, que estan a mans del jutjat. I, finalment, aprofitar la interpellació, també, per avaluar quines competències ha d'exercir la Generalitat, quines podria exercir, i si les que ha exercit les ha exercit seriosament.

D'entrada, tot i que una part de la interpellació va destinada a un àmbit on la Generalitat directament no té competències, aquest Grup i aquest diputat entenen –s'ha dit moltes vegades en aquesta cambra– que res que passi a Catalunya ha de passar desapercebut al Govern de la Generalitat. I, de la mateixa manera com el senyor conseller va a Madrid a negociar rebaixes d'impostos per a determinats grups econòmics, i no és competència seva directament, entenc que el conseller hauria d'estar, el primer, preocupat per veure què passa amb l'Agència Tributària de l'Estat a Catalunya. Saber, per exemple, si podríem disposar d'un organigrama exacte del personal distribuït per l'Estat, pel conjunt de delegacions provincials; el repartiment dels inspectors, dels subinspectors; el nombre d'actes oberts a cada una de les delegacions provincials de l'Estat; el nombre d'expedients sancionadors, distribuïts territorialment; la quantificació d'aquests; les liquidacions complementàries que ha realitzat cada oficina, desglossades per delegacions provincials, i el període mitjà d'ajornament en el pagament de les sancions, desglossat també per províncies, per veure si realment hi ha una actuació equitativa o esbiaixada de la pressió d'hisenda en els diversos territoris de l'Estat.

El primer que s'ha de demanar és transparència per saber si s'actua d'una forma equitativa o hi ha alguns ciutadans de primera i alguns ciutadans de segona a l'hora, també, de rebre l'acció d'aquest sector de l'Administració. Algunes fonts, perquè mai s'ha acabat d'aclarir, parlen d'aproximadament uns 27.000 funcionaris a tot l'Estat, dels quals no sabem quants són destinats exactament a serveis centrals, però estariem parlant entorn de 4.000 persones o més destinades a Catalunya.

Per tant, estariem per sobre de la cinquena part dels recursos humans, molt probablement per sobre de la cinquena part dels recursos humans del conjunt de l'àmbit de la hisenda espanyola, quan representem el 16% de la població, i el PIB està per sota de la cinquena posició; estem al 19% del PIB de l'Estat. Amb una situació que, tot i que aparentment pot haver-hi una sen-

sació de sobrecursos humans, el que és cert és que aquests recursos humans treballen en condicions molts cops precàries: se'ls exigeix una alta productivitat, es treballa per objectius, l'obsessió recaptadora és alta, es fan hores extres. Aquí, es treballa, com a mínim, una hora més que a Madrid d'horari d'atenció al públic d'Hisenda, a Catalunya. Això és una constatació que només parlant amb algun representant sindical s'hi arriba, a aquesta conclusió. I amb algunes delegacions, francament, en un estat, doncs, anacrònic; delegacions que remenen un volum superior a qualsevol capital de província com ara Guadalajara, doncs, com Santa Coloma, com Cornellà, com l'Hospitalet, en un estat deplorable d'atenció al públic; on el públic més que mai té la sensació només de ser «atracat», diguem-ne, fiscalment, però no ser atès, fins i tot per males condicions físiques d'atenció.

En les previsions de futur, per exemple, de desenvolupament econòmic a Catalunya, comercial... A l'aeroport, al port hi ha una dotació d'Inspecció de Duanes francament per sota de la que caldria tenir per donar un bon servei.

I es donen paradoxes com, per exemple, de 1.100 treballadors eventuals per a la recaptació de l'IRPF a Catalunya, corresponent a l'IRPF del 98, només en toquen 97 a Catalunya; és a dir, un 9% per atendre el 16% de la població. I curiosament amb el detall que els que han de fer atenció telefònica es recaptin a Madrid, amb persones que han de saber català, a Madrid...! Vull dir, unes paradoxes, una centralització total del servei, cada cop més elevada.

Per tant, l'Agència Tributària a Catalunya, cada cop més és una antena clarament de l'acció administrativa de Madrid, amb un secretisme en el repartiment del personal i de recursos enorme; on manca –i d'això es queixa el mateix sector– gent arrelada al país, sense la mateixa possibilitat d'accedir a cursos de formació de personal o a cursos de reciclatge de català, com altres àmbits de l'Administració han tingut, i amb situacions curiosíssimes com el fet que, mentre a Madrid es concentren els fons procedents de la gestió europea dels impostos de duanes, a Catalunya, els sis 6.000 milions, per exemple, recaptats sobre el 10% dels 60.000 milions, l'any 98, evidentment, no se'n disposa per modernitzar o per posar al dia unes instal·lacions totalment, com deia abans, anacròniques.

Per tant, doncs, la paradoxa és aparent o ho crec: una contrastada pressió fiscal forta, segurament esbiaixada en recursos humans, però, en canvi, amb males condicions materials d'atenció al públic, per fer-ho amb bones condicions per part de l'Agència Tributària de l'Estat. I això segurament es mostraria en les xifres que..., tot i que alguna part d'aquestes són degudes a la configuració dels impostos, una altra part són degudes al model de recaptació fiscal, que és que, com deia abans, mentre tenim el 19% del PIB, els nostres impostos vénen a representar..., l'ingrés de l'Estat es mou..., algun impost entre el 20% o el 26% del total de l'Estat espanyol, depèn dels casos. Ens podríem trobar, doncs, en un cas de sis milions d'innocents ciutadans que paguen, a vegades, més del que els toca, i ho paguen mentre alguns espavilats de Catalunya s'escapen d'aquesta

pressió per frau o per suborn. Per tant, aquest és un dels temes que jo li volia posar sobre la taula, d'entrada.

Tots recordem la primera pentinada fiscal d'un ministre, en aquests moments excandidat ja a president del Govern espanyol, que va començar per Manresa i després va continuar... Li van dir: «No ho faci territorialment, faci-ho sectorialment». I va començar pel sector del càmping, 75% a Catalunya.

Bé. El segon aspecte que volia jo posar sobre la taula és les queixes que hi ha en alguns sectors del zel que sobrepassa la legalitat, a vegades, en algunes accions sobre el menor..., sobre els petits usuaris, no? L'abús de burocràcia, la interferència entre el que és gestió i el que és inspecció: revisions indiscriminades amb unes bases imposables que suposadament l'Administració sap absolutament errònies i de càlcul, que en cap cas no són entenedores per a ningú. És a dir, una sensació d'una acció de l'Administració d'Hisenda no *al servei* de l'usuari, sinó a vegades *en contra* de l'usuari, sobretot el petit usuari.

Si això s'acompanya amb la tolerància del frau d'aquests casos que han causat alarma social fa uns mesos, ens agradaria saber quins passos ha fet el Govern de la Generalitat, i vostè com a conseller, per saber si l'Administració de l'Estat, en aquests moments, està investigant en profunditat el tema; un tema que afecta tant la moral dels contribuents, que veuen agre-dits els seus drets a l'ús delictiu de la hisenda pública, i que afecta la imatge de Catalunya, que queda tacada amb la sensació que aquí hi ha més frau que enlloc. Saber si vostè s'ha interessat per això.

Per què el Govern de la Generalitat no ha activat també, al davant de la Fiscalia anticorrupció, aquests casos que protagonitzen ciutadans de Catalunya, vinculats a l'Administració de l'Estat o a empreses defraudadores i subornadores, d'aquí, de Catalunya? Quines informacions, vostè, ha reclamat al Govern de l'Estat sobre irregularitats comeses per inspectors i alts càrrecs d'Hisenda, adscrits a la Delegació de l'Agència de Catalunya? Què ha fet el Govern de Convergència sobre la part dels impostos que té cedits o tributs propis que poden afectar aquests senyors, presumptament implicats en delictes de frau i suborn a la hisenda pública? S'ha fet alguna cosa per saber què han fet els senyors Huguet –desgraciadament es diu com jo, el senyor Huguet–, Aguiar, i fins els vuit que arriben en aquests moments a estar implicats en trames de frau a la hisenda pública?

Perquè això causa alarma: saber que es paga, i que alguns tenen el dret de no pagar, que es pot negociar l'impost. Això és una autèntica agressió a l'estat de dret. Però, és clar, a vegades, quan es demana –i això sap que vostè i jo hi estem d'acord– la transferència de l'Agència Tributària...

El president

Senyor Huguet...

El Sr. Huguet i Biosca

Deixi'm acabar la frase, un moment, senyor president. Gràcies.

De l'Agència Tributària de Catalunya, en tindrem ocasió de parlar a la rèplica. També s'ha de tenir..., haver tingut un comportament seriós i responsable amb els casos que van succeir, encara que sigui amb una agència que, de moment, no és competència nostra.

Després, si em permet, li faré una matisació sobre allò que sí que és competència seva i que, a més, podria tenir moltes coses a millorar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller, senyor Artur Mas, per respondre aquesta interpellació.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Huguet, bé, vostè ha començat la seva interpellació manifestant la seva preocupació pels fets que havien succeït, i jo el que li he de dir és que la comparteixo, aquesta preocupació.

És a dir, el que s'ha anat coneixent que estava passant en el si de l'Agència Tributària de Catalunya, doncs, lògicament, significa un descrèdit. Això és ben evident. I, sobretot, jo estic preocupat per una altra cosa, que suposo que vostè també compartirà, i és per què quan passen casos com aquests, doncs, el que s'està fent és minar, per dir-ho així, la confiança del conjunt dels ciutadans sobre la direcció dels afers col·lectius, dels afers públics, no? La incidència que aquests casos han tingut sobre l'opinió pública catalana no són menors, això és evident, no?, i no només sobre l'opinió pública catalana, sinó també sobre el conjunt de l'opinió pública espanyola.

I vostè té raó en una altra cosa: quan passa això en una determinada administració, no només afecta aquella Administració o al govern del qual en depèn aquella Administració, sinó que afecta el conjunt dels poders públics d'un país, no? Aquesta desconfiança que a vegades s'installa, aquesta pèrdua de confiança, aquest descrèdit, doncs, lògicament, es fan extensius al conjunt de les administracions dels governs i dels poders públics. I des d'aquest punt de vista, lògicament, em preocupa, no?, i preocupa al Govern de Catalunya.

També vostè ha dit una altra cosa que, per altra part, és evident, no? i és que l'Agència Tributària no depèn del Govern de la Generalitat, en absolut. No és que no hi hagi allò..., un cert grau de dependència o no, no; és que no en depèn en absolut... Depèn absolutament, totalment del Govern central, i, per tant, hi ha judicis que es poden formular sobre l'Agència Tributària, que jo, sincerament, no els puc contestar, ni em correspon contestar-los: ni puc ni em correspon fer-ho.

I, a més a més, crec que seria una temeritat per part meua fer una sèrie de valoracions en aquest sentit, quan l'Administració responsable d'això, quan el Govern responsable d'aquest tema és un govern que, en aquesta tribuna, no es pot defensar ni pot donar les seves explicacions.

I el Govern central –en aquest cas, el Govern espanyol– té dret a poder-se defensar quan es fa un judici sobre el funcionament de l'Agència Tributària. Insisteixo que, tot i que jo estic d'acord amb vostè amb el fet que res del que passa a Catalunya, sigui o no competència de la Generalitat de Catalunya, ha de ser aliè a aquesta cambra –tot i que comparteixo aquesta sensibilitat–, també és veritat que crec que s'ha de donar, doncs, en tot moment, a les administracions responsables dels seus serveis, l'oportunitat també, diguem-ne, d'articular una defensa del que puguin ser crítiques sobre el funcionament d'aquestes mateixes administracions.

Evidentment, el Govern central no pot tenir ocasió de fer-ho en aquest Parlament de Catalunya, i, per tant, crec que hem de tractar aquests temes amb la cura suficient com perquè cap altra Administració, en aquest sentit, se senti, diguem-ne, especialment ofesa.

Vostè parlava d'aquest mal funcionament en general, d'aquest descrèdit en general. Deixi'm també dir-li una altra cosa. Primer, això no només està passant a Catalunya, jo això ho vaig dir des del primer moment, quan es van començar a formular no les primeres crítiques, sinó les primeres notícies que varen sortir posant el dit a la llaga de l'Agència Tributària a Catalunya, jo mateix, per altres informacions que més o menys coneixia, vaig dir des del començament, en alguna compareixença en mitjans de comunicació vaig dir: «Escolteu, aquest no és un tema exclusivament que passi a Catalunya. Aquest és un tema que també tindrà probablement repercussions fora de Catalunya...», com després s'ha demostrat, no? Les ha tingudes, si no ho recordo malament, a València; les ha tingudes a Madrid. I, per tant, no és un fenomen que passi només a Catalunya. Aquest era un dels perills, no?, de donar la sensació que només aquí hi havia determinades pràctiques o suposades pràctiques, quan no hi eren a fora. I això, lògicament, era excessiu, i jo mateix vaig reaccionar públicament contra aquesta sensació que s'anava instal·lant en algun moment, no?

Deixi'm dir-li, de tota manera, senyor Huguet, amb la mateixa fermesa que li he reconegut la meua preocupació en aquest sentit, que també digui amb la mateixa fermesa que no es pot fer –no es pot fer. No tenim dret a fer un judici global sobre el conjunt de persones que integren l'Agència Tributària, donant la sensació o traslladant la sensació a l'opinió pública catalana i espanyola que no hi ha res que funcioni bé a l'Agència Tributària, i que el col·lectiu que està dintre de l'Agència Tributària, doncs, quasi, quasi per definició, ha de ser un col·lectiu, diguem-ne, suposadament poc honorable. Nosaltres no tenim dret que s'instal·li tampoc aquesta sensació.

Crec que el nostre deure, com a governants i com a representants dels ciutadans, és intentar afinar en les nostres apreciacions, no? I per tant jo, que no he de fer una defensa sobre aquest col·lectiu, perquè tampoc em correspon a mi, sí que em veig en l'obligació de fer veure que, normalment, quan hi ha problemes en un col·lectiu, es veuen molt més aquests problemes, suren molt més aquests problemes, i s'oblida que moltes vegades dintre d'aquest col·lectiu hi ha una gran majoria –una gran

majoria— de gent que està fent les coses bé i que, en tot cas, les està fent d'una forma absolutament honorable.

Crec que aquesta presumpció, aquest judici global sobre qualsevol altra circumstància que es pogués produir, també val en el cas de l'Agència Tributària a Catalunya.

Vostè em pregunta, finalment, què hem fet, no? Doncs, miri, nosaltres hem de fer —crec— dues coses, però fonamentalment n'hem de fer una quan es produeix un cas d'aquests, que és vetllar perquè els interessos de la hisenda de la Generalitat no es vegin afectats per aquestes situacions que es denuncien, i que algunes d'elles —com vostè molt bé recordava— estan en els tribunals. Nosaltres hem de vetllar sobretot per això.

Jo, en aquest sentit, el que li puc dir és que nosaltres estem vetllant per això, i no li'n puc explicar els detalls, perquè si li expliqués els detalls de com estem fent això, vetllar pels nostres interessos hisendístics, aleshores estaria cometent un delicte; així de clar. Hi ha una llei general tributària que obliga al secret de les actuacions de les administracions quan terceres persones poden quedar afectades individualment per temes tributaris, i també hi ha una llei, més recent, general, sobre —si no ho recordo malament— garanties i drets dels contribuents, que també obliga les administracions i, dintre de les administracions, aquelles persones que tenen responsabilitat sobre la hisenda pública, obliga que les actuacions que realitzin en matèria tributària siguin actuacions presidides pel secret —pel secret—, excepte que no es donin una sèrie de casos, entre els quals hi ha, per exemple, doncs, el fet que hi hagi una intervenció jurisdiccional dels mateixos tribunals de Justícia, o, en el cas que hi hagi comissions parlamentàries creades específicament per a aquests temes, que hagin de ser informades moltes vegades també conservant o mantenint aquest secret al qual obliguen les lleis tributàries i de defensa dels drets dels contribuents en el conjunt de l'Estat.

Per tant, permeti'm que jo li digui en aquest sentit que la seva preocupació és legítima; que nosaltres estem fent el que crec que hem de fer en aquest sentit, que és vetllar per l'interès de la hisenda pública de la Generalitat, i que ho estem fent a través d'una sèrie d'actuacions que jo, doncs, no puc explicar perquè, lògicament, sóc el primer obligat a respectar el que diuen les lleis en aquest sentit, en benefici de l'interès del conjunt dels ciutadans de Catalunya, i també, lògicament, d'aquelles persones que formen part de la resta de l'Estat i que puguin tenir relacions tributàries amb el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor diputat, en torn de rèplica.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quedi clar —perquè a vegades l'absència, doncs, de declaració es pot entendre com una indicació contrària— que és evident que hi ha un bloc de professionals ma-

yoritari —crec— que fa la seva feina a consciència. Quan va esclatar el problema, recordo les declaracions de la inspectora Montserrat Trapé, indicant la seva indignació, dels professionals de l'àrea, davant del que són aquests escàndols que fan tan malbé la imatge d'una qüestió tan sagrada com és la recaptació; sagrada perquè és allò que ens fa ciutadans, pagar els impostos, i que funcioni l'Administració pública.

Per tant, dit això, que els professionals, en la seva globalitat, estic segur que estan complint amb les seves funcions, el que es posava aquí sobre la taula era, primer, les directrius polítiques que aquests professionals reben de Madrid, i si aquestes directrius són esbiaixades o no; si hi ha més pressió en un lloc que en un altre, si aquí hi ha una obsessió recaptadora, centrada a Catalunya, a diferència d'altres zones de l'Estat —primera qüestió—, i segona qüestió, si s'ha fet el suficient per eliminar aquests casos de corrupció i suborn, que curiosament van..., afecten o afavoreixen, més ben dit, grups immobiliaris, constructors i fins i tot alguna entitat financera, que podríem dir que són precisament els sectors poderosos, els qui tenen més diners, els qui són beneficiats per aquesta situació de frau.

Curiosament, l'entrada dels lladres tipus Pantera Rosa que van entrar a l'oficina de Bailèn es va produir precisament a l'oficina de Bailèn, que és on hi ha les dades de les empreses que giren més i que tenen un control, precisament, de la inspecció directament des de Madrid. I no és casualitat. Es van trobar tres ordinadors engegats, i encara a hores d'ara no se sap què va desaparèixer en aquests ordinadors o quines dades es van manipular.

Però, com que el temps escasseja i jo li he promès que parlaria també de la seva gestió tributària... La gestió tributària de Catalunya sabem que és menor, però l'Estatut li dona aquesta facultat. Hi ha una Direcció General de Tributs, que controla i gestiona la inspecció dels impostos, i la sensació que hi ha és que no s'ha acabat de creure aquesta funció, encara que sigui menor i encara que tinguem poc volum. I, si no ens l'acabem de creure quan tenim poc volum, com ens prepararem per a quan desitgem que ens traspassin, doncs, no sé quants trams més de l'IRPF, els impostos especials i l'IVA?

La sensació és que s'ha mantingut un nivell de recursos materials i humans insuficients per a les funcions que es tenen; que no s'utilitzen totes les informacions informàtiques de les quals es disposa; que hi ha uns materials informàtics bastant anacrònics i que les places personals encara són escasses, en relació amb les que podrien ser; que no s'ha desplegat la normativa bàsica de l'Estat pel que fa als impostos propis, que es podria haver desplegat molt més enllà —no parlem ja de la capacitat normativa, que crec que només s'ha autoritzat amb comptagotes—, i, com deia abans, que dades que vostès tenen no s'acaben de crear i..., només amb creuament de dades, per exemple, d'impost de successions, llistat de defuncions i cadastre, segurament tindrien un panorama més clar d'allà on cal investigar o no cal investigar; per tant, la sensació és que els pocs impostos que tenen vostès no acaben d'exercir la funció que els pertoca d'una forma eficient. Per tant, això

també valgui perquè, diguem-ne, n'hi hagi de tots colors.

I tornant a la qüestió de la interpellació central, home, vostè, quan va a veure el senyor Costa, evidentment, parla de qüestions que no afecten directament les seves competències; pot anar a parlar de com desgravem els impostos a les empreses familiars, però..., per tant, també li podria reclamar què s'ha fet per esbrinar quina és la situació d'aquesta missió tributària, perquè això afecta el conjunt. I és per això que jo li ho demano a vostè, perquè aquest és el Parlament de Catalunya, que té la seva part de sobirania, i vostè té un interlocutor a Madrid que es diu Costa. I si li ha exigint l'adopció de mesures per evitar que possibles implicats en el cas hagin estat encara mesos treballant a la mateixa delegació, tenint capacitat de remenar papers i canviar dades. O si vostè sap de primera mà quines proves es van destruir en aquesta entrada rocambolesca que hi va haver a l'oficina de l'ONI, al carrer Bailèn. I si s'ha preocupat de veure si la pressió tributària real —el que dèiem abans—, la que de fet es recapta, és equitativa a Catalunya en relació amb l'Estat.

Els ciutadans, senyor Mas, comencen a recelar —i això és lamentable— d'una administració que fa campanyes de participació a les eleccions, però que és incapaç de netejar de sospites..., les sospites que recauen en un àmbit tan delicat com és l'administració dels tributs. I quan la sensació del ciutadà és que al costat de l'abús fiscal als petits i mitjans, quan amb l'abús sobre els ciutadans de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

...hi ha l'esbiaixament territorial... —si us plau, un moment—, l'esbiaixament territorial de la pressió d'hisenda i un esbiaixament social a favor dels poderosos, estem en una situació de crisi política de legitimitat. Jo crec que un govern de la Generalitat, en qualsevol dels àmbits, encara que no siguin directament seus, ha d'actuar per fer-hi front.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, en torn de dúplica.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Huguet, bé, vostè ha citat una persona, concretament, que és el secretari d'Estat d'Hisenda, el senyor Juan Costa, amb el qual jo, lògicament, he de tractar d'una forma més o menys habitual, no?, per moltes coses que interessin no només la Generalitat de Catalunya, sinó Catalunya en el seu conjunt, en el conjunt dels ciutadans de Catalunya. I el que sí que li puc assegurar una vegada més és que durant aquests darrers mesos, en diferents ocasions en què jo he tingut ocasió de parlar amb el secretari d'Estat d'Hisenda, hem co-

mentat a bastament el tema del funcionament de l'Agència Tributària; l'hem comentat. I aquestes mateixes reflexions que vostè traslladava aquí, moltes d'elles les hi he traslladat jo allà, eh? Sempre —permetin-m'ho dir—, doncs, també amb un nivell, diguem-ne, de confiança recíproca sobre l'exercici de les pròpies responsabilitats públiques. Jo no puc anar a veure el senyor Costa i dubtar de tot el que ell fa, com a principal responsable de l'Agència Tributària en el conjunt de l'Estat, però jo li asseguro que jo he recollit tota mena d'informació, i, concretament sobre algunes coses que vostè ara demanava, doncs, a mi des de molts punts de vista se m'ha tranquil·litzat més, per dir-ho així, que no pas el que algunes vegades es reflectia a través dels mateixos mitjans de comunicació, no?

Ara, vostè diu: «S'ha fet suficient?» Escolti'm, veurà, jo no ho sé al cent per cent, si s'ha fet suficient per part dels responsables de l'Agència Tributària. No ho sé, no ho vull prejutjar —no ho vull prejutjar. El que sí que sé és una cosa: és que els casos principals d'irregularitats que s'han denunciat, aquests estan en els tribunals, i si no estan en els tribunals estan en vies d'arribar-hi a través de l'actuació de la Fiscalia. Per tant, escolti, jo suposo que sí que s'està fent, des dels òrgans judicials i en col·laboració amb l'Administració tributària de l'Estat..., vaja, no ho suposo: em consta que s'està fent tot el que es pot per no només denunciar, sinó per portar fins a les últimes conseqüències aquests casos d'irregularitat que s'estan denunciant i que ara s'hauran de demostrar, lògicament d'una forma, diguem-ne, també judicial. Per tant, jo interpreto que una part important de la feina que s'havia de fer, lògicament, s'està fent, sense que es pugui dir si és el cent per cent o no. Jo no em veig ara en disposició de contestar-li exactament quin percentatge de la feina que s'hauria de fer s'està fent, però, en tot cas, s'està fent feina, i això crec que s'ha de tenir en compte.

Vostè em demana..., sobre la Direcció General de Tributs de la Generalitat, i jo, doncs, no tinc cap inconvenient a reconèixer que, evidentment, a la mateixa Administració tributària de la Generalitat hi ha algunes mancances, que nosaltres intentarem millorar, ja li ho dic des d'ara, perquè hi ha, doncs, el ferm propòsit per part meua —ho torno a dir— d'omplir aquests possibles buits que hi pugui haver o, sobretot, algunes insuficiències en algun àmbit. Vostè, per exemple, citava el que és l'equipament informàtic, i certament, doncs, l'equipament informàtic és un equipament que s'ha de millorar, s'ha de posar més al dia del que està en aquest moment, i estem just ara en aquest procés. Per tant, ja li puc dir que sí, que nosaltres som sensibles a aquesta problemàtica que vostè denunciava, no?

Ara, jo li demano també una cosa, i és que no ens fixem només en els detalls, a vegades, i oblidem el conjunt de la gestió. I com es mesura el conjunt de la gestió, el balanç d'una gestió d'una administració tributària?, com es mesura? Doncs, escolti, es mesura bàsicament per la seva capacitat de recaptar els impostos. I el que sí que li puc dir és que, des del moment en què la Generalitat de Catalunya es va fer càrrec de la gestió i de la recaptació de molts dels impostos *cedits* —l'impost de successions, l'impost de patrimoni, etcètera—, nosaltres

hem tingut una actuació en l'àmbit de la gestió tributària substancialment millor que no pas l'Administració que en el seu moment ens va traspasar aquests tributs. I no només nosaltres, sinó que el conjunt de les comunitats autònomes l'ha tingut millor. Dic això perquè a vegades es diu: «Gran problema si es descentralitza la gestió tributària». No, escolteu, gran problema, no; des del punt de vista de l'interès dels afers col·lectius i de l'interès general, no és un gran problema. Les comunitats autònomes, en dades recents, han demostrat que són perfectament capaces de gestionar amb major eficàcia que no pas la mateixa Administració central la part de tributs que se'ls ha cedit.

Per tant, això és el que em porta finalment a reiterar una vegada més el nostre propòsit com a Govern d'arribar a obtenir, en el termini de temps més breu possible, el que és la globalitat de la gestió tributària a Catalunya, perquè nosaltres, suposo que com vostès, entenem que un govern que vulgui ser un govern amb totes les seves conseqüències ha de també tenir a les seves mans el que és la gestió dels tributs que paguen els ciutadans del seu país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la inversió comarcal a Catalunya (tram. 300-00003/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre la inversió comarcal a Catalunya. Ha estat presentada pel Grup Popular, i té, per a la seva defensa, la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ocupo la tribuna en nom del Grup Parlamentari Popular per interpellar el Govern sobre el capteniment de les inversions, per part del Govern de la Generalitat –i vull centrar aquest primer aspecte, «per part del Govern de la Generalitat», que no de les altres administracions–, en el conjunt de Catalunya; no solament els departaments, sinó també els organismes autònoms i les empreses públiques i, en especial, aquella empresa pública executora de les obres d'inversió, com és GISA.

Avui podem catalogar les inversions en tot el referent a infraestructures en tres tipus. Primer, aquelles que faciliten el desplaçament de persones i mercaderies des de carreteres, on ja trobem greus mancances que parteixen dels seus programes, dels seus plans, dels plans dissenyats pel Govern –casos clars com la carretera comarcal 1411 o la comarcal 1313–; amb greus i preocupants divergències amb d'altres administracions, com són les diputacions provincials, i el traspàs encara pendent de la xarxa de carreteres; amb diferències que encara ens trobem en tot el tema d'autopistes, a les

autopistes dependents de la Generalitat respecte a les dependents de la concessió estatal, amb diferències que van entre quatre i cinc pessetes més per quilòmetre les de concessió de la Generalitat que les de concessió estatal. Però també en aquest grup podem parlar d'infraestructures, com són la xarxa ferroviària, els ports i els aeroports.

Un segon grup, integrat per aquelles infraestructures que permeten subministrar determinats serveis públics i factors bàsics per a la vida, com són l'aigua, l'energia elèctrica i el gas.

I un tercer grup, on podem integrar aquelles infraestructures que faciliten la transmissió d'informació, des de centrals i línies telefòniques fins a estacions repetidores d'ones i cablejats de fibra òptica.

Tres grans blocs d'infraestructures, conseller, que suposo que, després, en el debat posterior que tindrem, hauré d'arribar a l'acord que no són substituïbles les unes per les altres, sinó que s'han de complementar les unes amb les altres. I jo suposo, conseller, que estarà d'acord amb aquest plantejament inicial; és a dir, hi ha un retard en els seus plans d'actuacions, hi ha diferències encara massa importants en les concessions d'autopistes de la Generalitat –quan parlo de mitjana de preu per quilòmetre respecte a les de l'Estat–, i que també en els tres grups –com deia– s'han de complementar les infraestructures les unes amb les altres.

Aquesta exposició inicial serveix per a tot el territori, però no deixa de sorprendre les grans diferències que, emprant dades de la Sindicatura de Comptes, en el període 1990-1996, vostès, el Govern, el Govern de Convergència i Unió, han provocat grans diferències, grans desequilibris en les inversions segons les comarques. Li donaré algunes dades. La Generalitat ha invertit, en el període 1990-1996, en inversió comarcalitzada, 380.000 milions de pessetes, que, traduïts a pessetes per habitant, en tot aquest període, són 62.500 pessetes per habitant. No li faré comparacions de les comarques d'alta muntanya perquè, evidentment, en aquestes comarques, les infraestructures són molt més cares, per determinats aspectes, però, entre altres, per la seva orografia complicada. Sí dir-li i matisar-li, respecte a les comarques de muntanya, als plans comarcals de muntanya, per molt que vostès hagin dit en campanya electoral, que vostès continuen sense complir els plans comarcals de muntanya, i ho fan malgrat la multitud de resolucions d'aquest Parlament, no solament en ple, sinó també en comissió.

Com li deia, 62.500 pessetes per habitant d'inversió al llarg de tots aquests anys, però quatre comarques, d'un total de dotze comarques, per davall d'aquesta mitjana –al Maresme, vostès inverteixen un 62% menys que a la mitjana; al Pla d'Urgell, un 51% menys; a l'Alt Penedès, un 45% menys, i al Baix Penedès, un 30% menys–, quan li he parlat de mitjanes, i calculant les diferències d'aquestes dotze comarques, per igualar la inversió d'aquestes dotze comarques al llarg d'aquest període, vostès haurien d'haver invertit 50.000 milions de pessetes més al llarg d'aquest període. Però aquesta xifra ha anat pujant al llarg d'aquests anys, d'aquests 50.000 milions de pessetes en aquest període 90-96,

ens trobem que, en el període 95-98, vostès han deixat d'invertir, segons el que tenien pressupostat, 57.605 milions de pessetes. És a dir, al que li feia referència al principi: vostès no compleixen els seus programes i els seus plans.

Xifres com aquestes, i sense entrar en inversions i actuacions concretes, provoquen desequilibris; desequilibris no solament en comarques de muntanya, que en dades de creixement de població del 1991 al 1998, cinc de les deu comarques de muntanya tenen creixement negatiu –però també en té el Barcelonès, i no solament pels motius de la inversió, però resulta que el Barcelonès és una d'aquelles comarques que estan per davall de la mitjana: un 15% menys d'inversió que la mitjana de Catalunya–; desequilibris quan ens fixem en dades d'atur: l'any 1998, de sis comarques que estaven per damunt del 8%, dues –el Baix Penedès i el Vallès Occidental– també són comarques que estaven amb una inversió per davall de la mitjana; desequilibris en el creixement del PIB comarcal de l'any 98 respecte a l'any 97: de quatre comarques que estaven per davall del 2%, quan el creixement del PIB comarcal era proper al 4, tres són comarques, en aquest cas, d'alta muntanya.

Aquests desequilibris, conseller, per nosaltres, entre altres aspectes, són manca d'inversions. I mentre, què plantegen, vostès? Un pla territorial general per a l'any 2025, amb 7,5 milions d'habitants, que ningú es creu; mentre, plantegen un pla territorial metropolitana que no arribem a veure, però el que sí que arribem a veure són 1.800 milions de pessetes que vostès ja s'han gastat en aquest Pla metropolitana per als seus estudis i dissenys. I, mentre, què passa amb els altres plans parcials? Com afronten i planifiquen un territori que compta amb un dels llocs, no solament de tot Espanya, sinó que quasi m'atreviria a dir que de tot Europa, amb més nombre de segones i terceres residències, amb un atractiu turístic, i amb un atractiu turístic que en molts llocs solament és estacional? Exposicions i inauguracions fan que es pugui tenir una idea del que s'està fent o del que es farà, però no és bo, conseller, inaugurar una carretera vint-i-dues vegades, no és bo que, en l'última festa d'*autocar y bocadillo* en aquesta carretera, es gastin 50 milions de pessetes; no és bo, conseller, que es faci una exposició com «L'ara es demà», que costa més de 400 milions de pessetes, la seva primera fase, i que, a la vegada, més del 60% de les obres les executin d'altres administracions.

Planificar –i tornaré després a aquest concepte– és important, però, quantes vegades hem escoltat allò de: «Aquesta obra ja està planificada, ja la té GISA, ja està dins del seu Pla econòmic i financer»? Miri, conseller, perquè en tingui una idea, en el pressupost del 1998 no hi havia ni una sola obra nova del Pla econòmic i financer d'aquell any, ni una de sola; el mateix any 1998, dels 255 projectes de l'INCASOL –de 255– solament dos eren del mateix any. Aquestes tendències hem de corregir-les, i solament hi ha una via: l'equilibri en la inversió comarcal, segons habitants; el compliment dels plans i els programes –dels seus mateixos plans i programes–; el compliment de les resolucions aprovades pel Parlament, i invertir més en aquelles comarques que

han estat per davall de la mitjana els últims anys. I tot això s'ha de fer amb un pressupost, i un compliment estricte del pressupost, perquè el pressupost és una cosa i l'execució del mateix pressupost n'és una altra.

I en aquesta part final de la meua intervenció, vull parlar-li també de pressupost, que ja se n'ha parlat avui en d'altres interpel·lacions, del futur pressupost, del de l'any 2000. Ja sabem tots que vostè no és el responsable de la seva presentació. El conseller de Política Territorial i Obres Públiques, però, és membre del Govern, i la seva Conselleria és on se centra la major part de l'acció inversora del mateix Govern. Som conscients que les noves conselleres i consellers s'han d'adaptar a la seva nova feina, a la seva nova tasca; ja sabem que el conseller d'Economia i Finances ha presentat, en la primera reunió de Govern, les grans línies del pressupost per al proper any –potser n'hauria hagut de parlar, també, amb els grups parlamentaris, però, en tot cas, ho va fer davant del Govern–, i ja sabem, també, que el mateix conseller d'Economia i Finances demana cent dies.

El pressupost no solament és important per tot el que he descrit, pels aspectes inversors, també ho és per a tots els municipis que no poden incloure les obres del PUOSC en els seus pressupostos que s'estan debatent en aquest moment. I també ho deu ser per a algun dels consellers nous, i en posaré un cas, que és el cas del flamant conseller d'Agricultura. Fa pocs dies, el conseller d'Agricultura diu, en una entrevista, que no pot doblar els fons per a desenvolupament rural perquè, de moment, els pressupostos estaran prorrogats, o que no pot donar ajudes als joves agricultors perquè no hi havia una partida en l'actual pressupost. Aquest tema ens preocupa molt més, perquè, en resposta del seu antecessor, el conseller senyor Marimon, sí que ens va dir que hi havia una partida, en tot cas, per a ajudes a nous agricultors, de 42 milions de pessetes –en tot cas, ja seguirem què ha passat amb aquesta partida–; però tots aquests són aspectes importants, importants com el que deia el conseller d'Agricultura, importants com el tema...

El president

Senyor Fabregat...

El Sr. Fabregat i Vidal

Acabo, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Fabregat i Vidal

El que li volíem dir és que, el proper pressupost, voldríem, per part del Govern, que fixessin el compromís de presentar-lo com abans millor a la cambra, i que poguem marcar i definir les actuacions de les línies inversores a què he fet referència.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per respondre, el conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, el nucli del que vostè planteja, i de la seva preocupació, va en relació amb el que podríem anomenar la comarcalització de les inversions que efectua el Govern. I en alguna fase de la seva explicació m'ha semblat que vostè plantejava un dilema, de dir: «Hem de fer una mena d'homogeneïtzació de les inversions per comarca?» És a dir, vostè planteja –m'imagino que des d'un punt de vista intel·lectual, doncs, això és lícit de fer-ho–, de dir: «Hauríem de fer uns pressupostos tals que comportessin que totes les comarques rebessin, cada any, una inversió més o menys, per habitant, homogènia.» I, per tant, jo crec que aquest debat, que té una certa substància i que té un interès per a la cambra, sobretot en un principi de legislatura..., jo voldria centrar i focalitzar la meua primera intervenció; en tot cas, després ja hi haurà temps per acotar alguns dels temes que, addicionalment, vostè ha introduït en la seva intervenció.

Anem a analitzar des del punt de vista dels objectius de les inversions. Què pretenen? I a mi em sembla que hi han quatre tipus d'objectius als quals responen les inversions públiques. Unes primeres podrien ser inversions que el que pretenen és reequilibrar, és a dir, homogeneïtzar allò que no és homogeni. És a dir, hi ha unes comarques amb més PIB o amb més renda –que no sempre coincideixen–, i, per tant, voldríem que s'igualessin. Des d'aquest punt de vista, és lògic que aquestes inversions no han de tendir mai a igualar inversions per habitant, sinó tot al contrari. Per exemple, vostè ha esmentat un mandat explícit que té el Govern –i que espero que seguirà tenint–, que és el de la política de muntanya. Sota aquest punt de vista, el mandat que nosaltres rebem és que «vostès inverteixin no sé quantes pessetes per habitant, deu o dotze mil pessetes per habitant i any, a la Vall d'Aran, a la Garrotxa, al Berguedà, al Ripollès, a la Cerdanya» –etcètera, etcètera, etcètera–, «i inverteixin zero pessetes al Maresme, perquè no és comarca de muntanya».

Per tant, des d'aquest punt de vista, atenent aquest primer objectiu, és obvi que no podem tenir una política clarament igualadora, sinó, en aquest cas, tot al contrari. Hi ha, emperò, un altre tipus d'inversions, que tenen un objectiu absolutament diferent. És a dir, escolti'm, que tothom tingui els mateixos drets, que tota la mainada del país, sigui d'allà on sigui, tingui dret a una escola de qualitat. I, per tant, des d'aquest punt de vista, podria semblar que això ho hauria d'igualar la inversió a tothom, però, és clar, ja veiem que tampoc passa això, perquè el major dinamisme o el menor dinamisme d'una comarca fa que hi hagi més natalitat, que hi hagi, per tant, més mainada i que faci falta més escoles i instituts que en altres comarques. Per tant, fins i tot en aquelles que parteixen d'una voluntat homogeneïtzadora, ens trobem que la seva translació pràctica provoca heterogeneïtats notables.

Això, des del punt de vista social, però també és obvi –i vostè també n'ha esmentat algun exemple– que hi han també diferències territorials. Tots hem d'estar ben comunicats igual, però, és clar, no costa el mateix fer un quilòmetre de carretera a l'Urgell que un quilòmetre de carretera a l'Alt Urgell; és a dir, segurament, un quilòmetre de carretera a l'Urgell val cent milions de pessetes, i a l'Alt Urgell val mil milions de pessetes. És obvi que, per donar el mateix nivell de serveis als habitants de l'Urgell o als de l'Alt Urgell, hem de discriminar les inversions, multiplicant per deu les que nosaltres fem.

O, fins i tot –i agafo també un altre exemple que vostè em donava–, inversions homogènies des d'un punt de vista sectorial: tota la gent del camp de Catalunya s'ha de guanyar la vida igualment. Però això pot comportar que determinades polítiques, en determinades comarques, requereixin una gran inversió i, en d'altres comarques –perquè els sectors o els subsectors agraris són més rendibles, necessiten menys ajuda–, les pròpies inversions per a un mateix objectiu, doncs, seran molt diferents i desiguals.

Hi ha, encara, dos altres tipus d'objectius als quals responen les inversions públiques. En primer lloc, la d'incentivació dels motors. Quan hi ha una comarca, quan hi ha un territori que tira, que va endavant, perquè això continuï actuant, com a –jo diria– eina –no només de cara a aquella comarca, sinó de cara a tot el país– de generació de riquesa, cal, sovint, unes inversions molt importants. Per exemple, perquè a les comarques de Tarragona, concretament al Camp de Tarragona, la indústria petroquímica anés endavant, el Govern va haver de fer inversions substancials –des d'un punt de vista molt important: de portada d'aigües, per exemple, des de l'Ebre–, o, per exemple, inversions en tot el que és el *rack*, totes les connexions per transportar els diferents fluids, o, finalment, la mateixa incineradora de Constantí, sense la qual les grans inversions que ara vénen en tota aquella zona, no s'haurien fet.

Per tant, perquè això tirés, s'han hagut de fer unes grans inversions, que s'han hagut de fer allà, evidentment, discriminant amb relació a altres territoris, però, a la llarga, lògicament, aquesta riquesa es difon a tot el país.

I, finalment, un últim objectiu de les inversions són les que en podríem dir de descongestió, que potser les més clàssiques serien les polítiques de transport públic. És obvi que, nosaltres, la inversió que efectuem per habitant en matèria de transport públic és molt més alta a la ciutat de Barcelona que no pas la que pot ser, doncs, a la ciutat de Figueres, perquè, òbviament, les necessitats socials –també ecològiques– per què nosaltres apostem fan que per habitant hi hagi unes xifres, realment, molt més importants d'inversió.

I es pot imaginar que, si nosaltres tenim aquests quatre tipus d'objectius, els quals, tots quatre, generen, diguem-ne, heterogeneïtats pel que fa a les diferents comarques, és obvi que la suma de quatre paràmetres diferents també ens acaba donant una suma distinta. I és més: no només existeixen aquestes limitacions des del punt de vista del compliment dels objectius, sinó que apareixen, també, altres limitacions que fan que aquests

càlculs siguin difícils de quadrar des del punt de vista d'aquest desideràtum, que crec que no ha de ser un desideràtum polític, de tothom igual.

Hi ha inversions que no són comarcalitzables, hi ha inversions que, essent a una comarca, beneficien l'altra. Per exemple, aquesta tarda crec que tinc una pregunta del diputat senyor Casadesús, que és un diputat del Ripollès i que em demana que es faci una inversió, no al Ripollès sinó a Osona, que és la variant de Sant Quirze i de Montesquiu. És obvi que els més interessats perquè es faci aquesta inversió no són els d'Osona –home, els de Sant Quirze i de Montesquiu, suposo que sí, perquè necessiten treure's el trànsit de dintre–, però, globalment, qui més desitja això és el Ripollès. Per tant, el moment en què nosaltres fem aquesta inversió no computarà com a Ripollès, però els grans beneficiats, òbviament, en són els ripollesos.

Hi ha, també, una altra limitació pel que fa a aquestes estadístiques que es generen, no?, que són l'efecte de les transferències. Miri: tots aquests diners –molts diners– que, la setmana passada, vàrem signar al contracte programa de transport públic, amb el conseller Mas, el ministre Rato, l'alcalde de Barcelona i el president de l'Entitat Metropolitana del Transport, i que suposa que el dèficit del transport públic és sufragat, en gran mesura, per l'Administració de la Generalitat i de l'Estat –també de les altres administracions, però el gran esforç, el 38%, l'Administració de la Generalitat; el 37%, l'Administració de l'Estat..., d'aquest gran esforç, curiosament, una part es comarcalitzarà i l'altra no. El que va a Ferrocarrils de la Generalitat, com que és una empresa pública nostra, acabarà apareixent com a comarcalitzat; el que va a Transports Metropolitans, com que és una empresa d'àmbit local, no apareixerà comarcalitzat.

L'objectiu d'aquest diner és el mateix, tant si un ciutadà agafa el metro com si agafa els Ferrocarrils de la Generalitat. Per tant, aquesta és una altra limitació amb aquests càlculs d'homogeneïtat que vostè ens proposava.

Finalment, hi ha encara una altra limitació molt clara i molt òbvia, que són les competències. És obvi que, per exemple, en tema de carreteres hi ha algunes comarques en les quals qui té més les carreteres són les diputacions, i li posaré un exemple molt clar: el Montsià. Al Montsià la majoria de carreteres són de la Diputació de Tarragona, i s'hi ha fet una gran inversió, però aquesta no apareix. Per què? Doncs, perquè la Generalitat, per la història, pel repartiment competencial, no hi té carreteres.

Per tant, jo, amb tota aquesta reflexió, voldria situar, una mica, aquest debat –ho repeteixo: molt interessant des d'un punt de vista intel·lectual– sobre si hauríem de complir aquest desideràtum de dir: «tothom igual», o, en canvi, hem d'anar més per programes.

La meva opinió, l'opinió del Govern és que, lògicament, el que té importància són els programes d'inversió, responnent a objectius polítics.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor conseller d'Economia, Finances i Planificació, demana la paraula?

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí, gràcies, senyor president. No, és que com que hi ha hagut una referència en aquesta primera part de la interpellació, per part del diputat senyor Fabregat, tan explícita al tema dels pressupostos, jo, encara que si guin trenta segons, li demano que em permeti fer una petita intervenció.

El president

Té dos minuts.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Bé, doncs, aleshores, simplement, per dir-li, senyor Fabregat, una mica, el que he dit abans, no?, però per dir-ho directament al seu propi grup, no?, que és que el nostre Govern demana aquest temps, crec que prudential, per poder fer les coses bé. Vostès han donat suport a alguns pressupostos de la Generalitat aquests darrers anys, i saben per experiència que uns pressupostos no són una cosa qualsevol, que val la pena fer-los amb cura i que val la pena fer-los, diguem-ne, amb tot el detall possible i amb tota l'acumulació de coneixements millors que pugui tenir un Govern i els mateixos grups parlamentaris en el moment de la seva tramitació, no?

Jo, el que els puc dir és que nosaltres, lògicament, ja hi hem començat a treballar. Jo, com vostè recordava, en el primer Govern, després de la seva mateixa constitució, en la primera sessió de Govern, ja vaig informar d'aquest marc general –molt general, òbviament; no es va poder entrar en detalls–; ja en aquestes setmanes nosaltres hi estem treballant, ho seguirem fent, lògicament, en aquestes setmanes que ve, en les setmanes vinents, i, simplement, un últim apunt, no?: ja hi ha coses que tenen transcendència econòmica per als propers anys i que, malgrat no tenir els pressupostos aprovats, ja les estem decidint, no? Per exemple, el conseller Macias feia referència al tema del finançament del transport públic –això compromet recursos de cara als propers anys– i, per exemple, vostè feia una al·lusió al tema del Departament d'Agricultura; doncs, sàpiga que el mateix conseller d'Agricultura ja va presentar el Pla de desenvolupament rural, que, lògicament, també suposa comprometre pressupostos de cara al futur.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies a vostè. El diputat senyor Fabregat, si ho demana, té, a més dels cinc minuts de rèplica... No ho demana. Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Els cinc minuts que li corresponen...

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja em permetrà, conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que, primer, faci una referència molt breu a les paraules del conseller d'Economia i Finances, el conseller Mas.

Nosaltres li agraïm –i li ho agraeixo en nom del Grup Parlamentari Popular– que vostè ens hagi dirigit aquestes paraules i hagi fet referència que estan treballant el pressupost. Li volem demanar, un cop més: com abans millor, com abans millor presentin aquest pressupost. Perquè aquest pressupost no solament pot afectar –i l'afecta, com li he dit abans– la política que pugui desenvolupar el Govern de la Generalitat, amb noves conselleries, amb reestructuracions dins d'aquestes noves conselleries –i aquí hi ha dos consellers als quals afecten aquestes noves reestructuracions del Govern–, sinó que també, a la vegada, afecten els municipis de Catalunya, que, a la vegada, també afecten polítiques que s'han de desenvolupar pels mateixos municipis, i, a la vegada, afecten una acció inversora que s'ha de dur a terme.

Vostè em parlava, conseller Macias, de quatre paràmetres d'objectius, i jo crec que vostè mateix s'està contradient. Vostè ha dit: «Home, és molt interessant, però no es pot homogeneïtzar ni es pot parlar, de vegades, de les pessetes per habitant». Evidentment, hi he fet referència, també, en la meua primera part de la interpellació, en deixar, entre d'altres aspectes, de banda les comarques d'alta muntanya, però és el que reclamen vostès al Govern de l'Estat, contínuament. És a dir, li diuen: «Volem que hi hagi el 16% d'inversió des de l'Estat a Catalunya, perquè hi ha el 16% de població.» Miri, per aquesta regla de tres, el Barcelonès s'ho enduria tot. Això no pot ser, no és possible.

Però, en tot cas, el que sí que li demanem és que aproximïn al màxim –i que no hi hagi les diferències, com abans hi he fet alguna referència– aquestes pessetes per habitant al conjunt de Catalunya, deixant de banda, evidentment, per aspectes que tots coneixem –principalment, per la seva orografia–, les comarques d'alta muntanya.

Jo li he fet sempre referència a la inversió comarcalitzada, amb dades de la Sindicatura de Comptes. És clar que hi ha una inversió no comarcalitzada que afecta el conjunt. Quan es fa l'Eix transversal, té una afectació sobre unes comarques centrals de Catalunya i, quan es fan determinades altres obres, té afectacions sobre altres indrets, però li he parlat de dades de la Sindicatura de Comptes, d'un període totalment ja analitzat, i li he parlat d'inversió comarcalitzada.

Vostè ha fet referència a la paraula «reequilibrament». Miri: el diputat que li parla no parla mai de reequilibrament, perquè, si parlem de reequilibrament, és que, alguna vegada, això estava equilibrat, i, equilibrat, no ho ha estat mai –em sembla que no ha estat mai, equilibrat–, amb la qual cosa no podem parlar de reequilibrament. Parlem d'equilibrament territorial i no de reequilibrament. Perquè, en tot cas, si haguéssim de parlar de reequilibrament, amb dinou anys de Govern,

és que vostès encara haurien desequilibrat molt més el territori, al llarg d'aquests dinou anys.

Quan parla d'aspectes de qualitat –i ha posat un exemple–, jo crec que és bo i crec que està fent un bon esforç el Govern en temes d'escoles com les de qualitat, però encara hi ha molts barracons a Catalunya, conseller; encara hi ha molts barracons al Departament d'Ensenyament, i, concretament, GISA, l'empresa pública, ha d'actuar perquè es vagin fent aquestes inversions.

I, ja per acabar, conseller, quan parla dels aspectes socials i de les necessitats socials, li posaré un clar exemple. A vegades, utilitzant la bona fe dels ciutadans –utilitzant la bona fe dels ciutadans–, es pot, per exemple, dir: «Barcelona necessita aigua» –quan parla de Barcelona, ja parla de Barcelona i de la seva àrea metropolitana. I és veritat: hi ha determinats moments que Barcelona necessita aigua. I això es pot solucionar amb un transvasament, sigui d'allà on sigui, amb un transvasament –no vull entrar en quin lloc ha de ser el transvasament, o si hi ha d'haver un possible transvasament. Però, si li porten les aigües a Barcelona, no li portarem més indústria, a Barcelona, per exemple? No desequilibrarem, per exemple, si porten aigua de l'Ebre, unes possibilitats que poden tenir les comarques del Baix Ebre i del Montsià, o la comarca del Tarragonès, per exemple, o si portessin aigua des d'un indret de Lleida? Un altre aspecte molt diferent seria portar aigua des del Roine, amb la qual cosa un dels aspectes socials també es pot mirar segons molts punts de vista.

Espero, senyor conseller, que, amb la Moció que nosaltres li presentarem, puguem arribar a un acord i que hi hagi la unanimitat de tots els grups o del màxim de grups possibles de la cambra per tirar endavant la inversió comarcal a Catalunya pel Govern de la Generalitat, i que, dins de poc, tinguem els pressupostos per poder treballar per al nou mil·lenni, per a l'any 2000.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller d'Obres Públiques...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, permetin-me acotar, també, alguns conceptes, no? El primer concepte és d'equilibri i de desequilibri.

Mirin: en política de muntanya, que surt d'una llei d'aquest Parlament que parla de comarques deprimides, de comarques amb problemes de despoblament, etcètera, aquest mateix preàmbul, utilitzat ara fa quinze anys, sembla que ara no té gaire sentit. No fa gaires dies una entitat dependent del Govern va presentar el seu estudi del PIB de l'any 98, i llavors resulta que els creixements més alts es produeixen en algunes comarques de l'entorn metropolità, però es produeixen, per exemple, també a l'Alta Ribagorça, al Pallars Sobirà, a la Cerdanya, de manera realment espectacular i per sobre de la mitjana de Catalunya. La Val d'Aran, aquest any, no, però, altres anys, sí.

Els índexs de natalitat i de rejuveniment més curiosament espectaculars es produeixen al Pallars Sobirà, que, fa quinze anys, tots dèiem que era una de les comarques amb més risc de despoblament. Per tant, segurament, hem de convenir que les coses han canviat, i, en això, tots hi estarem d'acord.

Nosaltres hem de defensar que, fruit de la política de muntanya, aquesta política de muntanya, alguna part d'aquest èxit haurà tingut.

Jo voldria, en aquest sentit, fer avinent al senyor diputat i als senyors diputats la meva satisfacció perquè en aquests moments en què ja disposem de dades provisionals del seguiment dels plans comarcals de muntanya, podem concloure que els plans comarcals de muntanya vigents, del 95 al 99, que no són tots, que són els de l'Alt Urgell, del Berguedà, de la Cerdanya, de la Garrotxa, del Pallars Sobirà, del Ripollès i del Solsonès –els altres tres vencen el 2000– i que tenien una despesa programada, del 95 al 99, de 75.132 milions de pessetes, la despesa realitzada fins al 99 supera ja aquesta quantitat i és de 75.743 milions, és a dir, 600 milions de pessetes més.

Per tant, des d'un punt de vista de la inversió, s'han pogut complir amb escreix aquests plans comarcals, sobretot en una època en la qual la despesa pública, precisament, també s'ha hagut de constrenyir.

És obvi que no s'han fet tots els programes que contenen els plans, però, en canvi, se n'han fet d'altres, no previstos; en alguns es deia: «Farem la carretera aquella i valdrà 100 milions». Doncs, en algun cas, això que es deia que valdria 100 milions, n'ha costat 200, i, per tant, hi ha hagut aquests efectes. O, quant a altres obres que es deia que es farien els mateixos consells o els ajuntaments, ens han dit: «No, en lloc d'aquesta, fes aquesta altra».

Però, des del punt de vista de la inversió pública, 75.743 milions realitzats en aquestes comarques –no parlo de les tres que queden, perquè, l'anàlisi final, la farem el 2000. Per tant, compliment dels plans comarcals de muntanya.

Per tant, senyor Fabregat, des d'aquest punt de vista, vostè ja es pot imaginar que segurament a l'hora de redactar i donar tramitació –i espero que aprovació a la Moció–, jo crec que amb el seu Grup i amb molts altres grups –espero que amb la majoria de grups– ja ens hi trobarem; ens hi trobarem posant de manifest la necessitat de polítiques de reequilibri, o d'equilibri –ja deixem per a altres àmbits aquesta discussió–; ens hi trobarem també pel que fa a la necessitat que la inversió pública pugui tenir un tractament positiu en els pressupostos d'aquests propers anys, i, sobretot, ens hi trobarem amb una cosa molt important, que és poder ser rigorosos amb el compliment dels programes d'inversió del Govern.

Jo tinc la percepció que aquest compliment és molt intens, i li esmentaré per acabar que en aquest moment, per exemple, tenim el conveni d'infraestructures de la vigència 98-2000, que financem la Generalitat i l'Estat amb 45.000; 30.000, la Generalitat i 15.000, l'Estat, en la inversió en transport públic en l'àmbit de Barcelona.

En aquests moments, és a dir, com que encara queda un any, el nivell de compliment és del 70%, tocaria el 66%. I, per tant, la totalitat de les obres es podran complir en un període tan curt de tres anys.

Ja s'adonarà que si amb una inversió de la magnitud i de la complicació com és el transport metropolità es compleixen els plans d'inversions, la nostra voluntat és fer-ho així amb la resta de les inversions del Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, les conselleres de Justícia i de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient i d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta adreçada al president de la Generalitat la fa l'il·lustre diputat senyor Carles Pellicer, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per afrontar l'efecte 2000 (tram. 317-00003/06)

El Sr. Pellicer i Punyed

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president, davant el canvi d'any i a les portes del nou mil·lenni, es parla molt de l'efecte 2000, efecte que ha generat una gran expectativa social, ja que pot afectar el funcionament dels sistemes informàtics i tecnològics que utilitzen un format de dades reduït, i, com a conseqüència, els serveis públics, infraestructures, organitzacions i empreses del nostre país.

Atenent el treball fet per diferents institucions i administracions i pel mateix Govern, per tal d'evitar unes possibles conseqüències no desitjades, ens agradaria saber les mesures i les actuacions que té previstes el Govern per tal d'evitar les repercussions dels tan anomenats i suposats efectes.

Per tot això, el nostre Grup li formula la següent pregunta: quines són les mesures adoptades pel Govern de la Generalitat per afrontar l'efecte 2000?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solely)

Bé, s'han pres tota una sèrie de mesures des que es va començar a treballar en això, que va ser a finals del 96, tant pensant en els departaments de la Generalitat, i no només per a dades, sinó també, per exemple, per a respiracions assistides en els hospitals, no? Departaments de la Generalitat o bé tota la societat, les altres institucions, ajuntaments, etcètera, i en aquesta línia, d'ençà d'aleshores, s'han dut a terme, s'han revisat més de 30.000 programes i s'han readequat els sistemes al suposat efecte 2000.

A part d'això, s'ha de dir que ens hem dirigit a tots els ajuntaments, concretament els ajuntaments de més de mil habitants; ens hem dirigit a les empreses subministradores de serveis bàsics i a les empreses que, si funcionessin malament, podria això tenir una repercussió negativa per a la societat en general. I tot això, concretament, vol dir que la Generalitat hi ha dedicat un pressupost de 2.900 milions. Això, en termes generals. Després, ja anant més a coses més concretes, li diré que ara, finalment, d'ençà de fa tres mesos, s'ha entrat al que podríem dir l'etapa operativa –tota la resta ha estat durant aquests tres anys llargs, doncs, una preparació–, s'han elaborat una sèrie de plans de contingència departamentals, dels quals li diré els més importants i els que afecten més, concretament, en fi, per a l'àrea d'emergències i de protecció civil, seguretat ciutadana, és a dir la policia, Servei Català de Trànsit, sanitat, etcètera.

I, concretament, pel que fa a referència a la Direcció General d'Emergències, li donaré uns exemples, les àrees en les quals s'ha treballat –i esperem que bé–: subministrament d'aigües, subministrament d'energia elèctrica, gas, telecomunicacions, autopistes, carreteres, etcètera; i després, també, d'una manera molt especial, sanitat, i s'ha posat en marxa un pla més específic pel que fa referència a l'Ajuntament de Barcelona, a l'àrea de Barcelona, coordinant-se amb les delegacions del Govern, l'Ajuntament i la sanitat.

I, com a exemple, li diré –avui el diari en parla– que entre les moltes coses que s'han fet, una d'elles ben concreta, és posar-se en contacte amb els organismes sanitaris de Nova Zelanda, perquè... –ho poso com a exemple. No, no riguin: és que l'efecte 2000 es produirà dotze hores abans a Nova Zelanda que aquí, i per tant, de cara a segons quines coses, doncs, la informació que ens puguin donar sobre el terreny i sobre l'experiència pot ser útil. Els ho poso només com a demostració que se segueix el tema des de molt a prop.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Vol torn de rèplica el senyor diputat? Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si la compra del local de Convergència Democràtica de Catalunya a la companyia Enher té cap relació amb el tracte que ha demostrat el Consell Executiu envers aquesta companyia (tram. 317-00004/06)

La segona pregunta la formula el diputat senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, la compra molt per sota del preu de mercat del local de Convergència, de la qual vostè és el president, a la companyia Enher, té alguna relació amb el tracte benèvol i protector que ha demostrat el Consell Executiu, que vostè presideix, respecte a aquesta empresa? Creu que el tracte fiscal rebut pel Govern a la compra és el correcte?

El president

Moltes gràcies, senyor Boada. Molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, jo li nego que hi hagi hagut un tracte benèvol i protector per part del Govern de la Generalitat respecte a aquesta companyia elèctrica; per tant, no hi pot haver hagut cap relació de la que vostè diu respecte a res en general, perquè no hi ha hagut aquest tracte. És a dir, falla el que en podríem dir la premissa major.

A part d'això, jo crec que jo estic aquí no en tant que president de Convergència, sinó president del Govern de la Generalitat, i, per tant, no em correspon entrar en un tema que el partit ja ha contestat per l'únic àmbit en què això s'ha tractat, que és el mediàtic.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, pot replicar.

El Sr. Boada i Masoliver

Jo li diré, senyor Pujol, unes quantes coses que sí competeixen al Govern. En principi, Convergència –de tots és sabut– ha comprat un edifici per sota del valor de mercat i per sota del valor de taxació, fins i tot, cosa inaudita en el sector. Enher ha regalat, des del nostre punt de vista, a Convergència 200 milions de pessetes; a canvi de què, senyor Pujol? A canvi de protegir l'empresa de la seva implicació en els incendis que ha patit el país? A canvi de votar amb el Partit Popular atorgar una subvenció d'1 bilió 300.000 milions a les elèctriques, que haurem de pagar tots els ciutadans? A canvi de la passivitat del Govern enfront la negligència d'Enher, que ha provocat múltiples talls de llum en el nostre país, pel manteniment deficient de les línies? A canvi d'una actitud més belligerant i autoritària del conseller Subirà que la mateixa Enher amb la construcció de la línia de les Gavarres enfront l'oposició dels ciutadans de la zona? A canvi de mantenir el conseller

Subirà en el Govern? Preguntes que necessiten una resposta clara.

Però, a més, en aquesta compra-venda Convergència ha fet un frau fiscal i ha actuat de mala fe. En el preceptiu pagament de l'impost sobre transmissions patrimonials, Convergència ha declarat una base tributària real inferior a la legal, que ha de ser 2,5 vegades el valor cadastral de l'immoble. Convergència ha declarat una venda per valor de 450 milions, quan ho havia de fer per 879 milions. Vostè, com a president de Convergència, ha defraudat la hisenda catalana 30 milions de pessetes. Espero que, malgrat ser nomenat el seu successor, el senyor Mas actuï amb contundència davant aquest frau fiscal. O sigui, més de 200 milions de regal d'Enher i 30 milions de frau al Govern, aquest és el balanç d'una operació èticament i moralment reprovable, senyor Pujol, que si no el soluciona, haurà de tenir un tractament judicial.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president.

El president de la Generalitat

Ja li he dit que no em correspon entrar en això. En tot cas, si tot això que vostè ha dit fos veritat, suposo que a qui correspon entrar-hi ja hi hauria entrat, i fa temps que tot això s'ha plantejat i no hi ha entrat, i no em refereixo a ningú del Govern sinó a d'altres àmbits de l'Administració, de l'Administració política i judicial del país.

Li vull recordar només, i sense entrar en detall d'això, que el que és habitual sempre, i tots ho sabem, des del que pugui fer el Banc de Santander fins el mateix Institut Català de Finances, que la valoració per hipoteques sempre és més alta que la valoració del mercat, que l'autèntica valoració de mercat, i que la pugui fer, doncs, un taxador oficial no vinculat concretament a un crèdit o a una hipoteca. Ara bé, a part d'això, diu: «A canvi de què?» No, a canvi de res, el que sí que hem fet és una política, que vostès han criticat molt, però que ha representat que de l'any 95 a l'any 99 la tarifa elèctrica d'ús domèstic ha baixat un 12,4%, i que la tarifa elèctrica industrial ha baixat un 16,2%. Això és concretament la política que nosaltres hem fet, i hem empès perquè hi hagués el màxim possible de liberalització –al més ràpida possible, això sí–, perquè això permet... Què permet? Doncs, permet que qualsevol empresa que gastí a l'any més de 12 milions de pessetes en energia té ara accés lliure al mercat, i això s'està aplicant ja. Una inversió important, per exemple, en aquests moments, en el camp de la generació al polígon petroquímic de Tarragona, per exemple, doncs, es farà amb RWE, que és una companyia alemanya, i no amb les companyies espanyoles, i com això tantes i tantes coses, i això ha tingut un gran efecte positiu sobre la nostra competitivitat, la nostra economia i la creació de llocs de treball.

I a tot arreu passa, a tot Europa passa –es podrà discutir un punt o un altre, però, com a norma, passa– que

quan es modifica un marc legal que hi havia, i això està passant, doncs –no a França, perquè va molt endarrerida en això, però sí a la resta de països europeus–, doncs, quan es modifica la part legal es busca la manera de compensar la gent que fins aquell moment, legalment, fruïa d'aquell marc, i això és el que s'ha fet concretament a Espanya.

El president

Molt honorable president, gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la condemna de les actuacions que impedeixen l'exercici de la llibertat d'expressió a les universitats catalanes (tram. 317-00008/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, té previst condemnar explícitament i amb fermesa les actuacions que impedeixen l'exercici de la llibertat d'expressió a les universitats catalanes?

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

No ho hauria de tenir previst, perquè ja les he condemnades tres o quatre cops, perquè cada dia em demanen el mateix: les he condemnades amb tota rotunditat, com sempre faig, i vostè ho sap. Tingui present que jo, no per res, sinó per edat i per circumstàncies, tinc un full de defensa de la democràcia molt més llarg que el de vostè, i, per tant, jo això ho he condemnat sempre, i més aviat a vegades he tingut alguna crítica quan he fet notar a alguna universitat que han d'anar més amb compte de ser més atents al que en podem dir la conservació de l'ordre públic dintre de la mateixa universitat.

En fi, de tota manera, si ho desitja, novament ho condemno amb tota rotunditat.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, els joves no són menys democràtics que la gent que té més edat, que alguns de nosaltres. I, en qualsevol cas, no tinc cap dubte que tots compartim la preeminència del diàleg sobre la violència; no tinc cap dubte que dins del respecte a l'autonomia universitària les autoritats acadèmiques i polítiques no poden manifestar-se ni per passiva ni de forma comprensiva davant d'actes i fets antidemocràtics que s'estan produint; no tinc, tampoc, cap dubte que la llibertat

d'expressió –vostè ho compartirà amb nosaltres– ha d'estar garantida a tots els àmbits de la nostra societat, i encara més a les universitats catalanes, que, per definició –ahir mateix ho va recordar el Consell Interuniversitari–, són un recinte de llibertat malgrat que avui en algunes universitats catalanes es produeixen mordasses ideològiques.

Per això, senyor president, no puc compartir que vostè qualifiqui de ximplers els intolerants, no puc compartir que vostè pugui reaccionar amb condemnes benevolents, no puc compartir que vostè titlli de provocadors aquells que des de fa mesos, infructuosament, intenten defensar les seves idees allunyades des de la perspectiva nacionalista, en algunes universitats catalanes. Tampoc puc compartir, senyor president, que les condicions de provocador es puguin assignar ara, com fa molt de temps se'ns repartien carnets de catalanitat en funció de la defensa de determinades idees, i per això li demanem que rectifiqui, per tal que no introduïxi el «però» en la defensa de la tolerància. Tots hauríem de compartir, senyor president, aquesta defensa de les idees, perquè no és pas un acte provocador, sinó, ben al contrari, un objecte i una defensa de les idees, que ha de ser sempre objecte de respecte.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, avui em sento, per la proximitat del Nadal, molt benevolent, i per tant, doncs, faré feliç el senyor Vidal-Quadras parlant d'ell, no? –que és, sobretot, el que suposo que busca.

Miri, jo no vaig dir que allò fos una provocació, i, en tot cas, vaig dir que era un acte que s'havia de fer i que s'havia de deixar fer, sense cap mena d'impediment. El que vaig dir és que l'actuació, en general, del senyor Vidal-Quadras era provocativa. I té tot el dret a ser-ho, eh? També li ho respectem. Però, en fi, no deixa de ser veritat que té un lèxic ofensiu, insultant constantment. Diumenge passat a mi em va dir que em dedicava, jo, «a dar oxígeno a los terroristas». Molt bé. Per tant, això és la seva tònica constant, i, davant d'això, no s'ha de mossegar l'ham, i a part de moltes altres coses, d'anti-democràtics, del que vulgui, que puc dir de la gent que va interrompre aquell acte, permetin-me que els digui que són «tontos». Perquè, realment, si són independentistes i no només uns busca-raons sistemàtics o uns violents sistemàtics, aleshores s'ha de dir que el que van fer va ser fer un joc, van fer un regal a gent que, realment, el que busca fonamentalment és això.

Per tant, llibertat d'expressió també quan s'utilitza per a la provocació. Ara, també és llibertat d'expressió dir que crec que hi ha una sistemàtica recerca de la provocació en l'actuació d'alguns personatges, i vostè ho sap. Perquè suposo que quan el senyor Vidal-Quadras va dir que, concretament, els votants del Partit Popular havien de votar el PSC a les últimes eleccions, vostè ho devia considerar com una provocació, m'imagino.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

És clar que només ho va referir, això, als votants més anticatalanistes, però una provocació ho devia ser, i vostè ho sap.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la política del Govern relativa a les autopistes en règim de concessió (tram. 317-00011/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quina és la posició del Govern, senyor president de la Generalitat, davant el règim d'autopistes de peatge en empreses de concessió, particularment sempre de les mateixes empreses al llarg de tots aquests anys, no pas a Nova Zelanda i davant l'efecte 2000, sinó a Catalunya i ara mateix.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, doncs, bàsicament, és seguir en la línia que hem fet en aquests últims temps, que ha conduït, ha fet possible reduccions molt importants, fins i tot de peatges, i fins i tot rescats, i que, a més, després ha estat assenyalada novament en un grup de treball d'aquest Parlament, grup de treball per a la reducció dels peatges, i que va presentar les seves conclusions el dia 21 de juliol. Anirem per aquesta línia.

Vull recordar que ja hi hem anat, que des de l'abril del 96 el Govern de la Generalitat ha insistit molt en això –amb èxit–; seguirem per aquí. També hem procurat –amb èxit, també– que hi haguessin més inversions i infraestructures a Catalunya, cosa que indirectament ajuda a evitar que s'hagin de fer autopistes de peatge. I, finalment, vull fer notar que hem aconseguit que, per part de l'Administració central, s'entri en una cosa que fins ara no havien entrat, que és que es facin autopistes de peatge a fora de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Catalunya té el 16% de la població de l'Estat i en canvi suporta el 72% dels peatges en el conjunt de l'Estat. En els últims pressupostos generals de l'Estat, el Grup de Convergència i Unió, amb el qual alguna vinculació té el Grup que dona suport al Govern de la Generalitat, vostès han presentat una esmena que vol donar cobertura al que és, per nosaltres, una situació, si més no, directament irregular, amb plena connivència amb el Ministeri de Foment, el ministre del qual vostès han salvat en tantes ocasions en el Congrés dels Diputats a Madrid.

El cert és que, en tot el que fa referència a aquestes autopistes de peatge en règim de concessió, han fregat ben sovint la via d'una mena de viacrucis, si no il·legal, sí directament irregular –pensem en el cas concret de l'exempció de l'IBI o bé, a un altre nivell, la concessió directa.

El que sí que és cert és que un cop ha acabat l'etapa inicial d'explotació s'han produït pròrrogues de concessions a les distintes empreses concessionàries –Aucat, Autema, Acesa, Túnel del Cadí, Aumar–, que aquest conjunt d'empreses en poc més de deu anys han obtingut 267.000 milions de pessetes de benefici i que, al nostre entendre, calen garanties que l'augment del negoci per part d'unes empreses privades hauria de tenir conseqüències positives directes per als interessos generals, és a dir, no només per a les administracions públiques de cada territori, sinó també per als usuaris habituals d'aquestes autopistes. I al nostre entendre, els peatges a l'ombra, que s'han apuntat en algun moment, no són tampoc la solució desitjable.

El més lògic seria la renovació de les concessions en acabar-se el termini i que es pogués posar fi a una situació de perpetuació d'un monopoli que no té res a veure amb una situació de lliure mercat, monopoli en mans de les empreses de sempre –sempre les mateixes empreses–, quan potser si haguessin sortit a concurs públic podrien trobar-se altres empreses probablement amb millors condicions per a la gent que no pas aquelles que n'han estat beneficiàries fins ara.

D'altra banda, el fet que un darrer membre...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...del Govern de la Generalitat hagi estat nomenat conseller delegat d'una nova empresa concessionària potser fa pensar que el tema és excessiu, que les vinculacions de membres del Govern amb aquestes empreses...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el seu temps.

El Sr. Carod-Rovira

Bon Nadal, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) El senyor president agraeix la felicitació, la ironia i desitja que no es repeteixi gaires vegades més. Moltes gràcies.

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, jo crec que vostè, com a representant d'Esquerra Republicana, pot estar tranquil precisament, no?, perquè, com sap, vostès i nosaltres, Convergència i Unió, tenim un acord pel qual pensem fer –i vostès compliran l'acord i nosaltres també– una proposició de llei per a la creació i la regulació d'un fons estatal i autonòmic –estatal i autonòmic– per a l'homologació de peatges i per al rescat. Per tant, això està en la línia del que hem fet fins ara, perquè durant els últims...

És a dir, d'ençà que Convergència i Unió, l'abril del 96, en el moment que negociava els problemes, en fi, del pacte de governabilitat de l'Estat i va posar com a condició *sine qua non* que comencessin a rebaixar-se els peatges, que fins aleshores no s'havia fet, doncs bé, d'ençà d'aleshores hi ha hagut unes rebaixes molt importants –que ara no li detallaré, perquè seria molt i molt llarg– i, fins i tot, rescats, que afecten les autopistes de les quals és titular l'Estat, però també aquelles de què és titular la Generalitat, des del Túnel del Cadí, des del Túnel de Vallvidrera, de Sant Cugat - Terrassa - Manresa, des de la Pau Casals, i fins i tot, també, concessions d'Acesa, però que són ara ja de titularitat de la Generalitat, com per exemple Mollet, etcètera.

Per tant, nosaltres hem estat treballant en aquesta línia durant tot aquest temps; seguirem treballant, d'acord amb vostès –espero–, en la línia de l'acord que vàrem subscriure, i, per altra banda, també seguirem treballant en altres iniciatives que hem pres directament amb el Govern central, negociant amb el Govern central, com per exemple l'acord del juliol del 92, per tal que el 7% dels ingressos per peatges que s'estalviaven, que es recuperaven, es poguessin aplicar, concretament, a disminució de peatges a Catalunya.

El president

Molt honorable president, s'ha acabat el seu temps, també.

El president de la Generalitat

Perdoni.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si creu que es pot defensar l'interès de Catalunya per mantenir el ministre de Foment en el seu càrrec pel fet que Convergència i Unió necessita el suport del Partit Popular (tram. 317-00013/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable president, el seu Govern avala, empara i dedica reiterats elogis públics al ministre de Foment, i això molt abans de la seva benevolència nadalenca.

Què obté Catalunya, d'aquesta actitud? O si ho vol, plantejat d'una altra manera, creu vostè que un bon govern per a Catalunya pot dependre d'un joc inestable d'intercanvis de suports puntuals entre Convergència i Unió i el Partit Popular?

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

El motiu d'aquestes votacions és un altre, que, si ho vol, després li explicaré. Però, què obté Catalunya? No pretenem obtenir-ne res; el que passa és que amb aquest Govern i amb aquest ministre tot allò que vostès tenien encallat quan estaven... (*Remor de veus.*) Sí, per exemple, l'aeroport; per exemple, el TGV; per exemple, el contracte programa, etcètera, etcètera; per exemple, doncs, passar d'un 5, d'un 6, d'un 7, màxim d'un 10% d'inversió pública a un 15%, tot això ha canviat. En tot cas, nosaltres, però, no votem el ministre per això.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Per replicar, té la paraula el molt il·lustre senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Estava cantat que la seva resposta o la seva primera rèplica aniria per aquí, però en qualsevol cas, prengui's Arias només com a exemple i com a símptoma.

Però anem en una altra direcció. Què passa amb la representació de Catalunya als consells de ministres de la Unió Europea? O, en el cas del ministre Arias –com li preguntava fa un moment el senyor Carod–, els peatges, l'aeroport, el tren d'alta velocitat? Jo crec que, amb molts exemples, el finançament, la manca de pressupost que avui ha expressat d'una forma clamorosa el conseller d'Economia i Finances, senyor Artur Mas, demostrant que no estava a punt i que no el tenia preparat, o el cúmul de despropòsits que s'han produït al voltant de la Llei d'estrangeria són més exemples d'una mala relació que aporta poc a Catalunya.

En el fons, el fons de la qüestió és aquest: quant més temps es perjudicaran els interessos de Catalunya amb aquest mercadeig constant? El tema de fons és posar de relleu que vostè sembla resignar-se al qui dia passa any empeny en comptes d'acordar un pacte de legislatura sòlid i estable amb el partit o els partits que comparteixin uns objectius comuns per a fer progressar el país.

Vostè sembla que només busca una pròrroga, un govern provisional amb pròrroga, per veure si encarrila la seva successió i una millor entesa entre Convergència Democràtica i Unió Democràtica; aquest és el seu interès, però, cregui'm, l'interès de Catalunya és molt més que això, encara que vostè no ho vulgui veure. A Catalunya li convé un govern estable, basat en un acord sòlid, explícit, al voltant d'un programa concret. Vostès fa temps...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el seu temps.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

... fa temps que han deixat d'interpretar els veritables interessos del nostre país, i, mal m'està dir-ho, bon Nadal, senyor president, i em permetrà la broma.

El president

Moltes gràcies. Vostès fan la feina que han de fer i jo també faig la meva. Gràcies. Endavant, senyor president.

El president de la Generalitat

Doncs, igualment, bon Nadal a tothom, (*rialles*); per no ser menys, s'entén.

Bé, escoltin, escolti, vostè que ja no és tan jove hauria de tenir més experiència. Abans he dit que hi ha qui és molt jove i no sap segons què, però vostè sap que nosaltres, (*remor de veus*), la política d'estabilitat i de governabilitat l'hem practicada sempre, amb UCD, amb vostès –amb vostès–, i ara la practiquem amb els únics que la podem practicar, que és el Partit Popular, perquè és el que té la majoria, i això ho hem fet, no?, i això, de vegades, doncs, realment, és complicat, no?

La veritat..., diu: «Fins a on?» Home, encara no hem hagut d'arribar a les situacions d'extrema dificultat de quan havíem de donar suport a presidents del govern i a ministres embolicats en temes com el GAL o com el senyor Roldán. (*Remor de veus.*) I bé, doncs, res més.

Ara, a part d'això, a part que creiem que és bo que el país –el «país» vull dir tot l'Estat, però, a més, Catalunya– pugui fruit d'una situació d'estabilitat de la qual, afortunadament, tots plegats estem traient un bon fruit, tothom –tothom.

Bé, per la resta, ja que vostè diu, parla d'altres coses que no tenen res a veure amb això..., jo mentre vostès es distreguin amb coses d'aquestes, de la successió i tot això, ja em va bé, perquè mentrestant, doncs, vostès perdran el temps i no es fixaran en el que s'han de fixar. Però nosaltres el que farem, simplement, serà governar, que és la nostra feina, que, a més, sàpiga una

cosa, en aquest Parlament, som els únics que ho podem fer.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

Modificació de l'ordre del dia

Abans de continuar amb l'ordre del dia, aquesta Presidència fa avinent que el portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds ha sol·licitat de posposar la pregunta número 6 de l'ordre del dia.

També el portaveu del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha manifestat la seva voluntat de canvi de tramitació de la pregunta que figura amb el número 11 a l'ordre del dia, i que s'ha demanat que sigui resposta per escrit.

A petició del Govern es proposen per a una altra sessió plenària les preguntes dels punts 15, 16 i 17 de l'ordre del dia.

Pregunta al Consell Executiu sobre la constitució del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (tram. 310-00002/06)

Per tant, correspon ara tractar la pregunta al Consell Executiu sobre la constitució del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, formulada per l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla. Té la paraula.

El Sr. López Bulla

Quan pensa el Consell Executiu procedir a la constitució del Consell de Treball, Econòmic i Social, senyor conseller?

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Treball.

El conseller de Treball

Senyor diputat, vostè ja sap que, per part de les diferents entitats i organismes que conformen el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, s'han de designar aquelles persones que seran els seus representants per poder ser nomenats. Des d'aquesta perspectiva, per part del Govern, i en concret per part de la Conselleria de Treball, en el seu moment, es va sol·licitar a totes aquestes entitats i organismes que per favor designessin les persones.

Amb aquesta situació, hi van haver respostes de molta mena; hi van haver entitats i organismes que sí que van designar les persones; hi van haver entitats i organismes que van aprofitar la sol·licitud per queixar-se sobre la representació que tenien en el Consell, i hi van haver altres entitats i organismes que no van designar les persones. Conseqüentment, si no es designen les persones

no és possible el nomenament i si no és possible el nomenament no és possible la constitució del Consell.

El que per part d'aquesta Conselleria ja s'ha fet durant aquest any és procurar accelerar i incentivar les entitats i organismes que encara no han fet les designacions perquè les facin.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Senyor diputat, per a la rèplica...

El Sr. López Bulla

Senyor conseller, jo crec que és indecorós moralment i políticament inacceptable que una resolució de fa dos anys i mig que aprovava la constitució del Consell de Treball, Econòmic i Social tingui aquesta resposta, que per mi és una fugida d'estudi clamorosa. Crec que és una excusa de mal pagador i penso que és absolutament imprescindible que es posi en marxa aquest instrument, també perquè sigui una eina important que doni cabuda a l'institut de condicions de treball que demanava jo aquest matí. Espero que no s'escudi en els cent dies de cortesia i que empenyi els agents socials i econòmics, i especialment l'Administració, a posar en marxa l'instrumental perquè es creï definitivament i urgentment aquest important institut.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller de Treball

Senyor diputat, no entengui que és excusa de mal pagador dir que s'ha fet el possible perquè les entitats i els organismes designin aquestes persones.

El que nosaltres procurarem és amb el màxim consens, i el que sí que farem –i no ens excusarem amb els cent dies, perquè ho farem des de la tornada de vacances– és procurar precisament que aquestes entitats, aquests organismes, designin aquestes persones. El que seria absolutament impropedent i no seria ètic seria, organismes i entitats que tenen la plena responsabilitat, forçar-los exactament a les persones que han de nomenar. I el que pot tenir absolutament clar és que, per part d'aquest Govern, el que està interessat és a posar en marxa el més ràpid possible el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les propostes d'hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública de copagament per l'usuari de determinades intervencions quirúrgiques (tram. 310-00003/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras i Siñol, sobre les propostes

d'hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública de copagament per l'usuari de determinades intervencions quirúrgiques. Té la paraula la il·lustre senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller de Sanitat, fa pocs dies, a mitjans de novembre, va sortir una notícia en un diari d'àmbit nacional que deia que el Clínic introduïa el copagament en algunes prestacions per falta d'ingressos de Sanitat. Deia que l'hospital ofería als seus pacients serveis com una clínica privada, oferint-los serveis addicionals, especialment amb confort en l'allotjament, a canvi d'un pagament addicional, és a dir, la possibilitat de disposar d'habitacions individuals.

També deia la notícia el desig de l'hospital d'obtenir nous ingressos a través d'obrir les consultes externes a la tarda per als pacients de pagament. I ja està en marxa, i així és, pel que fa als metges del sistema digestiu, dels dermatòlegs i dels uròlegs, i es pensa ampliar a d'altres especialitats.

La mateixa fórmula es desitja aplicar a intervencions quirúrgiques, i ja s'aplica pel que fa a la reproducció assistida, ja que, pel que fa als tractaments de reproducció assistida, en aquests moments les llistes d'espera per a la sanitat pública estan a tres i quatre anys.

També deia que les intervencions més freqüents –cataractes, etcètera– no es podran oferir a les mútues, sinó a pacients que vulguin pagar ells mateixos les activitats per evitar les llistes d'espera. Aquestes són paraules del director mèdic de l'Hospital Clínic, i deia també que en aquestes intervencions podria permetre's que el pacient pagués les pròtesis i que Sanitat pagués la intervenció per evitar l'espera.

Què n'opina de tot això, senyor conseller? Quin és el seu posicionament en aquest tema?

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Senyor conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre senyora diputada, jo el que conec d'aquestes propostes de copagament ho conec pels mitjans de comunicació. Mai he tingut sobre la taula cap tipus de proposta. La presidenta del Patronat, la senyora Julia García Valdecasas, mai m'ha fet una proposta d'aquestes característiques, i ja li avanço que si en algun moment me les fes –i m'estic referint al tema del copagament–, doncs no les comparteixo de cap manera, no les compartiria.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor conseller, com pot ser que només ho conegui pels mitjans de comunicació, si realment a les tardes s'estan passant aquestes consultes externes que abans li he dit? És increïble! És un hospital de la xarxa hospitalària d'utilització pública en què més del 90%, gairebé el 95%, de la seva activitat és activitat que es fa per als pacients de la sanitat pública que li envia el Servei Català de la Salut. Per tant, és incomprendible que el conseller de Sanitat digui que no coneix que s'està fent això, que hi ha consultes externes a les tardes i que s'està fent una via paral·lela a la de l'assistència sanitària pública a càrrec del Servei Català de la Salut. I és inadmissible, senyor conseller, que els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública tinguin dues portes. I això no pot ser, i amb això s'estan obrint les dues portes: una per als que poden pagar les intervencions o les visites dels especialistes, per no haver-se d'esperar dos mesos...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Figueras i Siñol

...i no haver d'esperar uns anys.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. Escolti, no barregem les coses, a veure, no les barregem. El Servei Català de la Salut té un contracte amb els centres hospitalaris de la xarxa hospitalària d'utilització pública per a una activitat determinada. Si, a banda d'aquesta activitat pel Servei Català de la Salut, l'hospital vol atendre malalts d'altres institucions, d'altres mútues, d'altres entitats d'assegurança lliure, fins i tot malalts privats, ho pot fer. Miri, l'hospital de Figueras, per exemple, doncs, el tant per cent d'ingressos de tercers és el 7,34%. Això són ingressos d'accidents de treball, d'accidents de trànsit, de tercers; ingressos de tercers, és a dir, no els ingressos del Servei Català de la Salut. A l'hospital de Mataró el 3,86% dels seus ingressos provenen d'ingressos no de la sanitat pública. Per tant, això es pot fer.

Evidentment, no hi ha dues portes, i això és el que nosaltres hem de tenir cura que no passi. I també li haig de dir, de la manera que li he dit abans, que no havíem tingut mai cap tipus de proposta d'aquestes característiques de copagament –que és, l'enunciat de la seva pregunta–, que mai n'havíem tingut; també li haig de dir que, evidentment, nosaltres hem de ser curosos i vigilar que no es produeixi una discriminació, que no es desviïn malalts d'un cantó cap a l'altre, si es pot dir d'aquesta manera. Mai hem rebut una denúncia d'aquestes característiques a la Conselleria, mai l'hem rebut.

Sempre s'han atès a la xarxa hospitalària d'utilització pública malalts privats, malalts de mútues, malalts d'entitats d'assegurança lliure, malalts d'accidents de

treball, i això es pot fer. Si l'Hospital Clínic té una capacitat instal·lada suficient per oferir serveis a la sanitat privada, als malalts privats, ho pot fer sempre que no discrimini els malalts de la sanitat pública. Nosaltres hi tenim una persona, hi tenim una persona del Servei Català de la Salut, a l'Hospital Clínic, i és el que té cura que aquestes coses no succeeixin.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les propostes de copagament per l'usuari de determinats serveis fets per hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública (tram. 310-00004/06)

La següent pregunta, la formula també la il·lustre senyora diputada Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la reducció de llistes d'espera i de determinades intervencions quirúrgiques, mitjançant el copagament dels serveis de l'usuari. Té la paraula la il·lustre senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, a mi no em preocupa..., no és que jo barregi les coses, el que em preocupa és que sigui el Departament de Sanitat qui barregi la sanitat pública amb la sanitat privada. Això és el que és preocupant, i, a més, és que són vostès els que ho estan auspiciant.

I aquesta és la meua segona pregunta, perquè vostès són els que estan fent propostes als hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública perquè busquin altres fonts de finançament. I aquestes altres fonts de finançament que busquen els hospitals no són només els accidents de trànsit, que després cobren a les mútues que han de pagar —amb bona lògica— els accidents de trànsit tant a la xarxa hospitalària d'utilització pública com als hospitals de l'ICS —que no sempre es cobren—, sinó que el que preocupa és que els privats puguin anar als hospitals públics i que a aquells mateixos aconduïts de la Seguretat Social, aquelles mateixes persones que per la Seguretat Social han de rebre un tracte, se'ls digui que si hi van per la sanitat privada, si van en aquell mateix hospital per la privada aleshores se'ls atindrà abans, i que si no hi van per la privada aleshores hauran d'esperar dos mesos per a una consulta externa, o anys per a una intervenció quirúrgica. I això és el que és preocupant, molt preocupant. I està molt preocupat el sector i estan molt preocupats els ciutadans per aquest tema.

Per tant, li pregunto: vostès auspicien això, senyor conseller? Perquè sabem que en el cas del mateix hospital de Terrassa vostès ho van fer, que va ser una proposta del gerent, una proposta del gerent en nom del Departament de Sanitat, que va rebutjar la representant de l'Ajuntament de Terrassa.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Hi insisteixo, senyora diputada, insisteixo que nosaltres mai hem auspiciat una mesura d'aquestes característiques, hi insisteixo —i, en tot cas, m'ho ha de demostrar. És a dir, en tot cas, és la seva opinió, però no l'hem auspiciat mai.

I tornaré a repetir el que he dit abans. A l'IMAS, per exemple, el tant per cent d'ingressos de tercers sobre el total d'ingressos és l'1,95, són ingressos procedents d'altres fonts que no són la sanitat pública; a l'hospital de Granollers, el 4,15%. I això es fa, senzillament, perquè hi ha capacitat instal·lada suficient i es poden atendre altres malalts. Amb el seu argument, quan hi anés un accident de trànsit, l'hospital hauria de posar una barrera i hauria de dir: «no, aquí no, vagin a un altre hospital», i això no ho podem fer.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

M'està parlant de percentatges d'urgència i no de consultes programades ni de cirurgia programada, senyor conseller; sembla ser que vostè barreja els temes.

I, senyor conseller, digui'm quants inspectors té en el conjunt del seu Departament per controlar que això que diu que no vol que passi no passi realment, si permet entrar en aquestes vies? Com ho controlaran? Vostè mateix diu que tenen un representant del Servei Català de la Salut a l'Hospital Clínic i diu que no sap que a la tarda es fan consultes externes. Com pot ser això? Vostè mateix es contradïu, senyor conseller. Home, són més de seixanta hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública, amb tots els serveis que això comporta. Com controlaran que a un senyor no se li digui que vagi al mateix hospital, al mateix especialista perquè li facin per la via privada, si paga, i que, si no, s'haurà d'esperar? Perquè en aquests moments les llistes d'espera a Catalunya són les més llargues de tot l'Estat. I vostè ho sap, senyor conseller; molta propaganda de plans de xoc de llistes d'espera, però, a l'hora de la veritat, la gent segueix amb tres i quatre anys d'espera per a les pròtesis i amb dos anys d'espera per a les cataractes. I vostè sap que això és així, senyor conseller. Digui'm com ho faran per controlar-ho, perquè no podran, perquè la prova és que tenen una persona allà i no ho controlen.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, il·lustre senyora diputada, jo no he dit que no ho sàpiga, he dit que no he rebut una proposta d'aquestes característiques, (*remor de veus*), no ho he

dit. Per tant, és diferent; és a dir, és clar que ho conec, és clar que ho sé, perquè veient les auditories d'aquests centres puc veure que fan una activitat que no és per a la sanitat pública, perquè si tenen ingressos que no provenen de la sanitat pública, doncs, alguna cosa deuen fer.

Escolti, nosaltres en tenim, de persones treballant al Servei Català de la Salut. En el seu programa vostès volien reduir el 30% la burocràcia; haurien tingut menys gent, no sé com ho haurien fet. Nosaltres els tenim i ho controlem, i garantim que no es produeixi discriminació.

Miri, el sistema de pagament de l'activitat hospitalària garanteix que el 75% de l'activitat que es contracta, de la que es pacta, es faci. La resta és l'activitat que després es paga si es fa o no es fa. Per tant, ja hi ha una activitat pactada al començament de l'any. Si l'hospital pot fer més activitat, aquesta és l'activitat que pot fer. I si la sanitat pública en aquell moment no té els recursos i aquesta capacitat instal·lada la vol oferir a altres clients, ho pot fer –hi insisteixo– sense cap tipus de discriminació.

I, per tant, em sembla que no barrejo les coses, sinó que aquesta és una realitat que succeeix, que jo crec que és bona que passi, que un hospital públic pugui atendre malalts d'altres entitats. Jo crec que això és bo, i, per tant, el que ha de fer l'Administració i el que fa és garantir que no es produeixi cap tipus de discriminació. Hi insisteixo: no hem tingut cap tipus de denúncia d'aquestes característiques; jo insisteixo en això.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La pregunta número dotze, la formula també la il·lustre senyora diputada Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre les conseqüències de la fallida voluntària de l'Hospital General de Catalunya. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Perdoni, senyor president. Tenia una tercera pregunta del tema de l'Hospital Clínic, el de les llistes d'espera, que no recordo quin número és però... (*Remor de veus.*) És la número 10, no l'he formulada encara.

El president

A veure, senyora diputada, segurament, vaja, m'he equivocat jo mateix, perquè he llegit exactament la pregunta número deu i vostè fa referència a la nou, que probablement me l'he saltada. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre la reducció de llistes d'espera i de determinades intervencions quirúrgiques mitjançant el copagament dels serveis per l'usuari (tram. 310-00005/06)**

Senyora diputada, la pregunta que vostè formula és sobre la reducció de llistes d'espera i de determinades intervencions quirúrgiques mitjançant el copagament dels serveis per l'usuari. Té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, el seu programa, el programa de Convergència i Unió per aquestes eleccions, posava que vostès acabarien amb les llistes d'espera. I, de fet, ho van posar en uns grans anuncis als diaris, a pàgina sencera, que una de les mesures que proposaven és que en aquesta legislatura acabarien amb les llistes d'espera.

Val a dir que una vegada passades les eleccions van fer un altre anunci dient: «I ara acomplirem això, això, allò altre», i el tema de les llistes d'espera ja no hi figurava, però, en tot cas, és una promesa electoral seva.

És que potser, senyor conseller, és amb mesures com aquestes de què estem parlant en les dues preguntes anteriors com volen acabar amb les llistes d'espera, fent pagar als usuaris les pròtesis o fent-los anar a una mútua?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Il·lustre senyora diputada, és cert que nosaltres en el nostre programa electoral teníem una proposta per a tota la legislatura, és a dir, no d'aquí a tres mesos, i que parlàvem de la voluntat de reduir les llistes d'espera. I no creiem, no creiem de cap manera que per reduir les llistes d'espera s'hagin d'introduir fórmules de copagament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor conseller, nosaltres sempre hem dit, i ho hem dit en aquest Parlament en moltíssimes ocasions, que les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques que hi ha a Catalunya, que ja he dit i repeteixo que són les més llargues de tot l'Estat, s'han de resoldre invertint més recursos, més diners, a la xarxa hospitalària d'utilització pública, ampliant els concerts, també donant més pressupostos per a pròtesis als hospitals de l'Institut Català de la Salut.

El sistema, senyor conseller, té suficients recursos hospitalaris –quiròfans, professionals, etcètera– i el proble-

ma és de prioritat política, dels diners que vostès dediquen a la sanitat.

I, per cert, senyor conseller, controlar la qualitat del servei que es dona als pacients no és burocràcia, això és assegurar que la qualitat que reben els ciutadans és la correcta.

En tot cas, senyor conseller, amb això que estem parlant, amb aquestes propostes que es puguin fer feines per a les mútues, que es puguin fer per a les persones que privadament vagin a un hospital de la xarxa pública, estem obrint camins molt i molt perillosos. Sembla com si vostès, el que volguessin, en el fons, és anar a la via del copagament pels fets consumats, que diuen que no, però pels fets consumats hi estan anant. I que els que hagin de pagar siguin..., els que puguin pagar siguin atesos abans, i els que no a seguir esperant. I això no pot ser. Nosaltres no ho permetrem.

Vostès, permetent mesures com aquestes, el que fan és una aposta per les mútues privades, una aposta pel doble assegurament i una aposta pel copagament. Perquè això és, en definitiva, el que es deriva d'aquesta actitud i de permetre l'activitat privada.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president. Il·lustre senyora diputada, nosaltres no fem aquest tipus de propostes, hi insisteixo, no les hem fet, no estan en el nostre programa electoral, no les fem, i per combatre les llistes d'espera fem altres coses. Un bon sistema de control, centralitzat, centre per centre, individualitzat; un programa especial que hem fet durant l'any 1999 i que repetirem l'any 2000, en el qual contractem..., hem contractat més de 12.000 altes. Prioritzar també la compra de serveis per a aquelles patologies més prevalents, per a aquelles patologies en què hi ha més llistes d'espera. I això, si continuem amb aquestes mesures, creiem que ens donaria la possibilitat de permetre l'establiment de temps màxim de llistes d'espera que, en aquest moment i segons les nostres dades, doncs, podríem fer abans de finalitzar l'any 2000.

Aquestes són les mesures, no són les altres. Nosaltres no hi creiem, hi insisteixo, i, home, ja ho veurem, suposo que ho veurem encara amb més intensitat. A la sanitat, la demagògia, no li va bé. Realment, a mi també em sorprèn –ja que parlem de propostes–, que avui el Partit Socialista es despenyi dient que oferirà habitacions individuals a l'Estat espanyol, quan després de tants anys d'estar al Govern, que jo sàpiga, no van fer cap hospital amb habitacions individuals. Però bé, això ho veurem a la propera campanya electoral.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta també està formulada per la il·lustre diputada senyora

Carme Figueras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre les conseqüències de la fallida voluntària de l'Hospital General de Catalunya. Té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Perdoni, senyor president, abans que em compti el temps. Ja li ho he demanat abans al senyor conseller, voldria acumular aquesta pregunta amb la següent, amb la número 13, i el conseller ja m'ha manifestat el seu acord.

El president

Hi està d'acord el senyor conseller? Hi està d'acord el conseller.

Moltes gràcies.

Doncs, endavant.

— Preguntes acumulades relatives a l'Hospital General de Catalunya (tram. 310-00012/06 i 310-00013/06)

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Quan es va constituir la Xarxa hospitalària d'utilització pública, es va aprovar una planificació sanitària per a la regió centre, i es va determinar el nombre de llits i els serveis del Parc Taulí, l'Hospital de Terrassa i la Mútua de Terrassa. Aquesta planificació, el Departament de Sanitat, se l'ha saltat contínuament.

L'Hospital General de Catalunya, un hospital privat, fruit de la iniciativa privada, que es mirava en el mirall de la Clínica Mayo dels Estats Units. Un hospital destinat a les classes mitjanes i altes del país: més confort, més luxe, habitacions àmplies amb un sol llit, alta tecnologia. Un projecte del qual uns quants van treure molt de profit. Un projecte auspiciat i encoratjat pel Govern de la Generalitat, des de la seva més alta instància. Un projecte en què, fins i tot, hi van haver estafes.

Un projecte que va fer aigües i que va deixar, a començament dels anys noranta, una gran pilota, un *pelotazo*. L'any 1993 va fer una suspensió de pagaments que, en realitat, era una fallida; uns deutes de més de 12.000 milions de pessetes. El Govern de la Generalitat s'apunta una fugida cap endavant i li concedeix un aval de l'Institut Català de Finances de 2.000 milions de pessetes.

L'any 96, l'Hospital demana un nou aval de 1.600 milions de pessetes. Des del Grup Socialista li vàrem manifestar el nostre desacord si abans no es presentava en aquest Parlament un pla de viabilitat de l'Hospital General, acompanyat d'un estudi de les necessitats assistencials de la zona, que comptés amb les capacitats dels hospitals de la xarxa pública.

Vostès van optar per seguir fent una fugida cap endavant, de manera soterrada i atípica perquè l'Hospital General de Catalunya no pertany a la XHUP. El Servei Català de la Salut li va anar contractant serveis sanita-

ris de pacients de la sanitat pública, per una mitjana anual de 1.500 milions de pessetes.

Sembla ser que el mateix president de la Generalitat va intervenir en aquesta concessió d'activitat. S'aixeca la suspensió de pagaments, amb una quitança del 50% dels deutes dels proveïdors, amb un pla de pagaments a quinze anys, amb tres anys de carència. Just quan aquesta carència està a punt d'acabar, l'Hospital General presenta un expedient de fallida voluntària. Tot i la quitança, l'Hospital té en el moment de fallida un passiu de més de 17.000 milions de pessetes; unes pèrdues anuals de més de 1.000 milions de pessetes, una bola de neu que creix i creix a mesura que va caient.

Què proposa el conseller de Sanitat davant d'aquesta situació? Què proposa el seu Govern? S'han plantejat, d'una manera seriosa, com garantiran l'assistència del sector públic que ara es deriva a l'Hospital General de Catalunya? Tenen ja la situació preparada?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, il·lustre senyora diputada, cal tenir present que la Generalitat, en aquest cas, en l'afer de l'Hospital General de Catalunya, és l'Administració que té el crèdit més petit, és el creditor més petit i, per tant, el capteniment del Govern passa en aquest moment per saber quina serà la postura que adoptaran les altres administracions creditores.

En aquests moments estem pendents que es nomenin els síndics, un dels quals, doncs, hauria de representar els interessos de la Generalitat, i que s'elabori una proposta de conveni.

Nosaltres tenim la voluntat de mantenir el contracte de compra de l'activitat assistencial que tenim amb l'Hospital General de Catalunya, que no hem incrementat des de l'any 1994, que hem mantingut sempre la mateixa activitat; no tenim, per tant, previst ampliar el volum de contractació. I la nostra idea seria que aquesta activitat, l'activitat que avui es fa per a la sanitat pública, la poguessin gestionar els hospitals que hi ha a la zona. És a dir, estem parlant de la Corporació Sanitària del Parc Taulí, el Consorci de Terrassa o la Mútua de Terrassa. I això és el que ara, doncs, haurem de fer.

Entenem que les administracions, en aquest cas les administracions creditores, doncs, haurien de quedar-se amb la propietat de l'immoble, que no de la societat, per rescabalar el deute, i després estudiar a veure com podem explotar l'edifici.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, en torn de rèplica.

La Sra. Figueras i Siñol

El seu Govern no ha fet res per garantir la viabilitat de l'Hospital General de Catalunya. Val a dir que l'any 93, la nova direcció de l'Hospital va assumir aquesta direcció en condicions totalment extremes, amb una suspensió de pagaments que, en realitat, era una fallida –i no ho va ser perquè el Govern de la Generalitat així ho va voler–, i s'ha de reconèixer també, a l'actual direcció de l'hospital, un esforç increïble per salvar el que és insalvable.

On és el Pla de viabilitat que els vam exigir l'any 1996 en aquest Parlament? És que potser diners públics no volen dir control públic? Proposi alguna cosa, senyor conseller, porti dades, porti dades sobre quines són les necessitats reals de la zona. Porti dades sobre les necessitats de l'alta tecnologia a Catalunya. Planifiqui, faci la planificació sanitària que no han estat capaços de fer en tots aquests anys.

Quina part seria readequable com a hospital comarcal del sector públic, tenint en compte els llits que ja tenen els hospitals públics del Vallès Occidental? Poden reubicar-se els llocs de treball? Presti atenció a la preocupació dels ciutadans i de les ciutadanes.

Han recolzat amb diners públics una iniciativa privada fallida, sense unes condicions clares i transparents de viabilitat i de continuïtat. Ja n'hi ha prou!

El sector públic no s'ha de quedar amb allò que no necessita. Aquest embolat no ha de costar més diners al sector públic indefinidament. No segueixi posant diners, que són diners de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, en un projecte que té un fons de maniobra negatiu, de 6.300 milions de pessetes, segons l'auditoria de l'any 98, en què s'afirma que hi ha una incertesa sobre la capacitat de la societat per continuar la seva activitat.

És un projecte fracassat, un projecte auspiciat pel mateix president Pujol, en què s'han anat posant diners públics fins arribar a la situació actual, uns deutes de 17.000 milions de pessetes, més del que costa el programa Vida als Anys. Un projecte d'uns quants per a la sanitat privada d'uns quants, que ja estem pagant entre tots.

Senyor conseller, el seu Govern ha estat amagant el cap sota l'ala tots aquests anys...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

Ja és hora que obrin els ulls.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Il·lustre senyora diputada, aquest és un projecte auspiciat per més de 80.000 catalanes i catalans. Aquest

és un projecte auspiciat, al seu moment, per tot un conjunt de socis. És un projecte, que en tot cas serà un projecte que no ha reeixit però no és un projecte d'una persona; és un projecte de molta gent. I si veiéssim els noms, doncs, hi trobaríem molta gent.

Segon, miri, l'any 1993, quan hi va haver la suspensió de pagaments, sap quin era el deute total en les administracions públiques, que no hi era en la Generalitat, en aquell moment? L'any 1993 no hi era la Generalitat. El deute amb la Seguretat Social era de 2.129.422 milions de pessetes. El deute amb la hisenda pública era de 3.063.979 milions de pessetes. I en aquell moment es va condonar la meitat, les administracions, l'Administració central va condonar el 50%. Sobre quin pla de viabilitat? I el va condonar. I ara el deute total de les administracions, el deute de Seguretat Social i hisenda pública, doncs, s'ha incrementat, perquè el deute postsuspensió és de 6.020 milions de pessetes. Per tant, aquí també hi té alguna cosa a dir l'Administració central, o l'Administració central de l'any 1993 també hi té alguna cosa a dir.

Nosaltres vam prendre una decisió d'autoritzar una activitat a l'Hospital General de Catalunya, no els vam regalar els diners, feien una activitat, feien una activitat determinada. La feien, aquesta activitat la feien, i per tant, nosaltres els hi abonàvem. I això és el que hem fet durant aquests quatre anys.

Estudiant molts plans de viabilitat, molts, moltes propostes que ens ha fet el senyor Pere Narbona. A mi cada setmana m'ha trucat amb una proposta: des que l'ACNUR havia de portar aquí els refugiats en aquest Hospital General... Me n'ha fetes moltes i cap ha reeixit. I, per tant, hem arribat a aquesta situació. I ara hem de trobar una solució. Amb els creditors, evidentment, hi tenim un compromís, hem de veure quina és la solució.

La nostra posició passa perquè si es pot continuar fent aquesta activitat, activitat bàsicament terciària que s'ha de fer en el Vallès, la facin els hospitals que estan dintre la Xarxa hospitalària d'utilització pública. Que si és viable, a més a més, fer també activitat privada per als mutualistes del General o per a altres mutualitats, que es faci, i si no ho és, evidentment, s'haurà de procedir a la liquidació, doncs, i al tancament d'aquest hospital.

No ens agradaria, perquè hi ha uns llocs de treball que també en aquell moment nosaltres vam creure que s'havien de mantenir, i, per tant, d'aquí el nostre posicionament. No ens agradaria i, per tant, ens agradaria que continués l'activitat.

Ara, aquí hi ha hagut molts compromisos. El nostre, però, en tot cas, escolti, si l'any 1993 es fa una quitança de 2.596 milions de pessetes, doncs, jo no sé si hi havia un pla de viabilitat o no, però aquesta quitança es va fer, i la va fer l'Administració central.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Esteve Orriols i Sendra, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre el capteniment del Departament de Justícia pel que fa al dret civil català. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Justícia pel que fa al dret civil català (tram. 310-00023/06)

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, permeti-me que, en primer lloc, li expressi la meua felicitació pel seu nou nomenament en el Consell Executiu, cosa que també faig extensiva, evidentment, a la resta de companys del Govern.

Vostè, senyora consellera, indubtablement coneix millor que jo que en aquestes darreres legislatures el Govern i aquest Parlament han fet un esforç important del dret civil català en la seva modernització, entès aquest impuls i el mateix dret civil català com un patrimoni que conforma també la nostra identitat nacional.

He conegut la seva sollicitud de compareixença, com és habitual, per altra banda, i com ho va ser reiteradament en les darreres comissions de Justícia, en què segurament ens podrà informar més detalladament de tota l'activitat prevista pel Departament. En qualsevol cas, sí que, amb la solemnitat de la sessió plenària, jo voldria conèixer, voldria que es referís un moment al capteniment del seu Departament, pel que fa, justament, al dret civil català i a la seva importància.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Honorable consellera de Justícia, té la paraula.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, la legislatura que ara comencem és, com vostè diu, d'una importància cabdal pel que es refereix al desenvolupament i la modernització del nostre dret civil català.

Aquesta legislatura tenim l'objectiu següent: després d'haver-se aprovat el Codi de successions i el Codi de família, ens falta el tercer pilar del Codi civil català, que és tot el que fa referència al dret patrimonial, drets reals i drets d'obligacions.

La nostra intenció és, en aquests primers dos anys, presentar al Parlament una quinzena de projectes de llei que conformaran aquest tercer Codi, amb la idea que els següents dos anys, i a través d'una comissió de codificació que vull proposar al Govern que sigui creada, es pugui plantejar i presentar definitivament el Codi civil de Catalunya.

En aquest moment, el Departament de Justícia ja està en condicions de presentar al Govern quatre projectes de llei d'aquests quinze que he dit, a part de dos que van quedar de la legislatura passada, i que són el Projecte de llei d'acolliment de la gent gran i el Projecte de llei de mediació familiar. Jo espero que en la meua presentació davant de la Comissió de Justícia pugui explicar més a bastament tot aquest objectiu prioritari de l'impuls en el dret civil català, a part d'altres objectius dels diferents àmbits del meu Departament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor diputat no fa ús del dret i del temps de rèplica. Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària i especialment el seu finançament (tram. 300-00016/06)

Passem ara al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, i especialment el seu finançament; està presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta interpellació fa referència, també, a la situació de l'Hospital General de Catalunya, i a través d'ella volem mostrar la preocupació del nostre Grup respecte a la situació creada per la presentació de fallida voluntària de l'Hospital General de Catalunya; pel que implica, des del punt de vista del perill, respecte als llocs de treball de 634 treballadors i treballadores; pel que implica l'enorme endeutament que ara deixa a tota una sèrie de creditors amb la dificultat de poder ser restituïts, i pel que implica d'incertesa en el futur de l'immoble i les instal·lacions hospitalàries.

L'Hospital General de Catalunya té una història o forma part d'una història concreta d'una institució que no s'hauria hagut de produir mai en la forma que es va produir. Va ser un projecte en què van confiar molts milers de persones, molts milers de persones de diferents situacions socials; va ser un projecte, però, ja d'entrada, mal plantejat amb errors greus i que, finalment, ha acabat amb els diners i les esperances dipositades pels mutualistes que han vist fondre's aquests diners i també la possibilitat de ser atesos com se'ls havia promès. Però no és la història de l'Hospital General de Catalunya la que volem presentar aquí, sinó la implicació de la Generalitat en aquest conjunt de desencerts que ha conduït a la presentació de la fallida voluntària que en aquests moments s'ha produït, en el sentit que la Generalitat de Catalunya o, millor dit, el Govern de la Generalitat de Catalunya va decidir donar suport a aquesta iniciativa –la de l'Hospital General de Catalunya–, que és la iniciativa d'una societat anònima privada, a la qual s'hi va destinar un important volum de diners públics.

Jo voldria recordar unes paraules que va pronunciar el conseller Trias, essent aleshores ell el responsable de Sanitat, i en una sessió plenària, el març de l'any 93 ell deia, referint-se a l'Hospital General de Catalunya: «Això és el resultat d'un gran somni fet erròniament des del començament i amb un finançament equivocat.» I jo, sincerament i a nivell particular, sense conèixer bé això, crec que el funcionament durant els últims anys també ha sigut –crec– un funcionament equivocat des del punt de vista de la gestió, per la quantitat de malalts que tenien i per l'equipament per poder donar l'atenció; és a dir, és absolutament desproporcionat. Això ha portat l'hospital a una situació molt difícil que, si no es corregeix, portaria al seu tancament. I continua –i continua–: «Nosaltres, la situació aquesta la coneixem, no des de fa mesos, sinó des de fa anys, i ja hem dit que no funcionarà, això, fa molts anys; mai hem tingut concert, ni el tenim, ni el tindrem, mentre no se'ns demostrï la viabilitat d'aquest hospital.»

Suposo que el conseller Trias –no és aquí, ara– es deu haver penedit d'haver pronunciat aquestes paraules, després dels diners abocats per l'Institut Català de Finances i dels pressupostos de la Generalitat a aquest projecte, però, és clar, no és un judici d'intencions, el que volem fer aquí. És tota una sèrie de fets; en primer lloc, els avals concedits: el primer, l'any 1993, un aval de 2.000 milions de pessetes, després d'haver presentat suspensió de pagaments, un aval concedit –cal dir-ho– per la porta falsa, amb nocturnitat i «alevosia», diria jo, en el sentit que mai es va especificar fins a un determinat moment, a partir de la manera que es va plantejar aquest aval, un aval que anava com un projecte de llei d'ampliació de crèdit, que el seu objecte era el manteniment i el desenvolupament dels sectors productius de l'economia catalana, mai es va dir que una part d'aquests avals, que en aquells moments s'hi van destinar 3.750 milions de pessetes, 2.000 milions es destinarien a l'Hospital General de Catalunya. No es va dir fins que..., és a dir no apareixia en la memòria explicativa i no es va dir fins que el mateix Grup de Convergència i Unió no va presentar esmenes a aquest aval. L'any 1996 es presenta un segon aval: 1.600 milions de pessetes, sense haver-se, encara, tornat el primer. I, per tant, tenim els 3.600 milions de pessetes, que ara estan compromesos, a partir d'aquesta situació de fallida voluntària i que caldrà pagar. Avals, per tant, per una banda.

Per altra banda, compra d'activitats; compra d'activitats que des de l'any 1994, en què s'hi van destinar 500 milions de pessetes, passen a ser 1.262 milions de pessetes l'any 95, fins arribar a l'any 99, l'actual exercici, en què s'hi consignen 1.748 milions de pessetes. I cal dir –cal dir– que aquesta compra d'activitats es va fer en detriment dels hospitals integrats en la xarxa hospitalària d'utilització pública. Vol dir, a més a més, que aquests diners, que es van utilitzar per comprar activitats, van implicar comprar els serveis més cars que els que es podien obtenir en la Xarxa hospitalària d'utilització pública, i, a més a més, vol dir que es va discriminar els mateixos hospitals públics, perquè l'excés d'activitat de l'Hospital Parc Taulí i de l'Hospital de Terrassa no va estar subvencionat de la mateixa manera que es va fer amb l'Hospital General de Catalunya. Vull

dir amb això que l'Hospital General de Catalunya va rebre un tracte de privilegi, es va donar un tracte de privilegi per part del Consell d'Executiu a una societat anònima, privada, a la qual es van destinar diners públics fins al punt de subordinar, fins i tot, la sanitat pública a la privada.

I ara què cal fer? Alguna cosa ha dit ja el senyor conseller, s'ha pronunciat davant la premsa, avui, en aquesta cambra, i el que ha anunciat és que el Consorci Hospitalari de Terrassa, el Consorci Parc Taulí i la Mútua de Terrassa gestionin la part assistencial pública de l'Hospital General de Catalunya. Amb quina previsió? Quin és el plantejament global de cara el futur per a l'Hospital General de Catalunya que fa aquesta Conselleria?

Per acabar, senyor conseller, li vull expressar els principis generals a partir dels quals es resumeix el nostre plantejament. Entenem que «cal un compromís urgent de salvació» –i utilitzo les paraules que va escriure no fa gaires dies José Luis López Bulla parlant d'aquest tema–; «urgent», perquè els dies passen, el deute creix i la incertesa dels treballadors és gran, i «salvació» perquè no podem permetre que es perdi un servei hospitalari com aquest. Salvació, però, evidentment –evidentment–, no a qualsevol preu. S'hi han abocat molts diners públics; a través dels impostos que han pagat els ciutadans i ciutadanes de Catalunya s'ha permès el funcionament d'una part d'aquest hospital. No podem permetre, penso que la postura del Consell Executiu ha de ser que no es pot permetre condonar el deute, almenys el que respecta a la nostra part..., el que implica la Generalitat, perdó, perquè s'ho quedi una empresa privada lliure de deutes. Seria permetre que entre tots els ciutadans paguem els deutes i, en canvi, els beneficis siguin només per a uns pocs. I aquest plantejament, com vostè pot comprendre, nosaltres no el podem acceptar, perquè aquesta política no respondria en absolut a l'interès general.

Entenem, senyor conseller, que s'ha de fer un plantejament global de cara al futur. El proper dia presentarem les nostres propostes al respecte, però insisteixo que qualsevol solució parcial ha de partir de definir què volem que sigui aquest hospital en el conjunt de la xarxa de salut pública de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustre senyora diputada, jo, la veritat és que, llegint l'enunciat de la seva interpellació, que diu exactament «sobre la política sanitària i, especialment, sobre el seu finançament», doncs, em semblava que vostè el que volia era aprofundir sobre el finançament de la sanitat, un tema que és molt i molt important. De fet, ahir a la nit, per una notícia d'agència, doncs, ja vaig saber que segurament la interpellació aniria per un altre cantó, i de fet, com que tenia les preguntes parlamentàries, doncs, li tornaré a dir el mateix que he dit abans.

A mi, sincerament, em semblava que parlaríem del finançament; desconeixia que vostè utilitzaria el material que la Imma Mayol, la diputada Imma Mayol, l'exdiputada Imma Mayol, doncs, va utilitzar quan ja va tractar aquest tema; fins i tot la cita, doncs, la referència al conseller Trias, i, per tant, bé, doncs, no podem parlar del sistema de finançament, del model de finançament que tenim, aprovat l'any 1997. Jo m'ho havia preparat; em semblava que vostè, que és nova i que tracta els temes nous, doncs, voldria saber i aprofundir en un tema tan i tan important per a la sostenibilitat i per a la viabilitat del sistema. I parlarem de l'Hospital General de Catalunya, i em disculparà si potser en algunes coses, doncs, no puc contestar tot el que vostè m'ha plantejat.

Escolti, jo ja ho he comentat anteriorment. Nosaltres, en aquest moment, el que volem per a l'Hospital General de Catalunya és trobar una solució que garanteixi la continuïtat del centre i que, per tant, garanteixi el màxim nombre de llocs de treball. Ara estariem pendants del nomenament dels síndics. Nosaltres, hi insisteixo, no som la principal Administració creditora, i és Hisenda i Seguretat Social. Una vegada estiguin nomenats els síndics, nosaltres plantejarem, doncs, un conveni conjuntament amb les altres administracions, que contempli la continuïtat del centre per a l'activitat pública, i la nostra idea seria que aquesta activitat pública la gestionessin els hospitals que estan en aquest moment, que pertanyen a la XHUP, els hospitals del Vallès, com ja he dit, la Corporació Hospitalària del Parc Taulí, el Consorci Hospitalari de Terrassa i la Mútua de Terrassa. Si del conveni, si de les converses amb aquestes tres entitats es desprèn que també l'hospital vol continuar oferint activitat per als mutualistes, per exemple, de l'Hospital General o per a altres mútues, com estava fent ara, doncs, si el projecte és viable, evidentment, nosaltres creiem que s'ha de tirar endavant.

En cap moment el nostre posicionament passa per condonar els deutes que té l'Hospital General. En aquest moment, aquest no és el nostre posicionament, però, en tot cas, com ja li deia, estem a l'inici d'aquest procés i, per tant, hem de veure quina és la millor solució.

Bé, els avals que s'han concedit a l'Hospital General de Catalunya estan inclosos dins la Llei de pressupostos de cada exercici i, per tant, estan aquí. No s'han fet de nit i d'amagat. D'altra banda... Això es va dient molt, i també ja hi va insistir la diputada, la senyora Imma Mayol, però no és veritat que estiguem pagant els serveis més cars. El que succeeix en el cas de l'Hospital General de Catalunya és que el sistema de pagament és diferent. Nosaltres, als hospitals de la Xarxa hospitalària d'utilització pública –i abans ho comentava en la intervenció de la diputada senyora Carme Figueras– els paguem una activitat fixa –una activitat fixa–, i, per tant, això els garanteix uns ingressos fixos perquè el que volem, perquè la voluntat és que hi hagi una xarxa hospitalària d'utilització pública estable. En el cas de l'Hospital General de Catalunya, amb el qual mai s'ha fet un concert, el que s'hi ha fet és una autorització d'activitat; es paga per l'activitat feta.

És diferent, no es poden comparar; són dues coses completament diferents, i fins i tot pel tipus d'activitat que fa, perquè no és un hospital que tingui el servei d'urgències obert per als malalts de la sanitat pública, sinó que els malalts que són atesos per la sanitat pública són derivats des dels serveis del Servei Català de la Salut. El tipus d'activitat realitzada per l'Hospital General de Catalunya a pacients finançats pel Servei Català de la Salut és, bàsicament, de nivell terciari i les línies bàsiques de col·laboració assistencial que teníem amb l'Hospital General de Catalunya fan referència a procediments diagnòstics i terapèutics de patologia coronària urgent, fan referència a activitat de tractament radioteràpic, que no és una instal·lació que tinguin els altres hospitals de la zona; a assistència hospitalària a pacients derivats del servei d'emergències mèdiques, de SEMSA; a assistència hospitalària per processos urgents no crítics, derivats per hospitals, per drenatge dels seus serveis d'urgències en moments crítics, sempre d'acord amb les necessitats que estableix el Servei Català de la Salut; exploracions diagnòstiques i terapèutiques d'alta tecnologia, provinents d'altres dispositius assistencials i derivades per la regió sanitària, i aquest és el paquet d'activitat que tenim contractada, que no és la mateixa activitat que tenim contractada amb els altres hospitals, fins i tot, amb els altres hospitals de la zona.

Tota aquesta activitat és controlada per la regió sanitària centre; això li permet d'alleugerir la pressió assistencial en alguns procediments, sobretot els d'alta tecnologia, dels quals no es disposa de recursos en els centres contractats de la xarxa de la regió sanitària, i també vull insistir que, des de l'any 1995, l'activitat que s'ha fet a càrrec del Servei Català de la Salut s'ha mantingut —la mateixa activitat.

Nosaltres hem estudiat, moltes vegades —com he dit anteriorment als responsables de l'Hospital General—, plans de viabilitat, projectes, socis que hi han volgut entrar, però que, finalment, no ha estat possible, fins a arribar a la situació que, doncs, s'ha produït en aquest moment. Per tant, nosaltres creiem que la solució passa per arribar a un consens amb les altres administracions; passa, probablement, doncs, per quedar-se amb la propietat de l'immoble, que no de la societat, la qual cosa permetria, doncs, rescabalar-se del deute i no vendre-ho, com vostè deia, doncs, a una entitat privada i, posteriorment, com ja he comentat, també, doncs, s'hauria de decidir qui gestiona, com es gestiona l'edifici i quina és l'activitat que, aquí, finalment, s'hi pot fer.

Em sembla que tornaria a insistir en el que he dit anteriorment; és a dir: aquí, la Generalitat de Catalunya, sense cap mena de dubte —i el Govern hi té una responsabilitat..., però hi ha, també, altres administracions que han tingut la seva responsabilitat amb un govern, amb un altre; que han cregut que valia la pena, doncs, mantenir els seus compromisos per garantir la viabilitat del centre, per garantir els llocs de treball; això no ha estat possible perquè les càrregues financeres de l'Hospital eren molt altes, eren molt elevades, i ara ens trobem amb una situació, avui, ben diferent de la que es va produir l'any 1993 i ara, doncs, caldrà prendre aques-

tes decisions una vegada, com he dit, siguin nomenats els síndics i es pugui, doncs, elaborar un conveni amb les altres administracions i els actuals gestors de l'Hospital.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, un torn de rèplica.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Em disculparà el senyor conseller si, degut a la meva inexperiència, que reconec —és evident—, l'he despistat respecte a l'objecte d'aquesta interpellació, però jo sí que confiava que, des de la seva experiència, que també reconec i és evident, podria haver conegut, com, de fet, telefonant-me de diferents conselleries, dient: «En quin sentit va aquesta pregunta o aquesta formulació?», se m'ha fet; doncs, també es podria haver fet en aquest cas.

I és cert que, malgrat la inexperiència, aquesta diputada procura assabentar-se del contingut dels diferents temes que exposa en aquesta cambra. I, evidentment, les intervencions de la senyora Imma Mayol, en el seu moment, han estat fonamentals. I què demostra això? És cap inconvenient? Tot el contrari; el que demostra és que el nostre Grup, ja des de l'any 93, ha fet un seguiment constant de quin ha estat el comportament del Consell Executiu en relació amb l'Hospital General de Catalunya. I això és el que em permet dir-li, senyor conseller, que, ja en el seu moment, quan es va proposar l'aprovació del primer aval de 2000 milions de pessetes, el nostre Grup va votar-hi en contra, com també ho va fer quan es va proposar el segon aval. I això em permet dir, també, senyor conseller, que, quan li deia abans que a l'Hospital General de Catalunya s'estaven pagant uns serveis que en altres hospitals de la zona s'haurien pogut fer a preu més barat —estic utilitzant un castellanisme—, a millor preu, per tant, s'han pagat més cars a l'Hospital General de Catalunya. Em vull remetre a les seves mateixes paraules que, contestant a la senyora Imma Mayol, vostè va pronunciar en una comissió, justament el mes de setembre de l'any 96. I vostè deia això: «Sí que és veritat, sí que és veritat que aquests 250 milions o aquests malalts s'haurien pogut tractar en els centres de la zona. Jo no he dit pas que no. I s'han derivat els malalts, evidentment, que estaven en llistes d'espera; clar que sí». És a dir, aquells malalts que s'haurien pogut tractar en altres llocs es van derivar a l'Hospital General de Catalunya i van costar 250 milions de pessetes més cars que si s'haguessin tractat en altres hospitals de la zona —paraules seves, senyor conseller.

Però, més enllà de parlar del passat, miri, ens interessa el futur, a nosaltres i a vostès, evidentment; ens interessa quin ha de ser el futur de l'Hospital General de Catalunya. I, per tant, pensem que és molt important, més enllà del que vostè avui ha dit aquí, veure cap on volem anar, quins objectius, com volem que sigui aquest... El volem tancar, en definitiva, o volem que aquest Hospital continuï? En quines condicions, de

quina manera? I, això, cal definir-ho, cal definir-ho. I, per això, les solucions transitòries són molt importants, perquè han d'estar en la línia de l'objectiu al qual volem anar, i, per això, a nosaltres, aquesta proposta que vostè ha fet: que els hospitals de la zona, el Parc Taulí, l'Hospital General de Terrassa i la Mútua de Terrassa gestionin la part assistencial pública que ara es desenvolupa a l'Hospital General de Catalunya, no ens satisfà; no ens satisfà perquè vostè està introduint, també, centres de titularitat privada en aquesta gestió, i, per tant, això no em satisfà. En tot cas, el proper dia, en què es discutirà la Moció que presentarem, discutirem aquestes qüestions i altres.

De moment, senyor conseller, vostè ha anunciat tota una sèrie de compromisos, compromisos que, per nosaltres, en aquests moments, són insuficients, però que, en tot cas –li ho asseguro–, seguirem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, torn de dúplica.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustre senyora diputada, jo agraeixo el seu oferiment sobre una consulta prèvia –ho tornaré a fer en una altra ocasió–, però, realment, em va despistar; com que també ens havia fet preguntes per un altre mitjà sobre aquest tema, doncs, em vaig pensar que –hi insisteixo– volia parlar del finançament, i ja li he parlat de l'Hospital General de Catalunya.

Jo insisteixo sobre aquest tema de la tarifa perquè és que em sembla que això, com que queda, com que la música queda que hem pagat diferent... És que és un hospital diferent, fins i tot, en no estar en la xarxa hospitalària d'utilització pública, no té nivell. És a dir, els altres hospitals es paguen amb una tarifa segons el nivell assistencial que tenen, i els altres hospitals, facin o no facin l'activitat, el 75% del seu contracte, el rebrien igual, perquè formen part de la xarxa hospitalària d'utilització pública; per això té una tarifa diferent.

Per tant, nosaltres en aquell moment, doncs, vàrem autoritzar una activitat, una activitat que era la que nosaltres crèiem que podia ajudar l'hospital a sortir d'aquella situació, amb una tarifa determinada i sempre, com ja li he dit, amb l'autorització del mateix Servei Català de la Salut. És a dir, un malalt de la sanitat pública no pot anar-hi directament, necessita una autorització.

Miri: nosaltres, per exemple, quan la clínica l'Aliança, doncs, va tancar a la ciutat de Sabadell, l'activitat que teníem, els recursos que dedicàvem a la clínica l'Aliança de Sabadell, els vàrem transferir –tots els recursos– al Consorci Hospitalari del Parc Taulí. No, no; eren recursos que estaven allí. Per tant, els recursos que nosal-

tres ara dediquem a l'Hospital General de Catalunya són recursos que estan allí i que, si en un moment determinat, doncs, el pla de viabilitat que s'estudii fa que el projecte de l'hospital en el seu conjunt no sigui viable, doncs, es quedarà allà, a la zona; seran malalts que seran tractats –els que siguin d'aquesta regió sanitària– en la seva regió sanitària, i altres malalts, doncs, seran tractats, si és que són els que es deriven en algun moment determinat de Barcelona o d'altres indrets, doncs, en els seus llocs d'origen.

Aquesta és l'activitat que nosaltres, en aquest moment, tenim autoritzada; aquests són els recursos, i ens agradaria –hi insisteixo– que els tres hospitals de la zona, que són tres hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública –en la qual dos tenen una titularitat pública, i l'altra és la Mútua de Terrassa, que és una entitat sense afany de lucre–, doncs, puguin continuar gestionant aquest centre. Ens sembla bo que siguin els tres hospitals que hi participin. Nosaltres, d'entrada –ja li ho dic ara–, no posem recança que sigui la Mútua de Terrassa que participi, conjuntament amb els altres hospitals, en aquest projecte de gestió. I això és el que plantejarem en les properes setmanes, una vegada hàgim pogut consensuar amb les altres administracions públiques, hàgim pogut també saber quin és el seu posicionament, perquè és possible que, Hisenda o Seguretat Social, el que vulguin és que es tanqui definitivament aquest centre. Realment, ells tenen compromisos uns recursos diferents dels nostres –molt més. Per tant, jo, en aquest moment, ho desconec. Crec que, també, la seva voluntat serà fer tots els esforços que siguin possibles per garantir la continuïtat del centre, perquè es puguin garantir, com jo li deia, els màxims llocs de treball.

Això és el que farem, i suposo, doncs, que si vostè ara ja m'anunciava aquesta Moció, tindrem oportunitat, des del nostre Grup Parlamentari, d'explicar amb més precisions, si és que tenim més informació d'aquí a la propera sessió parlamentària, sobre aquest tema de l'Hospital General de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, em sembla que interpreto els sentiments de tots vostès si ens desitgem, entre tots els que estem aquí, a l'hemicicle, senyors diputats i diputades, senyors consellers, els serveis de la cambra, serveis de premsa i també els invitats, un bon Nadal, tots plegats, juntament amb les persones que tenim més properes a nosaltres.

Moltes gràcies, i un bon Nadal.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i tres minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00	
Subscripció anual (edició impresa o en microfita)	6.000 PTA.
Subscripció anual (edició impresa o en microfita) conjunta amb el Butlletí Oficial :	13.000 PTA. } IVA inclòs
Número solt (edició impresa o en microfita)	120 PTA. }
Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Imprès a Multitext, SL, Barcelona.	